LUC BESSON

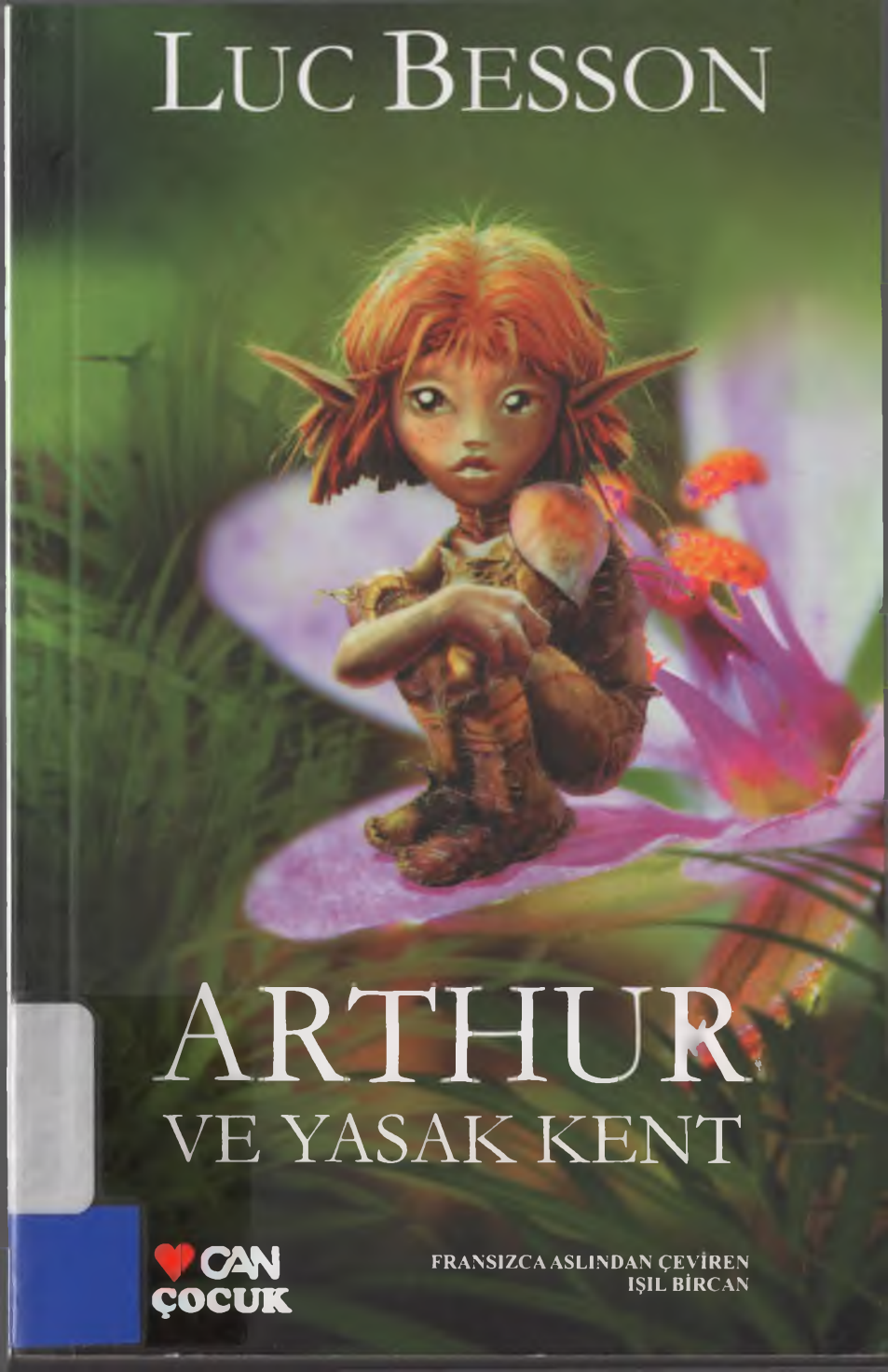

ARTHUR
VE YASAK KENT

CAN ÇOCUK

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
IŞIL BİRCAN

LUC BESSON

ARTHUR
VE YASAK KENT

Arthur, yıllar önce kaybolan dedesini ve gizlediği hazineyi ararken, boyları iki milimetre olan Minimoyların ülkesine düşmüş, üstelik kendisi de bir minik Minimoy oluvermişti. Minimoy Prensesi Selenya ile küçük kardeşi Prens Betameş'le birlikte, Minimoylar Ülkesinin en büyük düşmanı olan Lanetli Maltazar'la savaşmak, o arada kayıp dedeyi de, kayıp hazineyi de bulmak için Yasak Kent'e doğru yola çıkarlar. Bu hem bir savaş yolculuğu, hem de Prenses Selenya ile bizim utangaç Arthur'ümüz arasında doğacak büyük bir aşkın da başlangıcı olacaktır. Bakalım Arthur ile arkadaşları, Maltazar'ın oyunlarını bozabilecekler mi? Utangaç Arthur, kibirli Prenses Selenya'nın kalbini kazanabilecek mi? Yasak Kent'te ne gibi olaylarla, ne gibi yaratıklarla karşılaşacaklar? Yolculuğun sonunda onları büyük bir kapışma bekliyor...

KAPAK RESMİ: PATRICE GARC

ISBN 978-975-07-0539-7

9 789750 705397

http://www.cancocuk.com

KDV İÇİNDEDİ

15,00 TL

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 2005
4. Basım: 1000 adet, Mart 2013

ISBN 978-975-07-0539-7
Arthur et la cite interdite, Luc Besson
© 2003 EuropaCorp - Avalanche Productions - Apipoulaï Prod
© 2003 INTERVISTA - Tüm hakları saklıdır.
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Céline Garcia'nın orijinal fikrinden yola çıkılmıştır.
İllustrasyonlar: Patrice Garcia

Luc Besson
ARTHUR VE YASAK KENT

Fransızca aslından çeviren
IŞIL BİRCAN

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 252 59 88 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

LUC BESSON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

ARTHUR İLE MİNİMOYLAR
ARTHUR-MALTAZAR'IN İNTİKAMI
ARTHUR-İKİ DÜNYANIN SAVAŞI

Luc Besson, 18 Mart 1959'da Paris'te doğdu. Yaşamının ilk yıllarını ailesi ve dalgıçlık öğretmenlerinin peşinden dünyayı gezmekle geçirdi. Taslaklarını hikâye olarak ergenlik yaşlarında hazırladığı *Le Grand Bleu* (Derinlik Sarhoşluğu, 1988) ve *The Fifth Element* (Beşinci Güç, 1997) ile ileride çok dikkat çekecekti. 17 yaşında geçirdiği bir kaza sonucu dalgıçlık yapması yasaklanana kadar, yunuslar üzerine çalışan bir deniz uzmanı olmayı planlıyordu. Bu olaydan sonra doğduğu yer olan Paris'e taşındı. 18 yaşında ilk kez şehir hayatı ve televizyon ile tanışan Besson, filmlerin tüm ilgi alanlarını bir araya getirebileceği tuhaf bir gücü olduğunu fark etti. Bundan sonra çeşitli filmlerde kendisine ne iş verilirse yaptı. Amerika'ya taşınıp burada üç yıl yaşadıktan sonra Fransa'ya geri döndü ve "Les Films de Loups" (Kurt Film) ismini verdiği kendi film şirketini kurdu. Bu şirketin ismini daha sonra "Les Films de Dauphins" (Yunus Film) olarak değiştirecekti. Şimdilerde doktorlar dalgıçlık yapmasına izin veriyorlar. Luc Besson'un yönetmenliğini yaptığı filmler arasında *Metro*, *Leon*, *Nikita*, *Jeanne d'Arc* bulunmaktadır. *Arthur* dizisi, Luc Besson'un çocuklar için yazdığı ilk kitaplarıdır. İlk iki kitapta geçen olaylar Luc Besson tarafından filme de çekildi.

Céline Garcia'nın özgün bir
fikrinden yola çıkarak...

BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş ufka yaklaştı, bizi kavrulmaktan kurtarmak istiyordu anlaşılan. Dünyaya saldığı cehennem sıcağına kimsenin gün boyunca dayanamayacağını iyi biliyordu.

Köpek Alfred tek gözünü araladı. Hafif hafif esen meltem, ona sıcaklığın dayanılabilir düzeye indiğini haber vermişti. Yavaşça kalktı, patilerini uzatarak iyice gerindi, kıvrıldığı gölgeli köşeden çıkıp, topraklarının sınırına işaret koymak üzere serin, yeşil bir yer aradı. Evin bir köşesini gözüne kestirdi, ancak o köşe de onun bıraktığı izlerle sapsarı kesilmişti.

Genç bir atmaca, yüksek bacaya konmuş, çevreyi kolaçan ediyordu. Sıcaktan da, insanlardan da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Uykudan ağırlaşmış patileriyle bahçeden geçmekte olan köpeği keskin gözleriyle izledi. Birkaç saniye sürdü bu.

Gözüne kestirdiği avın fazla iri olduğunu anladı bu sürede. Başını çevirip başka bir kurban aramaya koyuldu.

Ev, bütün gün güneşin altında kavrulmuştu. Ahşap kapılar, çatıdaki kiremitler çıtırdayıp duruyordu. Düzenli aralıklarla duyulan çıtırtılar, güneşin bestelediği bir ezginin notaları gibiydiler.

Bugün de herkesi zora sokmuştu şu güneş, batsa iyi olurdu artık.

Atmaca, attığı küçük çığlıkla güneşe bunu hatırlatıyor gibiydi.

Boğuk ama güçlü bir çığlıktı bu, anneanneyi uyandıran sevimsiz bir ses.

Anneanne salonun ortasındaki kanepede uyuyakalmıştı.

O serin odada, koca duvar saatinin insanı mayıştıran düzenli tıkırtılarının arasında, şekerlemenin çağrısına karşı koymak elde değildi doğrusu.

Buna sürekli ötüşen iki cırcırböceğini de katın, akşama kadar uyumak işten bile değil!

Ancak bizim atmaca, anneanneyi uyandırdı, kadıncağız yerinden sıçradı birden. Sonra da kanepenin kenarındaki örtünün içinde iyice büzüldü. Örtüyü uyurken pike niyetine üzerine çekmiş olmalıydı.

İhtiyar kadın yavaş yavaş kendine geliyordu. Uyuduğuna dair en ufak bir belirti bırakmak istemiyor gibiydi, pikeyi özenle katlayıp yerine koydu. İçinde bulunduğu durumda uyumak bir suçtu sanki.

Olanlar aklına geldi. Tek torununu, biricik Arthur'ünü düşündü. Ufaklık ortadan kaybolmuştu. Tıpkı dört yıl önce ortadan kaybolan ko-

cası gibi.

Torunu da kocası gibi bahçede kaybolmuştu. Tıpkı onun gibi, hazine ararken.

Anneanne bahçeyi karış karış taramış, evi alt üst etmiş, tepelere tırmanıp torununu çağırmıştı. Ama izini bile bulamamıştı.

Tek bir olasılık vardı ona kalırsa: Uzaylılar. İri yarı yeşil adamlar, uçan daireleriyle gelip torununu kaçırmış olmalıydılar.

Arthur'ün kaçırıldığına neredeyse kesin gözüyle bakıyordu. İnsanın sarılmaya doyamadığı dünya tatlısı o minik adamı kim istemezdi ki?

O kirpi saçlı sarı kafa, her şeye şaşıran boncuk gözler... Sabun köpüğü gibi yumuşak ve kırılgan bebek sesi... Arthur, hazinelerin en değerlisiydi elbette.

Anneanne kendisini soyulup soğana çevrilmiş gibi hissediyordu. Tutmaya çalıştığı bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

Böyle derin bir üzüntü içindeyken utanmak, insanın aklına gelmiyordu.

Pencereden gökyüzüne baktı bir an. Gök masmavi ve bomboştu, umut vaat etmiyordu. Uzaylılara dair en ufak iz yoktu ortada.

Derin derin içini çekip aklını toplamaya çalıştı.

Çevresine bakındı, bu sessiz ev ona yol gösteremezdi.

Gözlerini ovuşturarak, "Nasıl da uyuyakalmışım!" dedi kendi kendine.

Neyse ki atmaca gelip onu uyandırmıştı.

Ancak bu yırtıcı genç atmacanın amacı onu uyandırmak değildi herhalde, yine öttüğüne göre...

Anneanne kulak kesildi. Her işaretten hayırlı anlamlar çıkarmaya hazırdı.

Atmaca, keskin gözleri, çok duyarlı kulaklarıyla bir şey görmüş ya da duymuş olmalıydı. Anneanne bundan emindi, pek de yanılıyor sayılmazdı.

Hayvan sürekli sinyaller göndererek, kim bilir neyi haber vermeye çalışıyordu.

Henüz ufukta belirmemiş bir şeyi görmüş ya da işitmiş olmalıydı.

Bu şey, bir otomobildi. Güneşin oyunlarıyla parıldayan bir toz bulutu içinde ilerliyordu. Gürültüsü henüz duyulmuyordu.

Bacanın üzerindeki atmaca, sanki radarı varmış gibi, tüm dikkatiyle otomobile odaklanmıştı.

Anneanne kanepeden yavaşça kalktı. Boşu boşuna dinledi, hâlâ pek bir şey işittiği yoktu. Çok hafif bir ses duyar gibi oldu bir ara. Uzaktan gelen bir uğultu sanki.

Atmaca iki küçük çığlık attı, otomobilde kaç kişi bulunduğunu haber veriyordu sanki.

Karşıdan esen meltemin engellemesine rağmen motorun o boğuk, bet sesi duyuluyordu şimdi.

Atmaca gitmeye karar verdi, bu iyiye işaret değildi.

Herkesten önce gören, işiten oydu. Kararlı bir şekilde eve yaklaşan felaketi de sezmiş miy-

di acaba?

Otomobil bir an küçük bir tümseğin ardında kayboldu.

Anneanne bu ağır sessizliği bozmak istercesine boğazını temizledi. Duyduğunu sandığı uğultu yine yok olmuştu.

Başını yavaşça çevirdi, sinyalleri yakalamaya çalışan bir çanak anten gibiydi.

Tepeyi gerisinde bırakan araba yine belirdi, önünde krom kaplaması kısmen dökülmüş radyatör kafesi görülüyordu.

Motorun sesi evle bahçeye doldu birden, korkunç uğultu ağaçlarda yankılandı.

Anneanne yerinden sıçrayıp kalktı. Kuşku yoktu, atmaca ona işaret vermişti. Toparlandı, üstünü başını düzeltti, örtüyü yerine yerleştirdi, çılgın gibi terliğinin tekini aramaya girişti.

Arabanın gürültüsü evi doldurmuştu, yerdeki çakıl taşlarının çıkardığı sese bakılırsa, evin arkasında durmuş olmalıydı.

Anneanne aramaktan vazgeçip ayağındaki tek terlikle kapıya yöneldi, bu haliyle tahta bacaklı yaşlı bir korsana benziyordu.

Motor sustu, ortalık sakinleşti.

Arabanın kapısı gürültüyle açıldı, bir çift eski deri ayakkabı çakıl taşlarına gömüldü.

Görünüşe bakılırsa hoş bir durum değildi bu; atmaca gitmekle iyi etmişti.

Anneanne kapıya gitti, anahtarla boğuşmaya başladı.

"Ben de bu kapıyı niye kilitlemişim ki acaba?" diye söylendi.

Başı eğikti, güneşin kapıya yansıttığı iki gölgeyi fark etmemişti.

Anahtar biraz mızmızlandı, ama sonunda kilidin içinde bir daire çizip kapıyı serbest bıraktı.

Anneanne gördüğü manzaraya o kadar şaşırdı ki, kendisini tutamayıp bir çığlık attı. Bu bir korku çığlığıydı elbette.

Oysa sahanlıkta duran güler yüzlü çiftin öyle korkulacak bir görünüşü yoktu.

Zevksizlikleri hariç. Hanım çingene pembesi renginde çiçekli bir elbise giymişti, beyin üzerinde ise ördek pisliği yeşilinde kareli bir ceket vardı.

Gözü rahatsız eden bir durumdu, ama çığlık atmanın da bir anlamı yoktu doğrusu.

Anneanne ağzından çıkan sesi bastırmaya, konuksever bir mırıltıya dönüştürmeye çalıştı. Sonra da haykırdı: "Sürpriz!"

Kollarını açtı, elinden gelen en doğal gülümsemesini takınmaya çalıştı. Ancak ağzı 'merhaba', derken, gözleri 'imdat' diye bağırıyordu!

"... sürpriz olsun diye ha?.. Bu bir sürpriz!.." dedi en sonunda karşısında bir kâbus gibi dikilen Arthur'ün annesiyle babasına.

İhtiyar kadın, gülümserken, kapının önünde usta bir kaleci gibi dikiliyordu.

Anneanne, kıpırdamadığı, bir şey söylemediği, aptal aptal sırıtmaya devam ettiği için, Arthur'ün babası, alacağı yanıttan emin bir tavırla ve en neşeli sesiyle kadıncağızın en korktuğu

soruyu sordu:

"Arthur burada mı?"

Kadıncağız bu kez dişlerini de göstererek güldü, bunun olumlu bir yanıt sayılabileceğini, böylece yalan söylemesine gerek kalmayacağını umuyordu. Ancak davranıştaki bu inceliği kavrayabilecek kadar zeki olmayan baba, sorusunun yanıtını beklemekteydi.

Buna karşılık anneanne derin bir soluk alıp sordu:

"Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Babanın beklediği yanıt bu değildi, ama iyi bir yol uzmanı olarak yanıt vermekte gecikmedi:

"Batıdan, kestirme yoldan geldik. Yollar daha dardı ama hesaplarıma göre yolu kırk üç kilometre kısalttık. Harcanan benzini hesaplayacak olursak da..."

"Üç saniyede bir viraj eder," diye tamamladı anne, şikâyetçi bir sesle. "Yolculuk bir kâbustu; Tanrı'ya şükür en azından Arthur bu cezayı çekmedi! Sahi, o nerede?"

Anneanne gaipten sesler duyuyormuş gibi:

"Ha? Kim?" diye sordu.

Biraz kaygılanan anne:

"Arthur. Oğlum," dedi.

Kadıncağız, oğlu için değil, annesinin akıl sağlığı için kaygılanmaya başlamıştı. Sıcaktandı herhalde.

Anneanne doğru düzgün yanıt vereceğine,

"Ah! Sizi görünce çok sevinecek!" dedi.

Anneyle baba bakıştılar, ihtiyar tümden sa-

ğır mı olmuştu acaba?

Baba, karşısında Tibet'li bir çiftçi varmış gibi ağır ağır heceledi:

"Art-hur-ne-re-de?"

Anneanne, yine gülümsedi, başını evet anlamında salladı.

Bu yanıtın kimseye doyurucu gelmediğini görünce bir şeyler söylemek zorunda olduğunu düşündü. Sonunda,

"O... köpekle birlikte," dedi.

Yalan söylemesine ramak kalmıştı ama bu yanıt sakinleşen genç çifti hoşnut etmişe benziyordu.

Ama Alfred, sanki çağıran olmuş gibi kuyruğunu sallayarak yanlarına gelmez mi! Hayvan, bu mükemmel kurguyu bir anda yerle bir ediverdi.

Anneannenin gülümsemesi yüzünde dondu kaldı.

Anne, daha sert bir sesle sordu:

"Arthur nerede?"

Kadıncağız oyununu bozan Alfred'i o an gırtlaklayabilirdi, ama onu bakışlarıyla delik deşik etmekle yetindi.

Alfred'in kuyruğu gittikçe yavaşlıyordu. Yanlış bir iş yaptığının farkına varmıştı, suçlu suçlu bakıyordu.

Anneanne, anlıyormuş gibi yapan Alfred'e:

"Saklambaç oynuyorsunuz ha?" dedi. Sonra da açıkladı: "Bu ikisi saklambaç oynamaya bayılıyorlar! Günlerce durmadan oynayabilirler! Arthur saklanıyor ve..."

"Köpek de yüze kadar sayıyor, öyle mi?" dedi kendisiyle dalga geçildiğini düşünen baba.

"Aynen öyle! Alfred yüze kadar sayıyor, sonra Arthur'ü aramaya başlıyor!"

Bu kadar kendinden emin bir havayla böylesine saçmalamak, olacak şey değildi.

Anneyle baba bakıştılar, anneleri için gerçekten kaygılanmışlardı. Bu durumu ancak bakımevi çözerdi.

Baba, daha sert konuşmamak için,

"Peki Arthur'üm nereye saklanmış olabilir sizce?" diye sordu, kibarca.

Anneanne, coşkulu bir şekilde başını salladı, dürüst, net bir evet demeye getiriyordu.

"Bahçeye!"

Hiçbir yalan onu gerçeğin bu kadar yakınına getiremezdi!

İKİNCİ BÖLÜM

Bahçenin ta dibindeki dev otların üzerinden kayıp, yerin derinliklerine inen karınca yuvasını izlerseniz, ağaç köklerinin doğduğu yerde insan eliyle inşa edilmiş eski bir duvarın temeline ulaşırsınız.

Zamanın kemirdiği bu duvarın üzerinde, taşların arasına yerleşmiş küçük bir çatlak vardır. Ama boyunuz yalnızca iki milimetre ise, buna, küçük bir çatlak değil, kenarında üç kahramanımızın yürüdüğü dev bir uçurum denir.

Selenya tabii ki hep önden gidiyor. Prenses gücünden bir şey kaybetmemiş gibi görünüyor, aklında yalnızca yerine getirilmesi gereken o görev olduğu belli.

Geniş ve şık bir caddenin kaldırımında yürüyormuş gibi rahat bir hali var, yolun bir yanında dipsiz uçurum olduğunun farkında bile değil sanki. Arkasından, belli bir uzaklıktan kendisini izleyen Arthur geliyor. O da başına gelenler karşısında afallamış gibi. Birkaç saat önce bir otuz boyu yüzünden aşağılık komplek-

sine kapılırken, şimdi iki milimetrelik halinden gurur duyuyor gibi. Kendisini bu kadar zenginleştiren, tepeden tırnağa güçlendiren bu serüven için her an Tanrı'ya şükrediyor.

Havanın her zerresinden yararlanmak istercesine derin derin soluk alıyor. Tabii bu göğüs kafesini daha da şişirmek için yapılan bir hareket de olabilir!

Arthur'ün gözlerinin, uçurumun kenarından çok Selenya'nın üzerinde olduğunu da söylememiz gerekiyor.

Genç kızın da pek güzel olduğunu itiraf etmeliyiz. Tanrıça bedeni içinde domuz gibi bir kişilik. Panter gibi bakışlar, bebek gibi bir gülüş. Prenses olduğu sırtından bile belli. Onu, tıpkı vaktiyle kendisinin peşini bırakmayan köpeği Alfred gibi izleyen Arthur'ün gözlerinden bunlar okunuyor.

Betameş biraz daha geride; işleri yavaşlatmak sanki göreviymiş gibi. Sırtında binlerce gereksiz şeyle dolu çantası, ağırlığı ile şu an yalnızca uçurumdan aşağı uçmasına engel oluyor.

Ablası,

"Betameş hızlan biraz! Zamanımız yok!" dedi; o da kardeşine karşı hırçındı.

Oğlan başını sallayarak hoşnutsuzluğunu belirtti, oflaya puflaya:

"Dünyanın yükünü taşımaktan bıktım usandım artık!"

Prenses, aynı iğneleyici tonla:

"İyi de, kim sana çantana dünyayı doldur dedi?" diye karşılık verdi.

Uyanık Betameş bir çözüm önerdi:

"Herkes sırayla bu çantayı taşıyamaz mı? Böylece hem ben biraz dinlenirim, hem de daha hızlı ilerleriz!"

Selenya birden durup kardeşine baktı:

"Haklısın. Zaman kazanırız. Ver!"

Betameş mutlu bir ifadeyle sırt çantasını çıkarıp ablasına uzattı, kız da çantayı aldığı gibi uçuruma fırlattı.

"İşte böyle! Hem sen yorulmazsın, hem de zaman kazanırız! Haydi, ileri!"

Neye uğradığını şaşıran Betameş, çantasının bu dipsiz uçurumda yok oluşunu izledi.

Gözlerine inanamıyordu. Bu gibi durumlar için tasarlanmış bir kas yapısı olmasa, ağzı hep açık kalabilirdi!

Arthur sesini çıkarmadı. Bu aile kavgasına karışmaya hiç niyeti yoktu. Nedense duvarı kaplayan kristalleri saymaya merak saldı birden!

Betameş köpürüyordu. Küfürle doldurduğu ağzını açmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Sen... sen küçük bir baş belâsısın!"

Selenya gülümsedi:

"Küçük baş belâsının en ufak gecikmeye izin vermeyen bir görevi var. Bu tempo sana uymuyorsa, eve dönebilirsin! Kahramanlıklarını anlatabilir, kral tarafından pışpışlanmanın tadını çıkarabilirsin!"

Betameş onu uzaktan izliyordu:

"Kralın en azından bir kalbi var!"

"İyi ya işte, bundan yararlan, çünkü bundan sonraki kralın kalbi olmayacak!"

Arthur utana sıkıla sordu:

"Bundan sonraki kral kim?"

Selenya,

"Bundan sonraki kral... benim!" dedi gururla.

Arthur anlar gibi oldu, ama daha iyi anlamak için çekinerek sordu:

"O yüzden mi iki gün içinde evlenmen gerekiyor?"

Daha fazla soru sorulmasın diye adımlarını hızlandıran Selenya,

"Evet. Prens, ben kraliyet yetkilerini almadan *önce* seçilmiş olmalı. Bu iş böyle. Kural bu," diyerek yanıtladı Arthur'ü.

Arthur hafifçe içini çekti. Biraz daha zamanı olsaydı ne olurdu sanki? Göğsünde ve arada bir yanaklarında duyumsadığı bu sıcaklığın bir aşk belirtisi olup olmadığını anlayacak kadar biraz zaman en azından. Durduk yere nemlenen ellerinin, alnındaki hafif ateşin nedenini keşfedebilecek kadar...

Tabii bir de 'aşk' sözcüğünü anlayacak zamanı olsa. Onun için çok büyük bir sözcük bu. O kadar büyük ki neresinden bakıp anlayacağından habersiz...

Anneannesini, köpeğini, arabasını seviyordu, ancak Selenya'yı sevdiğini söylemeye cesareti yoktu. Düşününce bile kıpkırmızı olmuştu işte.

Onun haliyle eğlenen Prenses:

"Ne o, neyin var?" diye sordu.

Daha da kızaran Arthur, kekeledi:

"Hiç... hiçbir şey! Sıcaktandır, burası öyle sıcak ki!"

Selenya bu küçük yalana güldü. Çatlağın çeperindeki buz sarkıtlardan birini kopardı, buz parçasını Arthur'e verdi.

"Al şunu, alnına sür, seni biraz rahatlatır!"

Arthur teşekkür etti, buz parçasını alnına yapıştırdı.

Selenya yine gülümsedi. Onu yakan ateşin ortamın sıcaklığıyla pek de ilgisi olmadığının farkındaydı. Bu dipsiz uçurumda hava neredeyse sıfır dereceydi. Şu gerçek prensesler de hep böyleydiler işte, başkalarının duygularıyla dalga geçip dururlardı. Önem taşıyan yalnızca kendi duygularıydı onlar için.

Küçük buz parçası erimişti bile, Arthur ikinci bir buz parçası alıp almamak konusunda kararsızdı. Birden deli cesareti geldi küçük adama. Prensese sokuldu, onunla konuşmaya hazırlandı.

Aşk insanı kanatlandırıyor muydu ne?

"Sana özel bir soru sorabilir miyim Selenya?"

"İstediğin soruyu sorabilirsin, bakalım ben yanıt verecek miyim?" dedi çok bilmiş Prenses.

"İki gün içinde prensini bulman gerekiyor ama sen bin yıldır kendine uygun tek kişi bulamadın, öyle değil mi?" dedi Arthur.

"Benim düzeyimde bir prenses olağanüstü

biriyle birlikte olmalı; zeki, cesur, atak, mutfakta iyi, çocukları seven..." dedi, kardeşi sözünü kesmeden hemen önce...

"Hanımefendi güzellik uykusundayken ortalığı temizleyip bulaşıkları güzelce yıkayacak biri!" dedi ablasının cümlesini zevkle bölen Betameş.

"Karısını anlayabilecek, bazı salak aile bireylerinden onu koruyabilecek biri," dedi kardeşine öldürecek gibi bakan Selenya. Sonra da yüksek sesle hayal kurmayı sürdürdü: "Tabii yakışıklı bir adam, ama aynı zamanda dürüst, adil, görev ve sorumluluk bilinci olan biri... Yıkılmaz, cesur ve çevresini aydınlatan bir erkek!"

Arthur'le Selenya'nın bakışları karşılaştı. Arthur gücenmişti. Kızın saydığı her sıfat kafasına vurulan bir çekiç darbesi gibi gelmişti.

Selenya, sözlerini bitirirken ekledi: "En ufak bir darbede sersemleyen zayıf kişilikli birini istemem!"

Üzüntüsünün ağırlığından kamburu çıkan Arthur,

"Elbette," dedi.

Bir şansı olabileceğini nasıl düşünebilmişti ki!

O, Arthur, bir metre otuz santimden birkaç milimetreye inmiş olan Arthur. Selenya'nın ömrü karşısında saniyelere denk gelen on yıllık geçmişi olan Arthur...

Saydığı sıfatlardan hiçbiri uymuyordu Arthur'e. Ne yıkılmazdı, ne de çevresine ışık saçı-

yordu. Kendisini tanımlamak için *küçük*, *aptal*, *çirkin* sıfatlarını kullanabilirdi ancak.

"Nişanlısını seçmek bir prenses için en önemli şeydir. İlk öpücüğün verildiği an, çok önemlidir. Ama bunun ilk öpücük verilirken duyulan zevkle ilgisi yoktur! Burada yapılan şey daha çok taşıdığı sembolik anlamdan dolayı önemlidir. İlk öpücüğü veren prenses, öpücükle birlikte tüm gücünü de prense verir. Yanında hükmedebilmesi için sınırsız iktidar yetkisi böylece ona geçer. *Yedi Ülkeler*'in halkı artık ona itaat etmelidir."

Arthur'ün ilk öpücüğün öneminden hiç kuşkusu yoktu, Selenya'nın bu konuda dikkatli olmasının, iyi bir seçim yapmasının ne denli gerekli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

"Yani M. seninle bu yüzden mi evlenmek istiyor? İktidarın için mi?" diye sordu Arthur.

"Yok canım! Yalnızca güzelliği, inceliği, tabii ki iyi huyları için," dedi Betameş

Selenya yanıt vermeye bile yeltenmedi. Omuzlarını silkmekle yetindi.

Nemli uçurum kıyısında yükseklik korkusunu, baş dönmesini hiçe sayarak böyle kendisinden emin bir şekilde yürüyen bu küçük prensesin güzel olduğu doğruydu. Biraz kendini beğenmişti ama böyle gözleri olan birinin kendini beğenmemesine olanak var mıydı zaten?

Arthur onu bakışlarıyla okşadı, bir gülümsemesi karşılığında tüm kusurlarını affetmeye hazırdı. Zaten beklediği tek şey bir gülümse-

meydi, daha ötesi ulaşılmaz geliyordu ona. Bu küçük adama bakmayacak kadar güzel, endamlı, zekiydi kız. Üstelik prensesti. Ancak büyük olasılıkla kalbinden gelen bir güç Arhur'ü onu keşfetmeye, ona kendisini adamaya itiyordu. Ölene kadar yağmuru bekleyecek bir çiçek gibi...

Selenya bulutsuz gökte çakan şimşek gibi gürledi:

"Asla onun olmayacağım!"

Arthur hemen üzerine alındı tabii. Başını önüne eğdi. Selenya bulunduğu köşeden gülümsedi.

"Lânetli M.'den söz ediyordum," dedi, hınzır bir ifadeyle.

Arthur biraz toparlandı. Korkmadan onunla konuşmayı, tüm düşüncelerini, hislerini söylemeyi, dudaklarını yakan binlerce soruyu sormayı öyle istiyordu ki! Tam engel olmaya çalışırken soruların biri kaçıverdi:

"Kocanı seçeceğin zaman... seni gücün için isteyenlerle... seni gerçekten sevenleri nasıl ayırt edeceksin?"

Bu küçük oğlanın sesinde öyle bir içtenlik vardı ki, kasıntı bir prenses bile karşısında kayıtsız kalamazdı. İlk kez ona yumuşak bir ifadeyle baktı. Ilık, yumuşacık bir bakıştı bu; bir pembe pamuk parçası gibi, bir kuş tüyü ya da bir aşk şarkısının ilk sözcükleri gibi.

Arthur, kızın yüzüne üç saniyeden fazla bakamıyordu. İnsanı sarhoş eden, aklını başından alan şarkılar vardır ya, bu da öyle bir şeydi.

İki milimetrelik delikanlı, yenilmek istemiyordu. En azından hemen değil.

Selenya gülümsedi, genç adamın sıkıntısıyla eğlendi:

"Gerçeği sahteden ayırmak, bir adayın içten mi yoksa zenginlik ve güç meraklısı mı olduğunu anlamak çok kolay. Ben bunu anlamak için bir sınav yapıyorum."

Selenya oltayı atmış, kancanın çevresinde dolanan Arthur'ü izliyordu.

"Ne tür... ne tür bir sınav bu?" dedi yemi yutmaya hazır olan Arthur.

"Bir güven testi. Sevdiğini söyleyen, sevdiğine tam anlamıyla güven duyabilmeli. Ona körü körüne, en az kendisine güvendiği kadar güvenmeli. Bir erkek için genellikle en zor olan da budur," dedi hınzır Selenya.

Küçük balık ağzını açmış geliyordu, tek istediği yemi yutmaktı.

İçtenlik dolu bir sesle, bir de,

"Bana güvenebilirsin, Selenya," dedi Arthur. Yemi, kancasıyla birlikte mideye indirmiş, oltanın kendisini ısırmaktaydı!

Selenya gülümsedi. Küçük balık kovaya girmişti işte. Durdu ve bir an ona baktı.

"Gerçekten mi?" dedi yılan kadar tehlikeli bademgözlerini ondan ayırmadan.

Arthur, şaşırtıcı bir dürüstlükle:

"Gerçekten!" dedi.

Hafiften dalgasını geçen Selenya, gülümsemeye devam ederken,

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordu.

Küçük kavanozunun içinde korkusundan afallamış kırmızı balıkla oynayan kedi gibiydi çocuk. Zaten Arthur de balık kadar kırmızıydı.

"Ehm... Biliyorum, çok gencim," diye kekeledi. "Ama kaç kez hayatını kurtardım ve..."

Selenya Arthur'ün sözünü kuru bir sesle kesti:

"Aşk, kaybetmek istemediğin şeyi korumak değildir! Aşk her şeyini, hatta hayatını sevdiğine vermektir, hiç duraksamadan, bir an bile düşünmeden!"

Arthur alt üst olmuştu. Aşkın büyük ve güçlü olduğunu görüyor, ama yine de tam olarak çerçevesini çizemiyordu. Bildiği tek etkisi bedeninden sıcak çikolata gibi akıveren şu sıcaklık, bir de normalden hızlı çarpan kalbiydi.

Demek ki daha derin soluk almalıydı. Derin soluk aldıkça, minik başı daha da çok dönüyordu. İşte aşk da buydu onun için, dengesini kaybettiren tatlı bir likör. Sandığından çok daha büyük zorluklar karşısında bulunduğunu, hayatını bile ortaya koymasına gerek olacağını anlamamıştı.

"Yaşamını vermeye hazır mısın? Benim aşkım uğruna, ha?" dedi hınzır Selenya.

Arthur'ün aklı başından gitmişti. Kavanoz, kedinin patileri arasındaydı. Aralarında yalnızca incecik cam çeper vardı.

"Ehm... Aşkı kanıtlamanın tek yolu buysa... evet," dedi.

Olayların ne yönde gelişebileceğini kestiremiyordu.

Selenya ona yaklaştı, ciğer parçasının çevresinde dönen bir kedi gibi çocuğun çevresinde tur attı.

"E-ee, bakalım doğru mu söylüyorsun... Geri git!"

Arthur birkaç saniye düşündü. Öne attığı bir adım bir tehlike göstermediğine göre, arkaya atılan adım da riskli olmamalıydı. Bu ilk sınavı geçmenin sevinci içinde hafifçe geriledi.

"Daha fazla git!" dedi, en baştan çıkarcı bakışlarıyla Selenya.

Arthur başını gökyüzüne çevirmişti. İçini çeken Betameş'e baktı. Ablasının oyunları ona hiçbir zaman eğlenceli gelmemişti. Hele bu yaptığını ezbere biliyor gibiydi.

Arthur bir an duraksadı, sonra geriye doğru tam bir adım attı.

Selenya emretti: "Daha fazla!"

Arthur çaktırmamaya çalışarak omzunun üzerinden geriye baktı. Saatlerdir yanından yürüdükleri uçurum bal gibi arkasındaydı işte. Karanlık, dibi seçilemeyen koca bir çukur.

Arthur sınavın ne olduğunu anladı. Basit bir yazılı olmaktan uzaktı bu.

Ama küçük adam cesaretini göstermeliydi. Bir adım daha attı. Topukları uçurumun kenarındaydı artık.

Selenya hoşnutluğunu belli edercesine güzel güzel gülümsüyordu.

"Sana geri geri gitmeni söyledim. Neden duruyorsun? Artık bana güvenin yok mu?"

Arthur'ün kafası biraz karışıktı. Aşk, güven

ve arkasında kendisini bekleyen uçurum arasındaki bağı da kurabilmiş değildi. Matematik dersinde uyukladığı için pişmanlık duydu. Kavramları bilseydi, ona çözümsüz görünen bu eşitliğin içinden çıkardı belki.

Aşkın sınırlarını, varsayımının doğruluğunu kanıtlamaktan hoşnut olan Selenya,

"Bana güvenmiyor musun?" dedi ısrarla.

"Yoo!" dedi Arthur, "Sana güveniyorum!"

Kendisinden son derece emin, bir o kadar da kışkırtıcı bir şekilde,

"O halde ne duruyorsun?" diye sordu Selenya.

Arthur biraz düşündü ve yanıtı buldu. Yavaşça doğruldu, küçük ciğerlerini havayla doldurup Selenya'nın gözlerinin içine baktı. Nutuk atar gibi:

"Durdum... Durdum, çünkü sana elveda demek istedim!" dedi.

Selenya gülümsemeye devam etse de gözlerinde panik vardı.

Betameş ise olacakları anında anlamıştı.

Kardeşinin sapıkça oyununu anlayamayacak kadar dürüst ve kişilikliydi bu zavallı çocuk, geri dönüşü olmayan bir şey yapacaktı.

Arthur'a doğru en ufak bir hareket yapmaya çekinen Betameş,

"Bunu yapma Arthur!" diye mırıldandı.

Arthur ise tiyatro sahnesindeymiş gibi abartarak,

"Elveda!" dedi.

Selenya'nın gülümsemesi, iskambil kartla-

rından yapılmış bir kule gibi bir anda çöküverdi. Basit bir oyun, kâbusa dönüşmek üzereydi.

Arthur büyük bir adım attı.

"Hayır!" diye bağırdı dehşetle Selenya.

O, iki eliyle yüzünü kapatırken Arthur, dipsiz uçurumun karanlığında gözden kaybolmuştu.

Selenya umutsuzca inledi. Uçurumu görmemek için arkasını döndü. Bacakları onu taşımıyor gibiydi, geç kalınmış bir duayı okuyacakmışçasına dizlerinin üzerine çöktü.

Çökmüştü; yüzü, elleri gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Ne olduğunu yeni anlamıştı.

Öfke ve umutsuzluk arasında gidip gelen Betameş,

"Böyle bir sınav uygulayarak evlenmen hiç zor olmayacak gerçekten!" dedi.

Selenya elleriyle örttüğü gözlerindeki tüm yaşları akıtırken Arthur belirdi. Bir şey onu yukarı sıçratmış gibi havada yükseliyordu.

Arthur kendisini kontrol edebileceği bir konumda değildi ama, yine de parmağını dudağının üzerine koyup Betameş'e susmasını söyleyebildi. Şaşkınlığı geçen küçük kardeş de oyunu kabul etti, Arthur yeniden gözden kaybolmadan, sessiz kalacağını işaretle belirtti.

Selenya bir şey görmedi, üzüntüsüyle boğuşuyordu.

Betameş hiç olmadığı kadar ahlâkçı kesilmişti:

"Ateşle oynarsan eninde sonunda kendini yakarsın."

Ablası başını sallıyordu, kardeşi ne dese itirazsız kabul etmeye hazırdı. Betameş zevklenmişti. Ablasını biraz cezalandırmak için bir fırsat geçmişti eline; bu fırsatı tepecek değildi. İğneyi en duyarlı yerlere batırmaya hazırlandı.

"En sadık hizmetkârını elleriyle ölüme gönderen bir prensese ne derdin acaba?"

Selenya, duygulandıran bir içtenlikle:

"Küçük baş belâsı! Bencil, kendini beğenmiş!" diye yanıtladı kardeşini. "Bunu nasıl yapabildim? Nasıl hem bu kadar aptal, hem de kötü olabildim? Kendimi prenses sanıyorum ama en kötü kızdan daha kötü davranıyorum! Ne bu unvanı, ne de bulunduğum konumu hak ediyorum! Hiçbir ceza, hatamı silemeyecek!"

Betameş, "Evet, bu olanaksız!" derken, Arthur daha da garip bir duruşla havada belirdi.

Prenses,

"Gurur ve acımasızlık tüm davranışlarıma hâkim oluyor!" diyerek hıçkırdı. "Onu kendime lâyık bulmazken, tersinin doğru olduğunu görüyorum! Kalbimle onu seçmişken, kafamla kurban ettim."

Ablasının üzüntüsünden yararlanan Betameş,

"A öyle mi? Nasıl yani?" dedi.

Selenya iki hıçkırık arasında itiraf etti:

"Onu gördüğüm ilk saniye kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kocaman kahverengi gözleri ve şaşkın haliyle öyle tatlıydı ki! İncelik ve güzellik yüzünü aydınlatıyordu, ince ve kırılgan bedeni de soyluluğunu dışa vuruyordu.

Farkında olmadan prens gibi yürüyordu. Hareketleri çekici, çevikti..."

Arthur yine sıçradı, Prenses'in tarif ettiğine pek de uymayan garip bir duruşu vardı, yerçekimsiz boşluğun emirlerine göre hareket eden bir soytarıya benziyordu daha çok.

Ölen sevdiğinin arkasından konuşurken cömert davranan prenses devam etti:

"Şefkatli, parlak, mükemmel biriydi!"

Yeni bir sıçrayıştan yararlanan Arthur sordu:

"Yakışıklı biri miydi?"

"Yedi Ülkeler'deki gelmiş geçmiş bütün prenslerin en yakışıklısıydı. Büyüleyiciydi, mücadeleciydi..."

Birden sustu. Bu garip soru ve tanıdığını söylemeye cesaret edemeyeceği o ses de nereden gelmişti?

Selenya döndü, sıçramakta olan Arthur'ü gördü.

Bu kadar övgüden sonra gevşeyen Arthur,

"Başka?" diye sordu.

Selenya'nın yüzünü öfke kapladı. Ötmeye hazır bir düdüklü tencere gibiydi. Ama bu ifadede yalnızca öfke değil, bu kadar kısa sürede tüm duygularını ortaya döktüğü için duyduğu utanç da vardı.

Öfkeden çenesi kilitlenmişti, bu yüzden ağzına geleni söyleyemiyordu.

"Ve... zevzeğin önde gideni!" diye bağırdı en sonunda, öyle yüksek sesle bağırdı ki sıçrayan Arthur havada bir tur daha attı.

Uçan delikanlı yine yok olmuştu, Selenya da uçurumun kenarına yaklaşıp üçkağıdı keşfetmeye çalıştı. Arthur yarığın iki yanını enine birleştiren koca bir örümcek ağının üzerinde sıçramaktaydı. Yani düşüşü tehlikesiz, atlayışı da yalnızca bir oyundu. Ama Selenya bu piyesi beğenmemişti ve başrol oyuncusuna bunu ödetecekti! Kılıcını çıkardı, öfkesini kusmak için Arthur'ün yeniden yükselmesini bekledi.

Arthur'ün ucu ucuna kendisini sıyırdığı iki kılıç hareketi arasında,

"Sen tanıdığım en numaracı yaratıksın!" diye bağırdı. "Bir prensesin duygularıyla oynamanın bedelini ödeyeceksin!"

Arthur, sağduyu ile,

"Selenya, seni seven herkes bunu kanıtlamak için kendini öldürmek zorunda kalacaksa asla koca bulamazsın sen!" dedi.

Ateşe körükle gitmeye her zaman hazır olan Betameş de,

"Arthur haklı!" dedi.

Öfkesi azalmayan Selenya,

"Sen de başından beri onun suç ortağısın! Sözde kardeşim olacaksın! Zaten hep sormuşumdur kendime acaba gerçekten kardeşim misin diye!"

Bu ikisinin kavgası artık daha ustaca sıçrayan Arthur'ü pek eğlendiriyordu.

Ağ son derece sağlamdı, ama kenarında her sıçrayışta hafifçe gerilen bir iplik vardı. Küçük düzenli titreşimler iplik boyunca ilerliyordu. İpliği izlemeye kalkan, onun uçurumu izleye-

rek bir çeşit mağaraya ulaştığını görecekti.

İplik mağaranın karanlığında yitip gidiyordu.

Uçurumun boşluğundan daha yoğun bir karanlıktı bu, daha korkutucuydu.

Ama insanın merakı korkusuna galip gelirse nemli mağarada titreşen ipliği izleyerek biraz daha ilerleyebilir, bir yerlere ulaşırdı elbet.

Bir süre sonra da karanlıkta iki şekil belirirdi.

İki göz. Kırmızı. Kanlı.

Bu durum Arthur'ü gülmekten alıkoymuyordu.

"Haydi Selenya! Affet beni!" dedi sıçradığı bir anda. "Burada bir örümcek ağı olduğunu biliyordum, ama seni sonuna kadar dinledim! Bu ağın bulunması şanstan başka bir şey değil!"

Selenya'nın sözcüklerle ikna olması söz konusu bile değildi. Eğilip şu zevzeğin kıçına bir şaplak indirmekten başka bir şey düşündüğü yoktu.

Ama ceza kendiliğinden geldi. Arthur ağa takılıp orada öylece kaldı. Sıçrayışlar bitmişti. Bacağı ağın ipliklerine dolanmıştı.

İnsanın boyu yalnızca iki milimetre ise, yaşam göze başka bir açıdan görünür. Bize minik sevimli bir örümcek gibi görünen hayvan, küçük adamın üzerine sekiz ayaklı gerçek bir tank ya da kıllı bir mamut gibi geliyordu.

Örümceğin yürürken yaptığı tantanaya bakılırsa, oraya geliş amacının öylesine takılmak olmadığı da anlaşılıyordu.

Dikenli ağzını gerip salyasını akıttı.

Örümcek dilinde buna gülümsemek diyorlarmış.

Alt çenesi harekete geçip emerek çektiği ipliği mideye indirirken, hayvan ağa yanaşmaya başlamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arthur, içine düştüğü tuzaktan kurtulmak için boşuna debeleniyordu. İplikler, işini pek kolaylaştırmayan yapışkanımsı bir sıvıyla kaplıydı ve çocuk giderek ağlara gömülüyordu.

Duyulabilmesi için sesini yükselterek:

"Selenya, burada sıkıştım kaldım!" dedi.

Öcünü almış olmanın hoşnutluğu içindeki Selenya,

"Kal, bana ne? Kal orada da anla bakalım!" diye yanıtladı.

Arthur kendini savunmaya başladı:

"Ama ben sana bir şey yapmadım ki! Yalnızca sözünü dinledim, biraz da şanslıydım! Hepsi bu. Bunun için bana kızmamalısın. Üstelik benim hakkımda tüm söylediklerin de harikaydı!"

Selenya durduğu yerde tepindi. Yine öfkelenmişti.

"Söylediklerimin hepsini gerçekten düşünüyor değilim!" diye savunmaya geçti Prenses.

Ortalığı karıştırmaya hazır olan Betameş,

"Ya öyle mi? Öyleyse niye söyledin bunları? Düşünmediğin şeyi de söyler mi oldun şimdi?" dedi.

Selenya kekeledi:

"Hayır, ben hep düşündüğümü söylerim, ama bu kez farklıydı. Vicdan azabı ve suçluluk duygusu itti beni buna! Vicdanımı rahatlatmak için ağzıma geleni söyledim."

Betameş ısrarcıydı:

"Yalan söyledin o halde?"

Gittikçe köşeye sıkışan Selenya:

"Hayır, ben asla yalan söylemem! Hem... yeter artık! İkinizin de benimle uğraşmaktan başka işi yok mu?" dedi en sonunda. "Tamam! Mükemmel değilim! Rahatladınız mı?"

Betameş bu itirafla zevkten dört köşe olmuştu:

"Ben pek rahatladım doğrusu."

"Bense hiç rahat değilim!" dedi örümceği gören Arthur.

Örümcek oldukça iriydi, ancak Arthur'ü çıldırtan boyutu ya da duruşu değil, belirlediği yöndü. Hayvan dosdoğru ona geliyordu, niyetinin *merhaba* demek olmadığı da açıktı. Olsa olsa *elveda* derdi!

Selenya, Arthur'e doğru eğilip,

"Şikâyetin ne?" dedi. "Yoksa sen kendini mükemmel mi buluyorsun?"

"Hiç de değil! Tam aksine, kendimi küçücük, köşeye sıkışmış, savunma gücünden yoksun buluyorum! Üstelik fena halde yardıma ihtiyacım var!" dedi paniğe kapılan Arthur.

"İşte güzel bir itiraf! Biraz geç de olsa bunu duymak güzel!" dedi sevinen Selenya.

Örümcek, kendisini Arthur'e götüren ipi yutarak yoluna devam ediyordu.

Arthur çığlık çığlığaydı:

"Selenya! İmdat! Dev bir örümcek üzerime geliyor!"

Selenya Arthur'ü mideye indirmeye kararlı görünen örümceğe baktı.

"Bu örümcek normal boyutlarda! Senin her şeyi ille de abartman mı gerekiyor?" diyen Selenya'nın hiç de korkmuş gibi bir görünüşü yoktu.

"Selenya! Yardım et! Yutacak beni!" diye bağırdı paniğe kapılan genç.

Selenya, dizini yere dayayıp biraz eğildi, özel bir şey söyleyecek gibiydi. Yalnızca kendisini güldüren türden mizahı seven Selenya,

"Utançtan ölmeni yeğlerim ama... Örümcek tarafından yutulman da fena olmaz!" dedi.

Doğruldu, Arthur'e gülümsedi, ortadan kaybolmadan önce de el sallayarak:

"Elveda!" dedi.

Arthur, örümceğin insafına kalmıştı. Terk edilmiş, taş kesilmiş, yok olmuştu. Kısacası: şimdiden ölmüştü. Örümcek keyifle dudaklarını yalıyor olmalıydı; dudağı varsa tabii.

"Selenya, yalvarırım beni burada bırakma! Seninle bir daha asla dalga geçmeyeceğim! Yedi Ülkeler'in de, kendi ülkemin de üzerine yemin ederim!" dedi Arthur, ama yalvarışları yerine ulaşmışa benzemiyordu.

Uçurum kenarında Selenya'nın durduğu yer boştu hâlâ. Gitmişti. Gerçekten.

Arthur tükenmişti. Bir prensesin duygularıyla alay etti diye yok olacaktı, o cehennem ağız ve kıllı sekiz ayak onu yutacaktı. Boşuna debeleniyordu, değişen bir şey yoktu. Daha kötü oluyordu hatta. Her çırpınış onu ağa daha sıkı yapıştırıyordu, üstelik sürekli hareket etmek de gücünü tüketiyordu. Fırına verilmeye hazır kebap gibiydi. Sekiz ayaklı güzellik kraliçesini pek sevindirecek nefis bir but. Son bir umut çırpınışı ile:

"Selenya, yalvarırım, ne istersen yapacağım!" diye bağırdı.

Prenses'in kafası, kutusundan fırlayan yaylı bir kukla gibi belirdi. Tam üzerindeydi, ona tersten bakıyordu. Sinsi bir ifadeyle sordu:

"Prenses Hazretleri ile bir daha asla dalga geçmeyeceğine söz veriyor musun?"

Arthur köşeye sıkışmıştı, pazarlık yapabilecek durumda değildi. Yalvardı:

"Evet, sana yemin ederim! Ama beni hemen kurtar!"

Selenya'nın kılıcını çekmek için pek acelesi yoktu.

"Evet, kim? Kime yemin edersin?" diye sordu yavaşça, eline düşmesinden aldığı zevki uzatmak ister gibiydi.

"Evet Prenses!" dedi Arthur, "Size Prenses."

Selenya ısrarcıydı:

"Prenses ne?"

Arthur,

"Evet, Prenses Hazretleri!" diye öyle bir bağırdı ki, oğlanın yarattığı rüzgârdan Selenya'nın saçları bozuldu.

Prenses bu yeni hatasından dolayı onu biraz daha cezalandırmayı düşünmedi değil, ancak bundan vazgeçti, bütün zarafetiyle saçlarını düzeltti.

Çenesini prenseslere özgü edayla kaldırıp,

"Anlaştık o zaman!" dedi.

Örümcek üstlerindeydi, salyalı ağzı da ardına kadar açılmıştı.

Arthur çığlık atmak istiyordu ama dehşete kapılmıştı, açık ağzından ses çıkmıyordu.

Selenya doğruldu, kendi ekseni çevresinde döndü, örümceğe okkalı bir tokat attı.

Hayvan donup kaldı, iyice sersemlemişti. Başını salladı, çenesinden garip bir ses geldi.

Prenses, sağlam bir tokat atmıştı anlaşılan, makinenin birkaç cıvatası düşmüştü sanki.

Selenya doğrudan hayvanın gözlerine baktı. Zavallı örümceğin dili tutulmuş gibiydi.

"Öyle her önüne geleni yeme cici kız, mideni bozacaksın!"

Tek dili tutulan da örümcek değildi doğrusu. Arthur'ün ağzı da bir karış açık kalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Prenses örümceği ezip geçmişti.

Birkaç saat önce görse bu görüntü ona hayal ürünüymüş gibi gelirdi, böyle bir şey gördüğünü söylese annesi ona iki aspirin verip yatağa gönderiverirdi.

Selenya parmaklarını küçük bir kayanın üzerinde tüneyen Betameş'e doğru şaklattı. Emretti:

"Betameş, şeker!"

Betameş, hemen ceplerini karıştırıp yuvarlak bir şeker çıkardı, lolipop gibi bir şeydi, gül yaprağı gibi muhteşem bir kağıda sarılıydı. Ablasına şekeri attı. Selenya bir eliyle yakaladığı şekeri öbür eliyle açtı; şeker de çarpışma etkisiyle şişen bir hava yastığı gibi kocaman oldu.

"Hadi, al şunu da söyle bakalım nasılmış," dedi, koca pembe topu örümceğin ağzına tıkan Selenya.

Hayvan bir an kıpırdamadı, ağzına ilk kez emzik almış bir çocuk gibiydi. Ağzından çıkan çubuğa bakıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

Selenya açıkladı:

"Haydi, bak, ahududulu şeker bu!"

Bu sözler üzerine örümcek kararsızlığını yenip emmeye başladı. Kan kırmızısı gözleri yavaşça pembeye, ahududu rengine dönüştü. Küçülüp badem şeklini aldı.

"Cici kız!" deyip hâlâ yerde eli kolu bağlı duran Arthur'e döndü Selenya; kılıcını çıkardı, bağları iki yandan kesti. "Hayatımı kurtardın, ben de seninkini. Eşitiz," dedi Selenya, bir yarışmanın sonucunu açıklar gibi.

Arthur isyan etti:

"Senin bir şey kurtardığın yok! Baştan beri bunun senin için en ufak bir tehlikesi olmadığını biliyordun! Beni zorda bıraktın, sana sözler vereyim diye!"

"Sen de tehlike olmadığını biliyordun! Geriye attığın ilk adımdan sonra arkana bakıp düşüşünü engelleyecek bir örümcek ağı olduğunu gördün! Ama beyefendi uyanık görünmek istedi ve kendi tuzağına düştü!" dedi sesini yükselten Selenya.

Sinirlenen Arthur, buna karşılık:

"Demir leydiyi oynayan, ama işe yaramaz küçük adamını kaybettiğinde yana yakıla ağlayan hanımefendi!" dedi.

Betameş, takıldı:

"Demek öyle, siz gerçekten harika bir çift olursunuz! Uzun kış gecelerinde sıkılmayacağınız kesin!"

Arthur ve Selenya koro halinde:

"Sen bu işe karışma!" dediler.

Prenses,

"Benim için ölüyormuş gibi yaptın, ama aslında benimle dalga geçtin! Pis yalancının tekisin!" dedi, çıldırmış gibi.

"Peki ya ben sana ne demeliyim? Sen olsa olsa..."

"Az önce verdiğin sözü unutuyorsun galiba!"

Arthur yüzünü buruşturdu, olduğu yerde kıvrandı. Yeni bir kapana yakalanmıştı sanki.

"Sana tehlike anında ve... korkunun etkisiyle söz verdim!" diye savundu kendisini.

Selenya ısrar etti:

"Bu yine de bir söz, değil mi?"

"Evet," dedi sonunda istemeye istemeye Arthur.

"Evet, ne?"

Ayakkabılarına bakarak,

"Evet Prenses Hazretleri," dedi Arthur.

Sevinen Prenses,

"Ha şöyle!" deyip örümceğin ön ayağına tırmandı, sıkıca tutundu. İki yol arkadaşına seslendi: "Haydi çocuklar, yola çıkma vakti!"

Betameş, taşların üzerinden seke seke geldi, iyice açılıp örümceğin ayağına tırmanmak için güç kazandı.

Ablasının arkasına güzelce yerleşti, konforlu bir araç kullanmak onu pek sevindirmişti. Gerçekten de hayvanın kalın kürkü sayesinde insan istediği gibi yayılabiliyordu, bizimkiler de ipek minderlerde bağdaş kurmuş sultanlar gibiydiler.

Betameş, gördükleri karşısında afallayıp yerinden kıpırdamayan Arthur'e seslendi:

"Eee, geliyor musun?"

Daha beş dakika öncesine kadar kendisini yutacağına inandığı örümceğin, şimdi deve niyetine kullanılmasına alışması kolay olmayacaktı.

Sıkı tokat atan bir prenses ve kendiliğinden şişen bir lolipop, hayvanı muhallebi kıvamına getirmeye yetmişti.

Harikalar Ülkesi'ne alışık olan Alice bile böyle bir durumda sinir krizi geçirirdi.

Selenya,

"Haydi acele et! Çok zaman kaybettik zaten!" diyerek Arthur'ü silkeledi. "Yoksa sadık bir Miloo gibi arkamızdan mı koşmak istiyorsun?"

Bizimkisi Miloo denen şeyin neye benzediğine dair bir fikri olmasa da, hangi evcil hayvanın bir aracın arkasından koşacak kadar sadık olabileceğini hemen anlamıştı.

Arthur de cesaretilendi Ona sonsuz uzunlukta görünen örümceğin ayağına tırmandı, kürke iyice asıldı, sonunda Betameş'in arkasına ata biner gibi oturdu.

Selenya hayvanı topuklayarak,

"Haydi yürü güzelim!" diye bağırdı.

Örümcek yola koyuldu, tıpkı Himalaya Vadisi'nde ilerleyen bir Tibet sığırı gibi uçurumun kenarını izlemeye başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arthur'ün annesi, kendini salondaki kanepeye atarken,

"Nasıl kayboldu?" diye bağırdı.

Babası da yanına oturup bir koluyla eşinin omuzlarını sardı.

Anneanne ise parmaklarıyla oynuyordu, kötü karnesini göstermek üzere olan bir öğrenci gibiydi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi şimdiden suçlu gibi konuşan yaşlı kadın.

Baba pek espriliydi:

"Baştan başlayın, isterseniz."

Anneanne, boğazını temizledi, az sayıdaki dinleyicinin karşısında olmasına karşın pek rahat sayılmazdı.

"İlk gün hava çok güzeldi. Zaten her gün hava çok güzeldi. Nehrin suyu da sıcacıktı, Arthur balık tutmaya karar verdi. Büyükbabasının oltalarını alıp bu serüvene atıldık, oysa şunun şurasında bahçenin ucuna kadar gidecektik."

Arthur'ün annesi de, babası da, kıpırdama-

dan anneanneyi dinliyorlardı. Bunun iki açıklaması vardı: Ya Arthur'ün balık tutma serüvenine kendilerini iyice kaptırmışlardı ya da anneannenin böyle utanmazca lafı uzatarak zaman kazanması karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Anneanne, heyecanla,

"Bu minik adamın bir saat içinde ne kadar çok balık tuttuğuna inanamazsınız! Haydi bir sayı söyleyin!" dedi demesine, ama bizim çift oyuna katılmamaya kararlıydı.

Anneyle baba birbirlerine baktılar. Kendilerine, tatlı oğullarının kaç balık yakalamış olduğundan çok, anneannenin onları daha ne kadar oyalayacağını soruyorlardı.

Sabrının sınırlarına ulaşan baba,

"Balık tutma ve benzeri etkinliklerinizi anlatmayı bir kenara bırakıp doğrudan oğlumuzun kaybolduğu güne gelebilir misiniz?"

Yaşlı kadın içini çekti, zaman kazanmaya çalışmak onu da yormuştu aslında, yenildiğini hissetti. Rahatsız etmemeye çalışır gibi koltuğun kenarına ilişti, derin bir soluk aldı.

Anneanne titreyen sesiyle anlatmaya başladı:

"Her akşam büyükbabasının kitaplarından, yol notlarından yararlanarak ona Afrika'yı anlatıyordum. Onun notlarında önemli bilgiler vardı, üstelik Archibald bir şairdi, defterleri de masallar, Bogo-Matassalailer, küçük arkadaşları Minimoylar gibi söylencelerle doluydu."

Kocasından söz etmek onun için hâlâ çok

zordu. Zaman hiçbir şeyin ilacı değildi. O kaybolalı dört yıl geçmişti, ama ona bu daha dün olmuş gibi geliyordu.

Anneanneyi daldığı hayal dünyasından çıkarmak isteyen baba, kuru bir sesle sordu:

"Arthur'ün kaybolmasıyla bunun ne ilgisi var?"

"Archibald'in ve Arthur'ün en sevdikleri hikâyeler, Minimoylarla ilgili olanlardı. Arthur onların var olduklarına, üstelik de bahçede yaşadıklarına inanıyordu," dedi anneanne.

Anneyle baba aval aval bakıyorlardı. Bu saçmalığı anlayabilmek için tekrar dinlemeye gereksinim duyan baba sordu:

"Bahçede mi?"

Anneanne üzüntüyle başını sallayarak onayladı.

Baba kafasını topladı, düşük zekâ katsayısı nedeniyle bu biraz zaman almıştı.

"Peki. Hayal edelim. Diyelim ki bahçede Minimoylar var. Neden olmasın? Ancak bunun Arthur'ün ortadan kaybolmasıyla ne ilgisi var?" diye sordu.

Özetlemek yormuştu onu.

"Ne yazık ki, Bay Davido doğum günü pastasıyla çıkageldi. Arthur'ün bazı şeyleri nasıl hemen anlayıverdiğini bilirsiniz," dedi torununu övmeye her an hazır olan anneanne.

Yine pusulayı şaşıran baba:

"Davido da kim? Pastanın içinde ne yapıyor?" diye sordu.

Yaşlı kadın anlattı:

"Davido, bizim ev sahibimiz. Evi boşaltmamızı ya da satın almamızı istiyor. Arthur hemen bazı maddi sorunlarımızın olduğunu anladı. Büyükbabasının sakladığı hazineyi bulmayı o an kafasına koydu."

Hikâye, babanın ilgisini çekmişti nedense.

"Hangi hazine?" dedi.

"Bogo-Matassalailerin verdiği, Archibald'in de bahçede bir yere gizlediği yakutlar."

Yalnızca kendini ilgilendiren bilgiyi belleğine kaydeden baba sordu:

"Bahçede mi?"

"Evet, ama bahçe epey büyük, bu yüzden de Arthur, ne yapıp edip hazinenin yerini öğrenmek istiyordu," dedi Anneanne; söylediklerini mantıklı bulduğu belliydi.

Baba bir an durdu, tavşan yuvasının önündeki av köpeği gibiydi. Vahşi bir gülümseme ve parlayan gözlerle:

"Bir küreğiniz var mı?" diye sordu.

Gün neredeyse batmıştı. Gökte ressam Magritte'in tablolarını hatırlatan muhteşem lacivert çizgiler vardı.

Anneyle babanın arabası durduğu yerde homurdanıyor, yanan farlar bahçeyi iki sarı ışık direğiyle aydınlatıyorlardı. O aydınlıkta arada bir kürek beliriyor, içindekini dışarıya boşalttıktan sonra yine kayboluyordu. Daha yavaş ve daha az toprak atan bir başka kürek de arada göze çarpıyordu.

Anneanne içini çekti, basamakların kena-

rındaki yükseltiye oturdu, bahçelikten çoktan çıkmış olan bahçesine baktı. Ortalık savaş meydanı gibiydi. Her yer delik deşikti. Delirmiş dev bir köstebek geçmişti sanki. İşte oradaydı, kafasını çıkarmış, bağırıp çağırıyordu. Küreğini kırmıştı.

Yüzü toz topraktan tanınmayacak hale gelen babaydı bu.

Küreğin sapını öfkeyle yere fırlatırken bas bas bağırıyordu:

"Bu çürük aletlerle nasıl başarabiliriz ki!"

Yanındaki çukurdan dişi köstebek belirdi.

"Canım, sakin ol. Öfkelenmek işe yaramaz," dedi.

Sözlerine bu kadar özen göstereceğine üstüne başına dikkat etse yeriydi. Elbisesi bumburuşuktu, omuz askılarından biri kopmuştu.

Baba sinirlendi:

"Küreği bana ver!"

Küreği, karısının elinden çekip aldı, işine daha bir ateşle saldırdı.

Anneanne üzgündü, bahçe de öyle.

Kendisini bahçe gibi dağılmış, delik deşik edilmiş, çirkin ve gereksiz hissediyordu.

Anneanne son gücüyle konuştu:

"Arthur yararlanamayacaksa, hazineyi bulmak neye yarayacak?"

Babanın babacan bir ifadeye bürünen yüzü yine belirdi:

"Kaygılanmayın anne. Olsa olsa birazcık kaybolmuştur. Ama ben oğlumu bilirim, o her

şeyin üstesinden gelir. Yolunu bulacağına eminim. Onun gibi bir obur akşam yemeğini kaçırmaz!"

Anneanne saatine bakarak:

"Saat on oldu," dedi.

Baba başını kaldırdı, havanın iyice kararmış olduğunu anladı.

"Aaa! Evet doğru!" dedi, hazine arayanlar için zamanın ne kadar hızlı geçtiğini düşündü hayranlıkla. Espri yaptı: "Önemli değil, hemen yatmaya gider, böylece biz de bir öğün tasarruf etmiş oluruz."

Anne öfkelendi:

"François!"

Baba kendini savundu:

"Tamam canım, şakaydı. Hem öyle bir atasözü yok muydu, 'Uyku bir öğüne bedeldir' diye?"

Karısı bu kural karşısında homurdanmakla yetindi.

"Hazır bu konuya girmişken... uykum yok, karnım da gurulduyor," dedi baba, üstü örtülü konuşmaya çalışarak.

"Küçüğün doğum günü pastasından bir parça kalmıştı," dedi anneanne.

"Harika!" dedi adam. "Hem o zaman burada olmadığımızdan yeme fırsatımız olmamıştı, şimdi arayı kapatırız!"

Anne başka söz bilmiyormuş gibi yine:

"François!" dedi, hep aynı azar tonundaydı sesi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Betameş bağırdı:

"Açlıktan ölüyorum!"

Örümceğin düzenli sallanışları genç prensin midesini harekete geçirmişti.

"Yalnızca aç olmadığın zaman söyle Betameş, bu daha çok işimize yarar," dedi ablası, alaycı alaycı.

Genç prens homurdandı:

"Acıkmak da suç sayılmaz bildiğim kadarıyla, değil mi? Aylardır bir şey yemedik!"

Konuşurken karnını, sanki kaçıp da daha anlayışlı bir bedene gidecekmiş gibi sıkı sıkı tutuyordu. "Üstelik ben büyüme çağındayım, demek ki büyük büyük sandviçler yemeliyim!"

Selenya konuşmayı keserek:

"Sonra büyürsün. Geldik," dedi.

Önlerinde uzanan taşlı tünelin ortasında kuyu gibi bir çukur vardı, düşen yıldırımın oyduğu bir çatlak. Taşların kenarı eski çağlarda bir canavar tarafından dişlenmiş gibi tırtıklanmıştı.

Yarık soğuk, jelatin kaplı gibi görünen bir çukura açılıyordu. Düşen su damlalarının sesi bile duyulmuyordu, çukur çok derindi anlaşılan.

Selenya örümceğin ön ayağından aşağı indi, 'geçmek yasaktır' yazılı tahta levhanın önünde durdu. Geniş bir sözcük dağarcığına sahip olmayanlar için yazının üstüne bir de kurukafa resmi çizilmişti.

Prenses, neşeyle,

"İşte burası!" dedi, gören de onu sığınacak bir yer bulmuş sanırdı.

Betameş yutkundu, korkusunu midesine hapsetmek ister gibiydi.

Arthur da indi, bir göz atmak için deliğe yanaştı.

Göz atmaya bile olanak yoktu. O kadar derindi ki...

Gerginliğini atamayan Betameş sordu:

"Biraz daha pratik bir giriş kapısı yok mu buranın?"

"Ana giriş kapısı burası," dedi dev çukurdan hiç de etkilenmişe benzemeyen Prenses.

Ana giriş böyle kabus gibiyse, personel giriş kapısı nasıldı acaba?

Arthur tek söz etmeden izliyordu. Orada değildi sanki.

Yirmi dört saattir öyle akıl almaz serüvenler yaşamıştı ki, yeni bir tehlike artık ona olağan geliyordu.

Kendisini kesinlikle sorgulamamaya karar

vermişti.

Hem zaten hayatta en korktuğu şey Prenses'e aşkını ilan etmekti. Şimdi bunu da yapmış olduğuna göre kimseden korkusu kalmamıştı. Bunun nedeni aşkını itiraf etmiş olmanın verdiği güç değildi, yalnızca bunun dışındaki her şey ona önemsiz ve tatsız görünüyordu.

Prenses örümceği sakalından yakaladı, onu dipsiz çukura doğru çekti, kibarca:

"Haydi koca kız! Dibe kadar inebilmemiz için bize sağlam bir ip yap bakalım!" dedi.

Ardından çenesinin altını okşamaya başladı. Mayışan örümceğin koca gözleri ufacık kaldı. Neredeyse kedi gibi mırıldanmaya başlayacaktı. Keyiften salyası aktı, çenesinden çıkan ip çukura doğru uzamaya başladı.

Betameş bu derme çatma asansöre pek güvenememişti.

"Girişe 'Geçmek yasaktır' yazıp, üzerine üşenmeden bir de kafatası çizdiklerine göre bize bir şey demek istiyor olmalılar, değil mi?"

Prenses bilgiç bilgiç:

"Bu bir karşılama cümlesi," dedi.

"Böyle karşılıyorlar ha? Pek müşterileri olmasa gerek!" diye karşılık verdi Betameş.

Selenya öfkelendi. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldikleri anda bile dırdırıyla başının etini yiyen bu sesi duymaktan bıkmıştı.

"Beyefendileri 'Ölüler kentine, sarayına, ordusuna ve özel hapishanesine hoş geldiniz' yazmasını mı tercih ederlerdi acaba?"

Yanıt, Prens'in suratına tokat gibi inmişti.

"Bu panoda aslında 'Cehenneme Hoş Geldiniz' yazıyor. Mücadele edebilecek cesareti olan arkamdan gelir," diyen Prenses, ipi elleriyle sıkıca tutup bacaklarıyla da sardı ve karanlığın içine daldı.

Bacaklarının ipe sürtünmesiyle çıkan ses gittikçe uzaklaştı, duyulmaz oldu.

Betameş çukura doğru hafifçe eğildi, ablası görünmüyordu artık.

Betameş,

"Ben örümceğin yanında kalayım, gitmesinden korkuyorum," dedi.

"Nasıl istersen," dedi ipe atlayan Arthur. Okulda öğrendiği gibi bacaklarını ipin üzerinde çaprazlayıp inmeye hazırlandı.

"Hem böylece siz oradan çıktığınızda dönmek için de onu kullanırız, böylece eve daha çabuk varırız!" diye ekleme gereksinimi duydu uyanıklığını gizlemeye çalışan Betameş.

Arthur net bir şekilde düşüncesini belirtti:

"Tabii bir gün buradan çıkabilirsek!"

Betameş zorlama bir gülüşle,

"Evet, tabii! Siz buradan çıkarsanız!" diye bağırdı.

Yalnız dönme fikri onu pek hoşnut etmişe benzemiyordu.

Arthur bacaklarını hafifçe aralayıp örümceğin yaptığı ipin üzerinden kayıverdi. Birkaç saniye içinde o da zifiri karanlık içinde yitip gitmişti.

Betameş ürperdi. Ne uğruna olursa olsun o ipten aşağı kaymaya niyeti yoktu. Doğruldu,

olabilecek en korkunç şeyden kurtulduğunu düşünerek derin bir soluk aldı.

Ancak çevresindeki manzara da pek iç açıcı sayılmazdı.

İçinde bulunduğu yarığın çeperleri rutubet lekeleriyle kaplıydı. Bu çeperlerden, uzaklardan gelen sesler yankılanıyordu. Bitmez tükenmez acı çığlıklar duyuluyordu sanki.

Betameş, çevreyi yoklamak için arkasına döndü. Dipteki duvarın üstünde bir şeyler görür gibi oldu. Korkudan karnı ağrıyordu ama yine de gidip bakmadan edemedi. Aslında bunlar duvarlardan süzülen sulardan dolayı parıldayan resimlerdi yalnızca. Birkaç kuru kafa resmi, bazıları iskeletleriyle birlikte resmedilmişti.

Betameş yüzünü buruşturdu. Bunlar hiç de iyi belirtiler değildi.

Resimlerin altında binlerce küçük kemirgen, bir iskeletin etlerini temizlemekle meşguldü; resimleri tamamlıyorlardı bu şekilde!

Betameş geri geri birkaç adım attı ve bastığı yerdeki kemik, gürültüyle çatırdadı. Genç prens yerinden sıçradı, yüzlerce kemiğin ortasında bulunduğunu fark etti, açılmış bir toplu mezarın ortasındaydı sanki. Korkuyla çığlık attı, çığlığı çukurdan gelen yankılara karıştı.

Örümceğin karşısına geçti.

"Seni sevdim ama onları da yalnız bırakmamam gerek! Ben yokken saçmasapan işler yapabilirler!" diye anlattı tek sözcük bile anlamadan öylece bakan örümceğe.

Betameş ipe doğru atıldı, bacaklarını çaprazlamaya bile gerek görmedi. Bu korkunç yerden bir an önce kurtulmak en iyisiydi. Cesaret bulmak için,

"Cehennem bile buradan iyidir!" dedi kendi kendine, sonra da çevredeki tüm ışığı yutmuş gibi görünen karanlık çukurda gözden kayboldu.

Betameş bir ışık huzmesine pek benzemiyordu, ama çukur yutmak konusunda ayrımcı değildi, onu da afiyetle midesine indirdi!

Arthur'ün babası da hâlâ kendi çukurundaydı.

Küreğe yaslanıp uyuyakalmıştı, gücü tükenmişti.

Küreğin temposu işe başladığı zamana oranla çok farklıydı. Şimdi yarı dolu bir küreğin çukurdan çıkıp beceriksizce yan tarafa boşaldığını görebilmek için epeyce sabretmek gerekiyordu. Şu hazineyi bulacağa benzemiyordu pek, özellikle de köpek Alfred onun açtığı bütün çukurları özenle kapatırken!

Çukurları yardım amacıyla kapatmıyordu elbette, tek derdi kendi hazinesinin bulunmasını engellemekti. On tane ilikli kemiği bir köşeye koymuştu, ne olur ne olmazdı.

Anne, elinde bir tepsiyle mükemmel eş havalarında evden çıktı.

Buz dolu kristal bir sürahi ve özenle soyulmuş portakal dilimleriyle dolu küçük bir tabak hazırlamıştı.

Delik deşik olmuş bahçede ilerlemeye çalışırken, "Canıım!" dedi makamlı makamlı.

Ay ışığının çabaları boşunaydı, zavallı kadın bir şey görüyor sayılmazdı. Gözlüklerini taksa iyi olurdu ama kadınsı süslenme içgüdüleri nedense topluluk içinde gözlük takmasına engel oluyordu.

Bu içgüdüler ona pahalıya patlayacaktı, çünkü köpeğin kuyruğunu ve bunun getireceği felâketleri göremiyordu.

Topuğunu Alfred'in kuyruğuna basmasıyla köpeğin bağırması bir oldu.

Anne de bağırdı, Alfred'e yanıt verir gibiydi. Öyle güçlü bağırdı ki, dengesini yitirdi. Tepsinin sallanışını dengeleyebilmek için öne doğru bir adım attı, sonra arkaya, sonunda bir ayağı çukura girdi.

Tüm bunlar onu kocasına daha da yaklaştırmıştı.

Sürahi tepside kaydı, kadın inanılmaz bir refleksle kulpunu yakalamayı başardı. Ancak yalnız sürahiyi kurtarabilmişti, içindekileri değil. Buzlu suyu kocasının suratına boca etmişti. Vahşi bir çığlık atma sırası ondaydı şimdi; her tarafında, özellikle de gömleğinin içinde gezinen buz parçalarıyla savaşmaya başladı adamcağız.

Alfred durumu anladığını ifade eden bir yüz ifadesi takındı. O da sudan hoşlanmazdı, özellikle de buzluysa.

Baba önce anlaşılmaz sözlerle anneyi haşla-

dı. Büyük olasılıkla soğuktan ötürü sözcükleri doğru söyleyemiyordu. En sonunda,

"Biraz dikkat etsen olmaz mı?" diye bağırdı.

Zavallı kadın nasıl özür dileyeceğini bilemiyordu. İyi niyet belirtisi olarak toza toprağa bulanmış buz parçalarını toplayıp sürahiye doldurmaya girişti!

Anneanne kapıda belirdi, onun da elinde bir tepsi vardı.

"Sımsıcak birer kahveye ne dersiniz?" dedi, çalışanlara dönerek.

Koca kolunu uzattı. Suratının ortasına, buzlu sudan sonra, bir de kaynar kahve boşaltılması düşüncesi onu nedense pek açmamıştı.

"Kıpırdamayın!" diye bağırdı adam; gören de anneannenin önünde yılan filan var sanırdı. "Onu yere bırakın, birazdan gelir içerim!" diye ekledi ciddiyetle.

Anneanne, ne diyeceğini şaşırmıştı. Kızının acayip bir eşi olduğunu biliyordu, ama bu kadarını değil.

Zavallı kadıncağız hiçbir şeye karşı çıkabilecek durumda değildi. Tepsiyi yere bıraktı, yorum yapmadan eve girdi.

Kadın kocasını ince ipek mendiliyle kurulamaya çalıştı. Ağzına kadar dolu bir banyonun suyunu, meyve suyu içmeye yarayan kamışlarla boşaltmak gibi bir şey!

Adam homurdanarak karısını itti, çukurdan çıkıp eve yöneldi. Karısı ve Alfred ayaklarına dolanıyorlardı. Peşlerindeki köpek, 'Bunlar da amma komikler,' diye düşündü, sirk cam-

bazlarını izleyen bir çocuk gibiydi.

Adam sahanlığa geldi, öfkesini boşaltmak istercesine derin derin soluk verdi. Gömleği kurumaya başlamıştı bile. Ne olacaktı, altı üstü suydu işte. Zorla gülümsedi, yanına gelen karısına baktı, gözlüksüz olduğundan hareketleri beceriksizceydi. Ona bakınca yumuşadı.

"Affet beni canım, şaşkınlıktan sana kötü konuştum. Çok üzgünüm, inan bana," dedi içtenlikle.

Kocasının inceliği kadıncağızı çok etkiledi, bu güzel sözleri hak edebilmek için elbisesini düzeltmeye girişti.

"Önemli değil, benim hatamdı. Bazen öyle beceriksiz oluyorum ki!" dedi.

"Hayır, hayır!" dedi, aslında karısıyla aynı fikirde olan adam. "Bir fincancık kahve içmez miydin?"

Bu içtenlik ânının şaşkınlığı içindeki kadın,

"İçerim tabii," diye yanıtladı.

Adam bir fincan aldı, içine iki şeker, birazda süt koydu. Bu sırada kadın elbisesinin bin bir cebinde gözlüklerini aramakla meşguldü. Yüzünün birkaç santimetre ötesinde bir ipliğe tutunmuş aşağı kaymakta olan örümceği görmüyordu yani.

Adam karısına döndü, bir elinde fincan, diğerinde kahvelik vardı, büyük bir dikkatle fincana kahve koymaya başladı.

"Güzel bir kahve bizi uyandırır!" dedi.

Dediğine inanmıyordu aslında. Karısı da

sonunda gözlüklerini bulup takmıştı.

Gördüğü ilk ve tek şey burnunun bir santimetre ötesinde tüylü bacaklarını sallayarak inen o korkunç örümcek oldu.

Bir anda çığlığı bastı. Sanki tırnağı çekilen bir maymun bağırıyordu. Şaşkın koca geri geri gitti, tepsiye takıldı ve iki seksen yere serildi. Kahvelik önce bir alçak uçuşa çıktı, sonra da adamın göğsüne boşalıverdi. Adamın çığlığı da dişi çekilen bir mamutunkine benziyordu. İki ses birbirine hiç benzemese de, acı çekerken bile uyumlu bir çift oldukları kesindi.

ALTINCI BÖLÜM

Korkunç çığlıklarla yapılan bu ikili konser, Yedi Ülkeler'i aşmış, Ölüler Ülkesi'ne ulaşmıştı.

Selenya, sesin duvardan duvara zıplayarak eğri büğrü şekiller aldığını görebilecekmiş gibi başını çevirdi.

Arthur, örümcek ağı boyunca kayıp Selenya'nın arkasına konuşlanmıştı. O da sonsuzluğa uzanan bu korkunç çığlığın korkusunu yaşıyordu. Kırk yıl düşünse, bu sesin kendi annesiyle babasından geldiğini akıl edemezdi!

Prenses, gülümseyerek,

"Ölüler Kenti'ne hoş geldiniz!" dedi.

"Konukları ne güzel selâmlıyorlar burada!" dedi Arthur, soğuk terler dökerek.

Selenya,

"Buranın selâmından da pek hayır gelmez zaten!" diye açıkladı, şaka yapıyora pek benzemiyordu. "Bir arada kalmalıyız," diye ekledi.

Tam o sırada Betameş, bovling topu gibi üzerlerine düşüverdi. Büyük bir gürültüyle ye-

re serildiler.

Selenya doğrulurken homurdandı: "Hiç ıskalamıyosun!"

Yeniden onların yanında olmaktan son derece hoşnut olan Betameş gülümseyerek yanıtladı:

"Üzgünüm."

Arthur de kalkıp üstünü başını silkeledi. Şaşkınlıkla örümcek ağının yavaş yavaş yukarı çekildiğini fark etti. Selenya da durumu fark etmişti, ancak bunun bir açıklaması olduğunu düşünür gibiydi.

Arthur biraz kaygılıydı:

"Örümcek orada kalmazsa nasıl geri döneceğiz?"

Prenses,

"Geri döneceğimizi kim söyledi?" dedi en edepsiz ifadesiyle. "Yapmamız gereken bir görevimiz var; işimiz bittiğinde dönüşümüzü planlamak için bol bol zamanımız olur," diye bitirdi konuşmasını.

İşte yine bir tünele dalmış, çenesi havada, emin adımlarla ileri atılmıştı, hiçbir şeyden, hiç kimseden korkusu yoktu.

Görevine yeniden dört elle sarılmış olması kuşku uyandırıyordu. Fazla düşünmeyi engellemenin bir yolu muydu bu acaba? Duygular üzerine, örneğin.

Selenya herhangi bir şeyin, aklını çelmesini engellemek için, yoldan çıkmasınlar diye atlara takılan at gözlüklerinden kullanır gibiydi.

Prenses, zırhını giymiş dolaşan küçük bir çiçeğe benziyordu. Korunmasız kalırsa küçük bir gün ışığı huzmesi onu bulup açmasını, serpilmesini sağlayacak, gece de yapayalnız bırakıp ölüme mahkûm edecekti sanki.

Ancak Arthur bunları anlayabilecek yaşta değildi. Ona kalırsa en önemli görev yeri Selenya'nın kalbinin derinlikleriydi. O bu yüreği kısa bir süre için de olsa yumuşatabilmiş küçücük bir adamdı olsa olsa.

Girdikleri yol, ana caddeye benzeyen başka bir yola açıldı.

Üç kahramanımız sessiz ve dikkatliydiler çünkü kayaya oyularak yapılmış bu yol ıssız sayılmazdı. Yedi Ülkeler'den gelen çiftçiler zenginliklerini sergiliyorlardı, özenle kesilmiş metal levhalarla yüklü teveleriyle gelen satıcılar ürünlerini satmış olmalıydılar.

Selenya, Ölüler Kenti'nin pazar meydanına sürüklenen kalabalığa karıştı.

Arthur bu kadar kalabalık ve renkli bir yer görünce afallamıştı. Yerin birkaç metre altında böyle bir hayat olabileceğini hayal bile edemezdi.

Böyle küçük bir köy ve içinde olmaktan keyif aldığı bir pazar bulacağı aklına gelmezdi.

Önünde çarşıların en önemlisi uzanıyordu, her türlü ticaretin ve kaçakçılığın yapıldığı yer. Silahsız girilmeyecek bir yerdi, Selenya, elini kılıcının kabzasından ayırmıyordu. Boş kalan son yerlere işportacılar yerleşmişti. Bazı uyanıklar yolun ortasına her şeyin bahis konusu

yapılabildiği kumar masaları kurmuşlardı. Frenküzümünden teveye kadar her şey. Bu masalarda ne kazanıldığını anlamaya olanak yoktu, önce sağlığın yitirileceği kesindi.

Kayaların içindeki yarıklarda küçücük barlar vardı. İki ya da en fazla üç kişinin içki içebileceği mekânlardı bunlar.

Geleneksel içecek de Jack'in-ateş-suyu olsa gerekti.

Arthur'ün ağzı açık kalmıştı tüm bunlar karşısında. Özellikle de bu şamatalı ticaretin, adı kötüye çıkmış barların karmakarışık hali onu pek etkilemişti. Şaşırtıcı bir birliktelikti, ama birlikte yuvarlanıp gidiyorlardı işte. Bunun basit bir nedeni vardı: Fedailer.

Yolların her köşesinde, fazla yüksek olmayan bir noktaya kurulmuş nöbetçi kulübelerinde birer fedai bu neşeli çıfıt çarşısını gözlüyordu. Tam ve sürekli bir gözetim. Düzen çok iyi işliyordu, çünkü iktidardaki Lânetli M. buralarda terör estiriyordu.

Ölüler Kenti çarşısı, Maltazar'ın iktidara gelir gelmez gerçekleştirdiği ilk uygulamaydı.

Şeytan Maltazar, yağmalamak, kendi adına çalmak üzere eğittiği akıncı fedaileriyle Yedi Ülkeler'i kasıp kavurarak zenginleşmişti. Ama yağmalamak, çalmak yeterli değildi. Zenginliklerin büyük bir kısmının gizlenmiş, toprağın derinliklerine gömülmüş, hatta insanlar tarafından yutulmuş olduğunu biliyordu. Bir saldırı söylentisi duyulduğunda köylüler değerli ne varsa yok ediyorlardı. Tabii her şeyi değil.

Bir şey bulamamak efendiyi öfkelendirdi. Maltazar nadiren adam öldürürdü, ama insanları sevdiğinden değil. Ticari düşünüyordu da, ondan.

"Ölen bir insan, ya yok olan bir müşteri, ya da sarayımı inşa edecek işçilerden bir kişinin eksilmesi demektir," diye açıklardı bu durumu.

Halktan çalamadıklarını elde etmenin en iyi yolu onları harcamaya itmekti. Kazancın, zenginliğin, elde etme isteğinin çekiciliği... Maltazar, kayaların içlerine bile yüzlerce dehliz kazdırdı; buralarda kurduğu ucuz tezgâhları sattı. Ticarete yatkın olduğu her halinden belliydi zaten. Ölüler Kenti pazarı da böyle oluştu. Dev boyutlara ulaşan pazar, satılan ya da alınan en küçük nesneden bile komisyon alan Maltazar'ın zenginliğine zenginlik katıyordu.

Arkadaşlarımız bu eğlenceli çarşıda dikkatle, merakla ilerliyorlardı. Temkinli olmalarının nedeni, her kavşakta onları tepelerinden gözleyen fedailerin varlığıydı.

Meraklarının nedeni ise ortalarda dolanan patlak gözlü, üstlerine basmamak için uzun kulaklarını tutarak yürüyen tüylü yaratıklardı. Arthur böyle bir canlının olabileceğini asla düşünemezdi.

Çok meraklanan çocuk,

"Bunlar da kim?" diye sordu.

"Bunlar Balong-Boto'lar. Üçüncü Ülke'de yaşarlar. Tüylerini kırptırmaya gelmişler," diye açıkladı Betameş.

Daha da şaşıran Arthur, sordu:

"Nasıl yani, bunun için neden buraya gelinir ki?"

Betameş anlattı:

"Tüyleri çok makbuldür. Onlar da pazarda bunları kırptırıp satarlar. Yılda iki kez uzar tüyleri. Hayatlarını böyle kazanırlar. Kalan zamanlarında sürekli uyurlar."

Arthur, kaygıyla:

"Peki kulakları neden böyle uzun?" dedi.

"Balong-Bato'lar hayvan öldürmezler, bu nedenle bulundukları bölgenin sert kışlarından korunabilecekleri postları elde edemezler. Anne babalar da küçük yaştan başlayıp çocuklarının kulaklarını çekerek uzamasını sağlarlar, böylece onlar da uzun kış gecelerinde kulaklarına sarınıp ısınabilirler. Bu gelenek öteden beri böyle sürer gider."

Bu açıklama, Arthur'un şaşkınlığını gideremişti. Tüm çocuklar gibi kulaklarının çekilmesinden pek korkan çocuğun, bunun kışın kendisini sıcak tutacağı hiç aklına gelmezdi.

Bu sırada bir Balong yavrusunun kulaklarının çekilmesini izleyen Arthur, bir direğe tosladı. Daha doğrusu iki direğe. Kafasını kaldırınca, bu iki direğin upuzun bir yaratığın bacakları olduğunu gördü. Karşısında, balıkçıl bacaklı bir çekirge vardı sanki.

Betameş alçak sesle açıkladı:

"Bu bir Asparguetto. Uzun boyludurlar, pek de alıngandırlar!"

Hayvan, Arthur'e doğru eğilip:

"Özür dileme zahmetine bile katlanmayın genç adam!"

Yüzünde, şeker parçalarına benzeyen yeşil plakalardan bir maske vardı sanki. Ucuz gözlüklerin altına gizlediği küçük mavi gözleri güçlükle seçiliyordu.

"Özür dilerim. Sizi göremedim," dedi, yüzünü iyice yukarı çeviren Arthur.

Asperguetto, sakin, biraz da kendini beğenmiş bir sesle:

"Saydam da sayılmam hani!" dedi. "Benim boyumdaki kişilere hiç de uygun olmayan bu yerde bütün gün kambur yürüdüğüm yetmezmiş gibi, bir de sürekli kişiliğime yönelik saldırılara da karşı koymam gerekiyor."

Arthur kibarca:

"Sizi anlıyorum. Eskiden ben de uzundum. Bunun ne olduğunu iyi bilirim," dedi.

Asperguetto, onun dediklerini anlamamış gibi bakıyordu.

"Bana çarptığınız yetmedi, bir de benimle dalga geçiyorsunuz, ha?" dedi, gerçekten pek alıngan olduğu anlaşılan hayvan.

"Hayır, kesinlikle hayır! Eskiden bir metre otuz santim boyundaydım, oysa şimdi iki milimetreyim. Söylemek istediğim, kısaların dünyasında uzun boylu olmanın kolay olmadığı... Ama uzunların dünyasında da kısa olmak zor..."

Hayvan ne düşüneceğini, en söyleyeceğini bilemiyordu.

Bir an kısa bacaklı küçük adama baktı.

Konuşmayı sona erdirmek için:

"Affedildiniz!" dedi; bacağını birkaç tezgâhın üzerinden aşırıp başka bir yola saptı.

Betameş,

"Sana söylemiştim, çok alıngandırlar!" dedi.

Arthur, birkaç adımda gözden kaybolan Asperguetto'nun arkasından bakakalmıştı.

Tam kendine gelecekken yine pek acayip bir grupla karşılaştı. Bunlar da iri yarı kürklü hayvanlardı, top gibi yuvarlaktılar, sansar gibi kafaları, sürekli hareket eden on iki patileri vardı.

"Bunlar Bulangiri'ler. Beşinci Ülke'nin ormanlarında yaşarlar. Özellikleri, incileri cilalamaktır. Onlara kötü durumdaki bir inciyi verirsin, onu yutarlar, altı ay sonra hiç olmadığı kadar güzelleşmiş olarak sana geri verirler."

Betameş tam anlatmayı bitirdiği sırada bir Bulangiri onun sözlerini bir örnekle doğruladı. Hayvan taştan oyma bir tezgâha yanaştı. Onu bir Kaşflot karşıladı. Kaşflot'lar Ölüler Kenti'nde ticaret yapmaya izni olan tek kabileydi. İster alım, ister satım, bütün işlemler onlar tarafından yapılmalıydı. Uzak Altıncı Ülke'den gelen kabileye bu ayrıcalığı Maltazar tanımıştı. Efsaneye göre Kakarante adlı şefleri, Lanetli M.'nin hayatını, yüzünü yeniden yaptırması için para vererek kurtarmış. Hükümdar da nankörlük etmeyip onları böyle ödüllendirmiş. Uzun zamandır Kaşflot'lar Ölüler Kenti'nde zenginleşiyorlardı.

Bulangiri, satıcıya patilerinden birini uzattı, o da istemeye istemeye parayı hayvanın patisine saydı. Burada da her yerde olduğu gibi nezaket ticaretin merkezindeydi.

Arthur'ün ve Betameş'in anlamadıkları bir dilden birkaç sözcük söyledikten sonra, Bulangiri kasılmaya başladı, sanki korkunç bir karın ağrısı çeker gibiydi.

Arthur ona acıdı, Bulangiri'ye bu zorlu işte eşlik ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Bulangiri'nin yüzü birkaç kez renk değiştirdi, sonunda en mide bulandırıcı türden bir açık yeşile büründü. Sonra yüksek sesle geğirince ağzından muhteşem bir inci çıktı. İnci, Kaşflot'un uzattığı pamuktan yapılma siyah mücevher kutusuna düştü. Satıcı inciyi bir cımbızla tuttu, bu sırada hayvancağızın yüzü de kendisine daha yakışan bir renk almıştı. Kaşflot inciyi inceledi. Kusursuzdu, bin bir pırıltı saçıyordu. Satıcı malı kabul ettiğini küçük bir baş hareketiyle gösterdi. Bulangiri de sevimli sevimli gülümsedi, böylece dişsiz olduğunu da görmüş olduk! Yeni bir mal teslimi için kasılarak ilerlemeye başladı.

Her ne kadar Ölüler Kenti sokaklarında sık görülen bir şey de olsa, Arthur izlediği alışverişten ötürü şaşkındı. Ancak neşeli bir çığlık onu hayâl dünyasından çıkardı. Betameş bir ballıboynuz satıcısı görmüştü. Çocuk neşeyle tepiniyor, Tanrı'ya şükretmek için dans ediyordu.

Çivilerin üzerinde yürüyen bir insanın hareketlerine benzeyen garip dans figürlerine ba-

kan Arthur,

"Sana ne oldu?" dedi.

Zevkten ağzı sulanan Betameş, arkadaşını omuzlarından yakaladı.

"Bunlar şerbetli ballıboynuzlar! Yedi Ülkeler'de şerbetli ballıboynuzlardan daha lezzetli bir şey bulamazsın!" diye anlatırken yalanmaya başlamıştı bile.

Arkadaşının damak zevkinden kuşkulanan Arthur,

"Peki, bu ballıboynuz dediğin nedir tam olarak?" dedi.

Tarifi ezbere bilen Betameş, tatlıların lezzetini şimdiden damağında hissediyor gibiydi:

"Teve sütü içinde bekletilmiş selinel hamuruna yumurtalar, kıyılmış fındıklar eklenir, gülsuyu şerbetinde bekletilir."

Arthur'un aklı çelinmişti. Tatlı, tehlikesiz görünüyordu. Anneannesinin Afrika'dan getirdiği bir tarife göre arada bir pişirdiği ceylan boynuzlarına benziyordu biraz.

Betameş cebinden çıkardığı bir madeni parayı fırlattı, Kaşflot bunu havada kaptı.

Mükemmel satıcı ifadesini takınıp,

"Buyurun beyefendiciğim," dedi.

Betameş, bir ballıboynuz aldı, tek lokmada yuttu. Keyifli bir şapırtı çıkarırken bir an duraksadı, sonra aldığı zevkin süresini uzatmak için yavaşça çiğnemeye koyuldu. Bu mutluluk manzarası karşısında Arthur daha fazla dayanamadı. Bir ballıboynuz kaptı, şerbetten pırıl pırıl olmuş ucunu ısırdı.

Birkaç saniye bekledi, kimbilir, belki ateş suyu gibi yan etkileri olurdu, ama bir şey olmadı. Şerbet ağızda dağılıyor, az şekerli hamur ise badem ezmesini andırıyordu.

Arthur gevşedi, çiğnemeye devam etti.

Dördüncü ballıboynuzunu ağzına atmakta olan Betameş,

"Nasıl, hayatında yediğin en güzel şey, değil mi?" diye sordu.

Arthur de tatlının lezzetli olduğunu inkar etmiyordu, tatlısını mutlulukla ısırdı.

Satıcı,

"Ballıboynuzlarım tazeymiş, değil mi?" derken sorusunun yanıtını biliyormuş gibi bakıyordu.

Ağızları tatlı dolu iki kafadar, başlarını hızlı hızlı salladılar.

Tarifleriyle gururlanan tatlıcı,

"Gülleri daha bu sabah topladım, yumurtaları toplayalı ise daha bir saat olmadı," dedi.

Arthur bir an durdu, ağzı açık kaldı. Bir ayrıntı kafasını karıştırmıştı. Onun dünyasında yumurtalar yumurtlanır, alınır, bulunur ya da en fazla çalınırdı, ama *toplandıkları* hiç görülmemişti.

Arthur terbiyeli terbiyeli:

"Bunlar ne yumurtası?" diye sordu, en kötüsünü beklediği yüzünün aldığı şekilden belliydi.

Satıcı, müşterisinin saflığına gülerek yanıtladı:

"Gerçek ballıboynuz, yapmak için yalnızca

tek çeşit yumurta kullanılır. Taze yumurtlanıp dişinin altından alınan tırtıl yumurtaları elbette!" dedi. Sanki ona katakullicinin teki gibi davranılmışcasına biraz sinirlenmişti de.

Bunun üzerine parmağını uzatıp kendisinin yılın en iyi ballıboynuzcularından biri olduğunu belirten resmi plaketi gururla gösterdi.

Arthur de yanıt olarak ağzında ne kalmışsa adamın yüzüne püskürttü.

Satıcı bir an öyle kalakaldı, genç Arthur'ün yaptığı istem dışı saldırı onu şapşallaştırmıştı.

Durumdan rahatsızlık duyan Arthur, açıklamaya girişti:

"Kusura bakmayın, tırtıl ve kızböceği yumurtalarına alerjim vardır benim!"

Durum kötüye gidiyordu, bunu hisseden Betameş, bu son şaşkınlık saniyelerinden yararlanıp dünya rekoruna yakın bir hızla on kadar tatlıyı mideye indirdi.

Kaşflot kendine geldi. Derin bir soluk aldı, avaz avaz bağırmaya başladı:

"Nöbetçiler!!!"

Bu sözcük, caddenin panikle çalkalanmasına yetti. Herkes telâşla oradan oraya koşuşturuyor, her dilden bağrışmalar duyuluyordu. Çığlıklar, hayalet trende kapalı kalmış çocuk seslerine benziyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Birden bir el Arthur'ü omzundan yakalayıp sertçe geriye çekti.

Arthur'ü sürükleyen Selenya,

"Şuradan!" diye fısıldadı.

Betameş, birkaç ballıboynuz daha kaptı, tatlıları döke saça arkadaşlarına katıldı.

Üç kahraman, herkesi saran panik havasından yararlanıp kalabalıktan sıyrıldılar, caddeden koşar adım çıkan bir ordu müride görünmemek için bir mağazaya daldılar.

Arthur derin bir soluk aldı.

İki sorumsuzu sürekli denetim altında tutmaktan usanan Selenya, sorguya geçti:

"Birbirimizden ayrılmayacaktık hani?"

Arthur açıklamaya koyuldu:

"Affedersin, ama ortalık öyle kalabalık oldu ki birden!"

"Ortalık kalabalıklaştıkça, fark edilme riskimiz de artar! Ortada görünmememiz gerek!" dedi Selenya, ısrarla.

Ötekilerden daha güler yüzlü bir Kaşflot,

yukarıdan onlara doğru eğildi:

"Ortada pek görünmemek şık olmaya engel olmamalı, değil mi?" dedi en sevimli ifadesini takınarak. "Gelin de yeni koleksiyonuma bir bakın. Gözleriniz bayram etsin!"

Satıcı doğru yoldaydı, dünyanın hiçbir prensesi böyle bir davete hayır diyemezdi.

Bu sırada, az ötedeki ballıboynuz satıcısı, kendisini soyup soğana çeviren iki profesyonel hırsızı tarif ederken fedailere de hafiften yaltaklanıyordu. Fedailerin başkanı onu dikkatle dinliyordu. Bunların, Caymabar-Kulüp'te Darkos'un elinden kurtulan kaçaklar olduğunu anlaması fazla zaman almadı.

Bu haber Ölüler Kenti'nde hemen yayıldı. Birinci Ülke'den gelip burada serüvene atılmak pek alışıldık bir durum değildi, Darkos'un böyle gülünç duruma düştüğü ise hiç görülmemişti.

Fedailerin başkanı, adamlarına döndü. Emretti:

"Tüm mağazaları arayın, fazla uzaklaşmış olamazlar!"

Neyse ki ordu bizim üç kahramanımızın gittiği yöne doğru ilerlemedi.

Başkan, son askeri kolundan yakaladı:

"Sen saraya haber vereceksin!" dedi.

Asker, bir an hazırol vaziyetinde dondu kaldı, sonra tavşan gibi hızla seğirtti gitti.

Selenya, onun dükkânın önünden geçtiğini gördü, bir füzeden bile hızlıydı.

Pusulayı hiç şaşırmayan Prenses,

"En azından sarayın hangi yönde olduğunu anlamış olduk," dedi.

Satıcıya parayı fırlatıp, Balong-Boto kürkünden yeni mantosunun kapüşonunu kafasına geçirip yüzünü güzelce gizledi.

Arthur ile Betameş de onu taklit ettiler. Eskimo kılığına girmiş üç penguen gibiydiler.

İlerlediklerini gören satıcı, arkalarından:

"Güle güle kullanın," dedi.

Kamuflaj başarılı olmuşa benziyordu, kimse onları bu alacalı bulacalı kürkle tanıyamazdı.

Kendisine biraz büyük gelen kürke gömülen Betameş, yakınmaya başladı:

"Biraz daha ince bir şey seçemez miydin, sıcaktan ölüyorum! Durup bir şeyler içmemiz gerek!"

Öfkeden gözü dönen Prenses,

"Sıcak gelir! Acıkırsın! Susarsın! Sürekli bir şeylerden yakınmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" dedi.

Betameş, yanıt vermek yerine homurdanmakla yetindi.

Selenya adımlarını hızlandırdı, adamın izini kaybetmekten korkuyordu.

Yol hafifçe genişledi, uçsuz bucaksız bir mağaranın içinde bulunan çok büyük bir meydana bağlandı.

Mekânın genişliğinden etkilenen Selenya,

"Burası Ölüler Kenti'nin pazarı," diye fısıldadı.

Burayı ona defalarca anlatmışlardı ancak

bu kadarını hayal edememişti. Meydanda iğne atsan yere düşmezdi, kalabalık dalgalı bir deniz gibi çalkalanıyordu. Olsa olsa hac zamanı Mekke bu kadar kalabalık olabilirdi.

Satanlar, alanlar, takas edenler, pazarlık yapanlar, kavga edenler, koşuşturanlar, çalanlar...

Bunun yanında ABD Borsası, huzurevinin çay salonundan farksızdı!

Gördükleri karşısında Arthur'ün ağzı bir karış açık kalmıştı. Bu betimlemesi güç dansı bir çift gözle takip etmek olanaksızdı. Burası ona büyükbabasının balığa giderken içine yüzlerce kurt doldurduğu kovasını düşündürmüştü.

Ama buradaki gösteri elbette daha renkli, çok daha gürültülüydü. Birbirlerini zar zor duyuyorlardı. Selenya avaz avaz bağırmak zorunda kaldı:

"Onu gözden kaybettim!"

Canı sıkkındı.

Bu mahşer yerinde bundan doğal ne olabilirdi ki?

Arthur saf saf sordu:

"Neden gidip de sarayın nerede olduğunu sormuyoruz? Buranın insanları yolu biliyorlardır herhalde?"

Bilgiç Selenya,

"Burada her şey satılır. En iyi satılan şey de bilgidir. Sarayın nerede olduğunu sor, o dakika yakayı ele verirsin," diye açıkladı.

Arthur çevresine bakındı, güven duyabileceği bir yüz göremedi. Hepsi patlak gözlüydü,

çeneleri dişlerle doluydu, tüyleri pek uzundu, patileri fazla sayıdaydı. Hepsinin kemerindeki bir yığın silah da cabasıydı. Tam bir kovboy filmi.

Birbirlerinden artık hiç ayrılmayan üç kahramanımız, bu kütle halindeki kalabalığa bakıyorlar, sarayın yolunu gösteren bir işaret arıyorlardı.

Meydanın öbür yanında göze çarpan, dört bir yanı garip yüz kabartmalarıyla bezeli anıtsal bir bina cephesi vardı. Ama burası bir başkanın sarayından çok korkunç eserler müzesi olabilirdi, ancak Lânetli Bay M.'yi iyi tanıyan Selenya'nın içinde doğru yolda olduğuna dair bir his vardı.

Kalabalığı yarmak yirmi dakikalarını aldı. Sonunda binanın cephesine ulaştılar.

Betameş,

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu. "Bu bina, saray olamayacak kadar iğrenç görünüyor."

Kardeşinden daha zeki olan Selenya,

"Kapıda nöbetçilerin çokluğuna bakılırsa, buranın bir çocuk yuvası olmadığı kesin!" dedi.

Gerçekten de üç kez kilitlenmiş olan kapı, yalnızca adres sormak için yaklaşanları bile anında şişlemeye hazır iki sıra fedai tarafından korunuyordu.

Selenya,

"Sanatçıların kapısından gireriz!" dedi.

İki sıra görevliye saldırmak için kendilerini pek hazır hissetmeyen iki kafadar, koro halinde

"İyi fikir!" diye yanıt verdiler.

Birden kalabalık, geçen korteje yol vermek için iki yana açıldı.

Meyve, ızgara böcek ve başka yiyeceklerle tıka basa dolu on kadar el arabasından oluşan konvoyun başındaki göbekli adam,

"Yoldan çekilin! Yoldan çekilin!" diye bağırdı.

Arabaları kalabalıktan ötürü biraz sinirli olan teveler çekiyordu.

Selenya, konvoya bakmak için sokuldu. Patlak gözlü bir yabancıya, ilgisizmiş gibi:

"Bu nedir?" diye sordu.

"Efendinin yemeği. Bugünkü beşinci öğün!" dedi, çöp gibi zayıf yabancı.

Ağzı sulanan Betameş, atıldı:

"Günde kaç kez böyle yemek yiyor?"

Açlıktan yüzü çökmüş yaşlı bir adam konvoydan gözünü ayırmadan,

"Sekiz kez. Ellerindeki parmaklar kadar," dedi.

Arthur, şaşkınlıkla:

"Hepsini yiyecek mi?" diye sordu.

Yaşlı adam itiraf etti:

"Siz öyle sanın! Biraz atıştıracak. Ancak bir iki ızgara böcek yiyecek, hepsi bu kadar. Kalan yemek de adak kuyusuna dökülecek. Bu öğünlerden yalnızca bir tanesinin halkımı on ay boyunca doyuracağını düşündükçe..."

Daha fazla şikâyet edemeyecek kadar zayıftı. Umutsuzca iç çekti, bunca israf midesini bulandırmıştı sanki.

Arthur öfkeyle sordu:

"Yiyecekleri kuyuya atacağına neden başkalarına vermiyor?"

"Lanetli M. kötülüğün simgesidir. Başkalarına verdiği acı onu mutlu eder. Hiçbir şey onu açlıktan kırılan, canlı kalabilmek için dua eden bir halktan daha mutlu kılamaz!" diye açıkladı dişlerini sıkan Selenya.

Arthur,

"Oysa eskiden o da sizinkilerdendi, değil mi?" diye sordu.

Sorudan rahatsız olduğunu gizleyemeyen Prenses,

"Bunu sana kim söyledi?" dedi.

"Betameş, onun uzun zaman önce sizin topraklarınızdan kovulduğunu söylemişti," diye yanıt verdi çocuk.

Selenya, kardeşine sert bir bakış attı. Beriki hemen başka bir yöne bakmaya başladı.

Konuyu değiştirmek için,

"Sarayın cephesindeki küçük ayrıntılar inanılır gibi değil!" dedi.

Selenya yanıt vermemeyi yeğledi.

"Ne oldu? Neden kovuldu?" diye sordu Arthur.

Pek meraklı sayılmazdı, yalnızca Minimoylar hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu.

"Bu sana sonra anlatabileceğim uzun bir hikâye. Belki anlatırım! Burada beklemekten daha iyi bir fikrim var. Beni izleyin!"

Selenya, açlardan oluşan kalabalığı yardı,

konvoyun yanından ilerlemeye başladı.

Küçük bir Siylo, kocaman açılmış sekiz gözüyle önünden geçen yiyeceklere bakıyordu. Açlık dürtüsüyle elini bir meyveye masumca uzattı. Parmaklarına bir kırbaç darbesi indi, bu da ona uslu durması gerektiğini hatırlattı. Siylo'nun annesiyle babası çocuklarını kalın kürklerinin içine sakladılar hemen. İki eliyle kırbacını tutan bir fedai, baba Siylo'nun karşısına dikildi.

"Efendi'nin yemeğine dokunulmaz," diye hatırlattı fedai; sevimlilikten nasibini pek almamıştı.

Siylo, tıraş bıçağı kadar keskin kırk sekiz dişini gösterdi. Çocuğuna karşı yapılacak ikinci hareketin sonuçları, büyük olasılıkla, pek hayırlı olmayacaktı.

Fedai, diş etlerine monte edilmiş o keskin kılıçları görünce yutkundu. Böylesine bir riske atılmayacak kadar akıllı olduğundan,

"Bir kereliğine affediyoruz," diyerek geri adım attı.

Sarayın yanında kayaya oyulmuş bir mağara vardı. Büyük olasılıkla yüzlerce böcek çalışmıştı bunun için. Bu oyuğun dibinde, pek basit süslemeli ağır bir kapı vardı. Konvoy yaklaşınca kapılar kendiliğinden açıldı. Kortej yavaşça içeri giriyordu, el arabaları kapıdan tek tek geçip kayanın merkezine gidiyorlardı.

Halk bu gizli girişten uzak duruyor, hiç kimse bu sınırdan öteye geçip serüvene atılmaya cesaret edemiyordu. Bizim her an serüvene

atılmaya hazır üç kahramanımız dışında hiç kimse.

Selenya, koca bir taşın ardına gizlenmiş, son arabanın geçişinden sonra yavaşça kapanan kapıya bakıyordu.

Kürk mantosunu fırlatıp sıçramaya hazırlandı.

Kapıya doğru hamle yapmadan önce,

"Yollarımız burada ayrılıyor Arthur!" dedi.

Prensesine katılmak üzere hızla ilerleyen cesur Arthur,

"Bu söz konusu bile olamaz!" dedi.

Ama onu gırtlağına dayanan bir kılıç bekliyordu.

Selenya, kılıcını şimşekten hızlı bir şekilde kınından çıkarmıştı, prensini uzak tutuyordu. Ciddi bir sesle:

"Bu sorunu benim tek başıma çözmem gerek," dedi.

Heyecandan boğazı düğümlenen çocukcağız,

"Ya ben, ben ne yapacağım?" dedi.

"Sen hazineni bulacak, evini kurtaracaksın. Ben de Lanetli M.'yi bulup, kendi evimi kurtarmaya çalışacağım."

Selenya'nın sesinden kararını verdiği, kendisini hiçbir şeyin durduramayacağı anlaşılıyordu.

"Başarırsam bir saat sonra yine burada buluşacağız," dedi Selenya.

"Ya başaramazsan?" dedi Arthur; böyle bir olasılığın bulunması onu şimdiden üzmüştü.

Bu olasılığı defalarca düşünmüştü Selenya. Lânetli M. ve onun sınırsız gücü karşısında neredeyse hiç şansının olmadığını çok iyi biliyordu.

Başarı şansı belki binde birdi, ama soylu kan taşıyan gerçek bir Prenses, soyunun on beşinci hükümdarı İmparator Sifrat dö Matadoy'un kızı ve yakın geleceğin on altıncı hükümdarıydı. Bu işe hiç kalkışmamak onun için söz konusu olamazdı!

Uzun uzun Arthur'ün gözlerine baktı, kılıcını gencin boğazından ayırmadan ona usulca sokuldu.

"Başaramazsam... Sen iyi bir kral olursun," dedi.

Hiç olmadığı kadar sakindi, taş yüreğinde küçük bir kapı açılmıştı sanki.

Bir eliyle genç adamın ensesini tutup, dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Zaman durdu. Papatyaların şarkılar söyleyerek yapraklarını döktükleri gökte, arılar balla kalpler çizdiler. Bulutlar el ele tutuşup onların çevresinde halka yaptılar, tıpkı göğü en baygın ezgileriyle kaplayan binlerce kuşun oluşturduğu koro gibi...

Arthur, kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Tatlı bir meltemin itip dolaştırdığı ipekten bir kızakta kayıyor gibiydi, başka hiçbir şeyin önemi yoktu sanki.

Selenya'nın soluğu yazdan sıcak, teni bahardan yumuşaktı. Aşk tanrıları izin verse Arthur orada onun dudaklarına yapışık halde yüz-

yıllarca kalabilirdi, ancak Selenya geri çekilip büyüyü bozdu.

Öpücük yalnızca bir saniye sürmüştü.

Arthur hâlâ şaşkındı. Bir saniye ona asla bu kadar kısa gelmemişti. Yaşadığı hiçbir saniye böyle buram buram sonsuzluk kokmamıştı.

Çarpılmış gibiydi. Ne diyeceğini bilmiyordu.

Selenya ona tatlı tatlı gülümsedi. Bakışında farklı bir yumuşaklık vardı.

"Artık iktidarım sana geçti... Bunu iyi kullan," deyip kapının iki kanadı arasında kalan birkaç santimetreyi aştı.

Arthur kapının yavaşça kapanan kanatlarına bakarak,

"Ama... bekle... ben..." diye kekeledi; boyu iki milimetre olduğu halde, yine de o kadar dar bir aralıktan geçemezdi.

Arthur kalakalmıştı. Ne olduğunu fark etmesiyle, bunun bir daha olamayacağını anlaması bir olmuştu.

Genç adam dudaklarına dokundu, hayal görmediğine inanmak istiyor gibiydi, Prenses'in kokusu hâlâ orada, yüzündeydi.

Betameş, gizlendiği yerden çıkıp genç prensi alkışladı.

"Bravo! Harika!"

Betameş Arthur'ün elini yakaladı, abartılı bir şekilde sallayarak sıktı.

"Kutlarım! Gördüğüm en güzel nikâh törenlerinden biriydi!"

Kendinde olmayan Arthur,

"Neden söz ediyorsun?" dedi.

"Nikâh töreninden, aptal! Seni öptü. Böylece iyi günde, kötü günde bir arada olmak üzere, gelecek hanedana kadar evlendiniz. Bizde böyledir," diye basitçe anlattı Betameş.

"Yani sen... bu öpücükle evlendiğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu Arthur; bu evlilik sözleşmesi şaşırtmıştı biraz onu.

"Elbette!" diye onayladı Betameş. "Hem de çok duygulu bir nikâh töreniydi. Sade, kısa, olağanüstü!" dedi, bilmiş bilmiş.

Düğünün hızından sersemleyen Arthur yakındı:

"Biraz fazla kısa, değil mi?"

Betameş, yalnızca Minimoylara özgü bir düşünce biçimiyle:

"Hayır! En önemli şeye sahipsin artık. Kalbi senin. Eşin olmayı kabul etti. Daha ne istiyorsun?" dedi.

Büyük olasılıkla annesiyle babasının evliliğini düşünen Arthur,

"Benim dünyamda yetişkinler kendilerine biraz daha zaman tanırlar. Birbirlerini tanımayı öğrenirler, görüşüp, birlikte zaman geçirirler. Sonra konuşurlar. Normalde teklifi erkek yapar. Öpücük en sonunda gelir, rahibin önünde 'evet' dedikten sonra..." dedi.

Betameş,

"Aman Tanrım! Amma da zaman kaybı! Bu boş işlere zaman harcayacak kadar uzun mu yaşıyorsunuz? Bütün bu yapaylıklara ancak beyin gereksinim duyar. Yürek ise tek bir dilden

anlar, öpücüğün dilinden," diye açıkladı.

Arthur anlamaya çalışıyordu ama ona göre fazla hızlı gelişiyordu olaylar.

Böyle bir öpücükten sonra iki aspirin alıp iyi bir uyku çekmesi gerekiyordu ona kalırsa.

Onun alık alık baktığını gören arkadaşı,

"Peki, daha ne olsun isterdin?" diye sordu.

Yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Arthur:

"Hmm... Ne bileyim? Belki küçük bir eğlence..." dedi.

Betameş, kendisine yakışmayacak kadar ciddi bir sesle:

"İşte bence bu harika bir fikir!" dedi.

İki kafadar, kendilerini, yirmi kadar müridin karşısında buldular, başkanlarının, korkunç Lânetli M.'nin bir o kadar korkunç oğlu Darkos'un arkasına dizilmişlerdi.

Darkos gülümsediğinde birini öldürecekmiş gibi gelir. Sevimlilikten pek nasibini almamıştır. Kararmış dişlerini günde on beş kez fırçalasa da değişen bir şey olmazdı herhalde.

Darkos, bir fatih gibi ağır adımlarla Arthur'e yaklaştı. Lafı dolandırmadan:

"İzin verirseniz, sizin için ben küçük bir eğlence düzenleyeyim!" dedi.

Mesaj öyle açıktı ki fedailer bile anlamışlardı, aptal aptal gülüyorlardı.

Arthur de anlamıştı. Bugün, doğum günü, aynı zamanda ölüm yıldönümü olarak tarihe geçecekti!

Arthur'ün annesi mutfak masasında oturmuştu. Artık ne pastası, ne de üfleyecek Arthur'ü olan on zavallı mumla oynuyordu.

On küçük mum, Arthur'ün yıldan yıla vahşi ama çok tatlı bir hayvancık gibi büyüyüşünü simgeleyen on küçük mum. Zavallı anne, birbirine hiç benzemeyen bu on doğum günü üzerinde düşünmekten kendini alamıyordu. İlkinde, Arthur gözünün önünde oynaşan küçük ışıkla hipnotize olmuş gibiydi.

İkincisinde, ellerinin arasından kayıp giden küçük alevleri yakalamaya çalışmıştı. Üçüncü doğum gününde üflerken o kadar çekingendi ki, mumları söndürene kadar üç kez üflemesi gerekmişti. Dördüncü yaş pastasının mumlarını ise bir kerede söndürüvermişti. İlk kez.

Beşinci buluşmada, babasının dikkatli bakışları altında, eline büyük gelen bıçağı alıp pastayı kesmeye girişmişti.

Altıncı doğum günü Arthur için en önemlisiydi, çünkü büyükbabası ona kendi bıçağını armağan etmiş, Arthur de bıçağı alıp pastayı gururla kesmişti. Bu, aynı zamanda, büyükbabanın bulunduğu son doğum günü olmuştu.

Zavallı kadının tutamadığı gözyaşı yanağından süzüldü.

On yılda onca mutluluk ve üzüntü... Kayan yıldızlar gibi akıp giden on yılın yanında, Arthur'ün kayıp olduğu şu on saat ona sonsuzluktan bile uzun görünüyordu.

Anne, çevresine bakarak kendisini yatıştırabilecek, ona biraz umut verebilecek bir şeyler

arıyordu. Kanepeye yığılıp yorgunluktan sızan kocasından başka bir şey bulamadı. Adamcağızın ne horlamaya gücü kalmıştı, ne de kocaman açılmış ağzını kapamaya...

Farklı koşullarda bu görüntü onu güldürürdü, ama bugün ağlama isteğini artırmaktan öteye gidemiyordu.

Anneanne, elinde kağıt mendillerle gelip annenin yanına oturdu. Havayı bir şakayla biraz yumuşatmak için:

"Bak bu son paketim!" dedi.

Annesine bakan kadın, elinde olmadan gülümsedi.

Zor anlarda kadıncağız mizah duygusunu korumayı her zaman başarmıştı. Bunu, mizahı ve şiiri yaşamın temel değerlerinden sayan kocası Archibald'den öğrenmişti.

Bazen çevresindekileri güldürmek için,

"Dinde tapınak ne ise, yaşamda da mizah odur. İnsanın en başarılı icadıdır mizah!" derdi.

Archibald burada olsaydı... Kapkara olan yaşamlarına bir parça ışık getirebilseydi.

Büyük Savaş'tan, boğanın boynuzlarından sıyrılan bir matador gibi kurtulmasını sağlayan iyimserliğinden çevresindekilere de biraz bulaştırmayı başarırdı.

İhtiyar kadın, kızının ellerini ellerinin içine aldı, sevgiyle sıktı.

"Kızım, biliyorsun... Belki sana söyleyeceklerim çok anlamsız gelecek ama... Senin oğlun olağanüstü bir çocuk," dedi yatıştıran sesiyle. "Neden, bilmiyorum, ama nerede olursa olsun,

çok zor durumlarda bile kalsa... ben onun her sorunun üstesinden geleceğine eminim."

Anne bu sözlerle biraz yatışır gibi oldu, iki kadın birbirlerinin ellerini daha da sıktılar; dualarının gücünü birleştirmek ister gibiydiler.

Biraz daha dua etseler iyi olurdu, çünkü Arthur o sırada hapisteydi. Küçük elleriyle demir parmaklıklara sarılmış, insan kaynayan pazar yerine bakıyordu, ama o kalabalıkta gelip de kendisine yardım edecek bir Allah'ın kulu yoktu.

Hücrenin bir kenarına kıvrılan Betameş,

"Boşversene... Kim Lanetli M.'nin içeri tıktığı bir mahkûma yardım etmeyi göze alır ki?" dedi.

"Diline hakim ol, Beta! Selenya ağzımızı sıkı tutmamız gerektiğini söylemişti!"

"Ağzımızı sıkı tutmak mı? Hapiste olduğumuzu dünya alem biliyor!" dedi morali bozuk Prens. "Canavarın eline düştük. Sonumuz belli! Hayatımızı kurtarsa kurtarsa Selenya kurtarır... Tabii önce o kendi hayatını kurtarabildiyse!"

Arthur ona baktı, hak verdi. Selenya gerçekten de tek umutlarıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üzerine düşen görevin bilincindeki küçük Prensesimiz, sarayın tekinsiz, karmaşık koridorlarında kılıcını sıkı sıkı tutarak ilerliyordu. Yemek konvoyunu gözden kaybetmişti ama tahta tekerleklerin izleri sayesinde yönünü saptayabiliyordu. Selenya yavaşça, gizlene gizlene ilerliyor, ortalıkta kaynaşan sürüyle fedaiden sakınıyordu.

Biraz ilerleyince, kayaya oyulmuş koridorlar daha süslü olmaya başladı, kimileri siyah mermer kaplıydı. Meşalelerin alevi düz yüzeyde yansıyor, kocaman görünüyordu. Sanki uzun kürküyle cehennemden çıkagelen bir şeytan sağa sola ateş kusuyordu. Selenya sakindi ama elleri ter içindeydi. Bu buz gibi mahzen pek hoşuna gitmiş sayılmazdı. Upuzun otlarla kaplı ormanları, köyünün tepelerinde kaymasına yarayan sonbahar yapraklarını, içinde güzel uykular çektiği gelincik tarlalarını yeğlerdi. Bunları düşünmek ona acı verdi. İnsan, başına bir şey geldiğinde küçük gündelik şey-

lerin ne kadar değerli olduğunu anlıyordu. Sabah tatlı tatlı gerinerek uyanmak, güneş ışığının yanağını okşaması, sevdiğiniz birinin size gülümsemesi...

Mutsuzluk, mutluluğu ölçmekten başka neye yarar zaten?

Bir manga fedai Selenya'yı hayal dünyasından çıkarıp kendine getirdi.

Hâlâ o ölüm sarayında, o buz gibi, kapkara mermer şatodaydı.

Yerler de mermerle kaplıydı, mermer o kadar siyahtı ki insan içine düşüp kaybolacağı hissine kapılıyordu.

Bu sert zeminde araba tekerlekleri de iz bırakmıyordu.

Selenya bir kavşağa vardı. Hangi yola sapacağına karar vermeliydi.

Bir an durdu ve içgüdülerinin kendisine yol göstermesini umarak bekledi. Belki bir işaret... Şu Yedi Ülkeler'de ona biraz da olsa yardım edecek bir Tanrı var mıydı acaba? Bu zorlu deneyimi tek başına mı atlatacaktı?

Selenya biraz bekledi, ama tanrısal bir işaret göremedi.

Hangi yola gireceğini gösteren hafif bir meltem bile esmedi.

Selenya içini çekti, iki tüneli tekrar dikkatle inceledi. Sağdakinde belli belirsiz bir ışık vardı, uzaktan da hafif bir müzik sesi geliyordu. Normal bir kişi burada tuzak olduğunu sezer, öbür yöne giderdi. Ama Selenya normal biri değildi. O amacı olan bir prensesti; görevini ye-

rine getirmek adına her türlü tehlikeye atılmaya hazırdı. Kılıcını biraz daha sıktı, sağdaki tünele daldı.

Bir dönemeçten sonra kendini koskoca bir odada buldu. Yerde mermerler pırıl pırıl parlıyor, tavanı da sanki akarken donmuş sulardan oluşan binlerce sarkıt süslüyordu. Buraların Michelangelo'su bu sarkıtların uçlarını tek tek biçimlendirmek için epey uğraşmıştı anlaşılan. O kadar büyük bir işti ki bu, adamcağız sonunda yorgunluktan ölmüştü herhalde.

Selenya bir gölün yüzeyi kadar düz mermer üzerinde yürüdü, siyah taş, sesi de emiyordu sanki.

Odanın ucunda, kölelerin taşıdığı el arabalarının en küçüğünün bırakılmış olduğunu gördü. Araba çeşit çeşit meyveyle ile tıka basa doluydu, bu gri ve siyah evrenin tek renkleriydi meyveler.

Arabanın önünde Selenya'ya arkası dönük duran uzun boylu biri vardı. Biçimsiz omuzlarına uçları yenmiş bir pelerin atılmıştı. Adamın koca kafalı mı yoksa şapkalı mı olduğunu anlamasını engelleyen bir uzaklık vardı aralarında. Bu zayıf siluet son derece ürkütücüydü, en korkunç kâbuslarımızdan çıkıp gelmiş gibiydi.

Çengelli parmaklarıyla tuttuğu meyveleri isteksizce atıştıran bu adam Lânetli M.'den başkası olmazdı.

Selenya yutkundu, cesaret almak için kılıcını sıkı sıkı tuttu, ardından sessiz ve yavaş

adımlarla yaklaştı.

Öcünü alması anlık bir işti artık.

Kendi kişisel sorunu bir yana, halkının da, Yedi Ülkeler'de yaşayıp bu fetih meraklısı imparatorun tokadını yemiş tüm halkların da öcünü alması çok yakındı.

Selenya'nın vuracağı darbe her şeyi eski haline getirecek, yıllardır süren kölelik ve aşağılanmanın izlerini belleklerden silecekti.

Bakışlarını düşmanına odaklayıp ağır ağır ilerledi, kesik kesik soluyor, kalbi küt küt atıyordu. Kolunu yavaşça kaldırdı. Kılıç, ötekilerden daha uzun bir sarkıtın hizasına geldi. Taşa değen metal hafifçe çınladı. Aslında pek yüksek değildi çıkan ses, ama o ölümcül sessizliği bozmayı başarmıştı.

Siluet olduğu yerde elindeki meyveyle öylece donup kaldı. Selenya da onun gibi yaptı; şimdi tavandaki sarkıtlar kadar kıpırtısızdı.

Adam meyveyi özenle bıraktı, sakin ve derin bir şekilde içini çekti.

Bu arada sırtı hâlâ Selenya'ya dönüktü. Yalnızca başını öne eğmişti, kendisini bekleyen varlık onu yormuş gibiydi.

"O kılıcı parlatmak, mükemmel hâle getirmek için günlerimi harcadım ben. Sesini bin kılıç arasından ayırt edebilirim."

Adamın sesi derinlerden geliyor gibiydi. Boğazının içi aşınıp pürüzlenmiş olmalıydı, buradan geçen hava rendeye değen peynir gibi garip bir hışırtı çıkarıyordu. Selenya'nın aklından 'Boruları yeniletmek gerek' demek geçti, ama

adamın öğütlere kulak asmayacağı ortadaydı.

"Selenya, o kılıcı saplandığı kayadan senden başka kim çıkarabilir ki?" dedikten sonra yavaşça döndü adam.

Maltazar sonunda yüzünü göstermişti, göstermeseydi daha iyi olacaktı aslında.

Yürüyen bir ceset gibiydi. Biçimsizdi, bedeninin bir kısmı sanki erimiş, geçen yılların etkisiyle buruşmuştu, yüzü ise savaş alanından farksızdı. Sağda solda hâlâ iltihaplı yaraların çevresinde kabuklar oluşmuştu. Sürekli acı çekiyor olmalıydı, zaten adamın yıpranmış yüzünden okunuyordu bu acı. Kin ve nefretle dolu olması beklenirdi bu gözlerin. Oysa durum bunun tam tersiydi.

Gözlerinde soyu tükenen hayvanların hüznü, düşmüş prenslerin üzüntüsü, ölümcül hastaların zavallılığı vardı.

Ama Selenya'nın bu gözlerdeki duyguların listesini uzatmaya niyeti yoktu, bu bakışların olabilecek en güçlü silah olduğunu biliyordu. Kimbilir kaç kişi onun sevgi dolu bakışlarının tuzağına düşüp yanmıştı.

Selenya, kılıcını önüne aldı, kötü bir darbeye karşı koymaya hazırdı.

Maltazar'ı, onun bedenini inceledi. Pek bir şeye benzetemedi.

Yarı Minimoy, yarı böcek, acayip bir şeydi.

Saydamsı pelerin, birbirine kabaca yamanmış beden parçalarını olabildiğince örtüyordu.

Çenesini yavaşça araladı. Bu bir gülümseme olmalıydı, ama yalnızca acıma uyandırıyor-

du.

"Sizi gördüğüme sevindim. Prenses," dedi yumuşatmaya çalıştığı bir sesle. İçten gibi görünen bir tavırla. "Özlemiştim," dedi.

Selenya dikeldi, cesur küçük bir kız gibi çenesini kaldırdı.

"Ben sizi hiç özlemedim," dedi. "Buraya sizi öldürmeye geldim."

Clint Eastwood olsa bu kadar etkileyici rol yapabilirdi. Bakışlarını Maltazar'ın gözlerine sabitledi, düelloya hazırdı, rakibinin iriliğini hiç hesaba katmıyordu. Kediye karşı minik kuşun, kurda karşı kuzucuğun durumundan farksızdı hali...

Olası bir dövüşün düşüncesiyle gülümseyen Maltazar,

"Bu kadar nefret niye?" diye sordu.

"Sen halkına ihanet etin, başka halkları katlettin. Öldürmediklerini esir ettin. Sen bir canavarsın!"

Maltazar'ın yüzü öfkeden yeşerdi:

"Bana canavar deme! Bilmeden konuşma! Böyle sakat bir bedende yaşamanın ne zor olduğunu bilsen, böyle konuşmazdın."

"Halkına ihanet ettiğinde bedenin sağlamdı! Tanrılar seni cezalandırıp bu hale getirdi!" diye yanıt verdi Prenses, altta kalmamaya kararlıydı.

Maltazar gök gürültüsünden farksız bir kahkaha koyuverdi, sanki top atılıyordu:

"Zavallı yavrum... Keşke hikâye, sandığın kadar basit olsa, keşke ben de unutabilsem,"

dedi içini çekerek. "Köyünü terk ettiğimde sen çocuktun. O zamanlar bana İyi Maltazar, Savaşçı Maltazar derlerdi! İnsanları gözeten ve koruyan!"

Sesinde hıçkırıklar vardı.

Gerçekten de bir zamanlar Maltazar, yakışıklı, güçlü, sevimli bir prensti. Herkesten üç baş daha uzundu, bu da onu arkadaşları arasında alay konusu yapardı.

"Annesiyle babası teve sütünün miktarını ayarlayamamışlar," diye ona nazikçe takılırlardı. O da gülümserdi. Esprili biri sayılmazdı, ama bu şakaların aslında üstü kapalı iltifatlar olduğunun bilincindeydi. Herkes onun gücüne, cesaretine hayrandı.

İki halkı birkaç ay boyunca birbirine düşüren, annesiyle babasının ölümüne yol açan Çekirgeler Savaşı'ndan sonra kimse ne kadar kibarca da olsa şaka yapmaya kalkışmadı.

Maltazar büyürken bu acı hep yüreğindeydi.

Annesiyle babasının koymuş olduğu kurallara bağlı kaldı, cesur ve fedakâr oldu. Gururu ve ülkesine bağlılığı gelişmişti.

Bin yıl sürecek olan kuraklık baş gösterdiğinde su bulmak için sefere çıkmak gerekti. Minimoylar bu sıvıya girmekten pek hazzetmezlerdi, ama tarım ve buna bağlı olarak Minimoy halkının hayatta kalması için su şarttı.

Maltazar da haliyle bu sefere komutanlık etmek için izin istedi. O dönemde gencecik olan İmparator Sifrat dö Matradoy sevinerek

ona komutanlığı verdi. Bir İmparator için sahip olmak istediği evlat gibiydi o. Betameş büyümeden önceydi bu. O sırada küçük Prens sadece birkaç haftalıktı ve İmparator bütün umudunu ona bağlamıştı. Selenya ise bir dişi kaplan gibi savaşmıştı, çünkü bu önemli görevin ona düştüğünü düşünmüştü. O günlerde frenküzümü çekirdeği kadar olan boyuna bakmadan, bu görevin yalnızca kendi soylarından gelme bir prensese düşeceğini ileri sürmüştü. İmparator onu güçlükle yatıştırmış, bu yüzden ileride halkına kendisinin hizmet edeceğine söz vermek zorunda kalmıştı.

Maltazar güzel bir sabah vakti yola çıktı. Bir fatih gibi gururluydu, yüreği tutku ve cesaret doluydu, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde köyü terk etti. Bu ulusal kahramanın zafere doğru ilerleyişini izleyen bazı genç kızlar kendilerini tutamayıp biraz gözyaşı döktüler.

Birkaç gün sonra yolculuk farklı bir aşamaya gelmişti. Kuraklık her yeri vurmuştu. Hayatta kalanlar çeteler kurmuşlardı ve ellerinde kalanları korumak için saldırıyorlardı. Maltazar ve adamları gece gündüz saldıran, ağaçların arasından ya da çamurun içinden beliriveren, bazen de anlaşılmaz şekilde gökten inen birçok yağmacı çeteyi temizlemek zorunda kaldılar.

Konvoy, gözle görülür şekilde eriyordu. Bir ay süren yolculuk sonunda, ellerindeki arabaların ancak yarısına sahiptiler, o arabaları sürecek adamların sayısı ise üçte bire düşmüştü.

Toprakların iç kısımlarına doğru ilerledikçe o güne dek varlıklarından haberli olmadıkları vahşi hayvanların saldırıları daha da sertleşti. Ormanlar, içmekten ya da yağmalamaktan ya da her ikisini birden yapmaktan başka bir şey düşünmeyen kanlı akıncılar tarafından parsellenmişti.

Irmak yatakları kuru, buldukları kuyular boştu. Daha da uzağa gitmek gerekiyordu.

Sağ kalanların yarısı da, etoburlarla dolu ormanları, garip hayaller gördüren kurumuş bataklıkları, çölleşmiş, insanların bile terk ettiği o pislik içindeki yaylaları aşarken öldüler.

Maltazar tüm bu acılara, aşağılanmalara sızlanmadan göğüs gerdi. Görevinden asla kaçmadı; sonunda neredeyse ulaşılmaz bir dağın ortasında küçük bir su kaynağı bulunca rahatladı.

Ne yazık ki yalnızca bir arabası, onu korumak için de dört askeri kalmıştı. Maltazar ve adamları yanlarındaki su deposunu ağzına kadar doldurdular ve dönüş yoluna koyuldular.

Taşıdıkları malın değeri çevredeki kabilelerin iştahını daha da kabarttı ve dönüş yolculuğu kâbustan beter oldu.

Centilmenlik kuralları, adil bir savaş, şövalyelik ilkeleri... Bunların hiçbiri yoktu artık.

Maltazar elindeki hazineyi, ağzındaki kemiği koruyan aç bir köpek gibi savunuyordu.

Her geçen gün daha da canavarlaşıyor, en ufak bir tehdit unsurunu hiç duraksamadan ortadan ikiye ayırıyor, saldırı sanatını, savunma-

ya yeğliyordu.

Sorunları kökten halletmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylüyordu hep.

İyi, hızlı ve kanlı bir saldırı, gereksiz tartışmalar ve zorlu savunmalar yapmaktan kurtarıyordu insanı.

Maltazar farkına varmadan vahşi bir hayvana dönüşüyordu, hiçbir şey onu engelleyemiyordu, görevinin ağırlığı gözlerini kör etmişti.

Son askerleri de kanlı saldırılar sırasında ölünce, o da değerli sıvıyla dolu depoyu çıplak elleriyle çeke çeke yolculuğunu tek başına bitirdi.

Gün doğarken köye girdi. İnanılmaz bir coşkuyla karşılandı. Ancak gerçek kahramanlar böyle karşılanırdı, ayda yürümeyi başaranlar ya da bulduğu aşıyla sayısız ülkenin insanını hastalıktan kurtaranlar...

Maltazar da öyle bir kurtarıcıydı artık, köyün öbür ucuna kadar omuzlarda taşındı.

İmparatorun karşısına vardığında, yalnızca görevini yerine getirdiğini söyleyebildi, ardından yorgunluktan bitmiş halde yere yığılıverdi.

Selenya, öyküsünü anlatan Maltazar'a bakıyordu. Konuyu ilgiyle dinliyordu, ama yüzüne en ufak bir heyecanını yansıtmamaya çalışıyordu. Duyguları da silahlar kadar iyi kullanabilen bu büyücünün neler yapabileceğini biliyordu.

Maltazar titreyen sesiyle anlatmayı sürdürdü:

"Birkaç ay sonra yolculuk sırasında bana

yapılan büyüler ve kaptığım hastalıklar... bedenimi eritmeye başladı."

Öykünün devamı son derece trajik ve acıydı:

"Köy yavaş yavaş korkunun tutsağı oldu. Hastalığın bulaşmasından korkuyorlardı. Benden uzak duruyorlar, benimle ya hiç konuşmuyorlar, ya da yalnızca üç-beş sözcükle yetiniyorlardı. Gülümsemeler nazikçe ama zorlamaydı. Bedenim biçimsizleştikçe insanlar benden daha da uzaklaştılar. Sonunda tepedeki kulübemde kimsenin paylaşmak istemediği acılarımla baş başa kaldım. Ben Kahraman Maltazar, köyün kurtarıcısı, birkaç ay içinde Lanetli Maltazar olup çıkmıştım. Gün geldi, artık adımı bile anmayıp beni bir harfe indirgediler: Lanetli M."

O acı anıları anlatırken düşmüş prens geri dönmüştü sanki.

Selenya, birkaç saniye kadar acıma duygusuna kapılır gibi oldu. Başkalarının acılarını alaya almak âdeti değildi, sakin davranarak gerçeği ortaya çıkarmak niyetindeydi.

"Tarih kitapları biraz daha farklı anlatıyor ama!" demeye cüret etti.

Maltazar doğruldu, meraklanmıştı. Kendi öyküsünün Büyük Tarih Kitabı'nda anlatıldığını bilmediği belliydi.

"Yaa!.. Resmi tarih nasıl anlatmış?" diye sordu merakla.

Prenses, en kayıtsız tavrını takınıp okul sıralarında öğrendiklerini ona anlatmaya başladı.

O zamanlar tarih öğretmeni Köstebek Miro'ydu. Zaten başka kim onun gibi on beş bin yıllık geçmişine dayanıp da genel tarih anlatabilirdi ki? Selenya, Miro'nun kendinden geçip büyük savaşları yeniden yaşadığı, düzenleme şerefine eriştiği düğün ve taç giyme törenleri için gözyaşı döktüğü o derslere bayılırdı. Büyük akınları anlattığı derslerde kendini kaptırıp sıraların üstüne çıkar, çevresini saran öğrencilerini korumak için, işgalcilere karşı tek başına savaşırdı. Ders bittiğinde kan ter içinde kalır, hemen sonra da güzel bir öğle uykusu çekmeye giderdi.

Maltazar'ın öyküsünü ezbere bilirdi; sakin anlattığı tek öykü buydu. Saygıyla anlatırdı.

Maltazar, İmparator tarafından kutsanıp kahraman gibi çıkmıştı yolculuğa. Birkaç ay süren sefer korkunç geçmişti.

Onur ve saygıya dayanan yöntemlerle savaşmayı öğrenmiş olan Maltazar, ezberlediği kuramları hızla gözden geçirmek zorunda kalmıştı.

Kuraklık dünyayı cehenneme çevirmişti, burada canlı kalabilmek için haliyle şeytan olmak gerekirdi.

Seyyar satıcıların ya da yolunu şaşırmış gezginlerin uzak ülkelerden getirdiği haberler sağda solda yankılanıyor, Minimoy halkı saldırılardan bitkin düşen kahramanlarının vardığı yerleri yağmalamaya başladığını uzaktan izliyordu. Soylu bir amaç uğruna savaşıyor, halkının yaşamını sürdürmesi için çabalıyordu; an-

cak amaçlarına ulaşmak uğruna geçtiği toprakları yağmalıyor, karşısına çıkanları katlediyordu.

Bu çelişki herkesi rahatsız etmişti. Minimoylar ve onların varlıklarını sürdürmeleri adına hırsızlık yapılıyor, cana kıyılıyordu.

Halkın kafası iyice karışmıştı. Büyük Meclis toplandı ve on ay sürecek olan bir tartışma başladı. Toplantıdan çıktıklarında yorgundular ama artık ellerinde 'Büyük Düşünce Kitabı' adlı bir metin vardı.

İmparatorun emrettiği yeniden yapılanmanın temelini oluşturacaktı bu metin.

Daha adaletli, insanlara da, nesnelere de saygıyı temel alan bir toplum.

Birkaç hafta içinde köy başkalaşıma uğradı. Sonucu düşünülmeden hiçbir şey kesilmiyor, yerinden sökülmüyordu. Hiçbir şey atılmıyordu. Ellerindekileri nasıl yenileyebileceklerini, nasıl yeniden kullanılır hâle getireceklerini öğrenmek için toplanıyorlardı. Bu Üçüncü Emir'di. İyilikçi Archibald'in yıllar önce söylediği ve zihinlere kazılan bir cümle:

"Hiçbir şey vardan yok olmaz, hiçbir şey yoktan var olmaz, her şey biçim değiştirir."

Cümlenin kendisine ait olmadığını, alıntı olduğunu da itiraf etmişti.

İkinci Emir ise Archibald'in sıkça sözünü ettiği ama kimsenin adını hatırlayamadığı bir kitaptan alınmaydı:

"Komşunu sev ve say."

Bu emir çok beğeniliyor ve görülmemiş bir

biçimde uygulanıyordu. Birbirlerine çok sık gülümsüyor ve selam veriyorlar; kuraklık nedeniyle zar zor beslendikleri halde birbirlerini yemeğe davet ediyorlardı.

İlk Emir ise, ilk bakışta en önemlisi gibi görünüyor, Maltazar'ın talihsiz serüvenini dolaylı da olsa etkiliyordu.

"Hiçbir neden bir masumun ölmesini haklı çıkarmaz."

Meclis bu cümleyi tartışmasız kabul etmişti, oybirliği ile İlk Emir olarak benimsemişti.

Emirler üç yüz altmış beş taneydi. Her çiçeğe bir emir. Kendisini Minimoy'dan sayan her birey bir emri öncelikli olarak sevmek zorundaydı.

Maltazar yolculuğu boyunca ne kadar değiştiyse, Minimoy halkı da epey yol kat etmişti. Maltazar, yolda edindiği on köle tarafından çekilen arabasıyla köye vardığında çok da büyük bir coşkuyla karşılanmadı.

Elbette İmparator, yaşama döndüren su için ona teşekkür etti, ancak Maltazar umduğu gibi bir coşkuyla karşılaşmadı.

Önce yanlarına birkaç günlük azık verdikleri köleleri azat ettiler, sonra da seferden geri dönmeyen Minimoylar için uzun süre dua ettiler. Bir tek Maltazar canlı kalabilmişti. Bize ordusunun nasıl kırıldığını anlatabilecek tek kişiydi ve pek çok Minimoy'un, bu ölümlerin gerçekleştiği koşullar konusunda hakkında ciddi kuşkuları vardı.

Ama Maltazar, bu işten sıyrılıp coşku ile başarılarını anlatmaktan büyük zevk alıyor, her anlatışında da kahramanlığının ve cesaretinin dozunu biraz daha artırıyordu.

Çevresindekiler, herkese kendini ifade etme hakkı tanıyan Sekizinci Emir ve konuşanın sözünü kesmeyi terbiyesizlik sayan bilmem kaç yüzüncü emir uyarınca onu kibarca dinliyorlardı.

Ama kısa bir süre sonra muzaffer Maltazar'ın başarıları kimseyi ilgilendirmez oldu. Adamlarının hepsi pek bilinmeyen şartlarda yok olmasalardı, hatıralarını onlarla paylaşabilirdi.

Maltazar yapayalnız kaldı. Kendisiyle yüz yüze. Geçmişiyle yüz yüze.

Miro ona 'Büyük Düşünce Kitabı'na bir göz atmasını önerdi, ama Maltazar ne bir şey dinlemek, ne de okumak istiyordu. Hem onun fikrini almadan nasıl böyle bir eser yaratabilirlerdi ki?

Yedi Ülkeler'i enlemesine, boylamasına ve çaprazlamasına geçmiş olan o değil miydi?

En korkunç halkları alt etmiş, amansız fırtınaların üstesinden gelmiş, delilerin bile hayâl edemeyeceği kadar korkunç hayvanları yenmişti. Ama kimse bu büyük deneyimi önemsemiyordu. Maltazar çok kızgındı.

Miro ona yanıtını vermişti:

"Yazmaya çalıştığımız bir savaş rehberi değil, doğru davranışı öğreten bir kitap!"

Bu yanıt, Maltazar'ın öfkesine öfke kat-

mıştı. Köyü terk etmiş; komşu köylerdeki meyhanelerde, kendisini dinlemek isteyenlere savaşta yaptıklarını anlatıp içmeye vurmuştu kendisini.

Her gün alkole ve sefahate daha fazla gömülüyordu. İşi, böceklerin en beterleriyle, özellikle de zehirli olanlarıyla yakınlaşmaya kadar götürmüştü. Bunların arasında hoş görünümlü genç bir kınkanatlı vardı ki...

"Sus!" diye bağırdı Maltazar.

Resmi tarih kitaplarında yer alan açıklamayı dinlemek, onun için artık dayanılmaz bir şeydi.

Selenya gülümsedi. Maltazar'ın alnında biriken ter damlalarını görünce, hikâyenin bildiği biçiminin büyük olasılıkla gerçeğe daha yakın olduğunu düşündü.

Maltazar, maskesi düşen bir suçlu gibi savunmaya geçti:

"O kızı yalnızca bir saniye gördüm!"

Prenses ise, her zamanki gibi acımasız:

"Sen ona tüm gücünü verdin, o da sana kendi güçlerini aktardı!" dedi.

Öfkeden kuduran Maltazar:

"Yeter artık!" diye bağırdı.

Öfke Maltazar'a hiç yakışmıyordu çünkü sinirlendiğinde yüzündeki yaralar hafifçe açılıp iğrenç bir koku çıkarıyorlardı, sanki içindeki basınç bir şekilde yolunu bulup dışarı çıkıyordu.

Selenya hiç etkilenmemişti, yalnızca Maltazar'ın yüzünden okunan acı kızı sarsmıştı.

Maltazar ise kendisine karşı çıkılmasına ne kadar dayanamazsa, doğrudan gözlerinin içine bakılmasına, üstelik de acıyarak bakılmasına hiç dayanamazdı.

Birden çark etti; koskoca mermer salonda volta atmaya başladı, böylece sinirini boşaltmayı umuyordu.

"Komşu köylerin meyhanelerinde zaferlerimi kutluyordum! İnsanlar anlattıklarımı merakla dinliyorlardı, onları bundan mahrum bırakmak acımasızlık olurdu."

"Eh, iyi yapmışsın!" dedi Selenya, dişlerinin arasından.

"Çok iyi bir aileden gelen dikkat çekici bir yerliye rastladığım gece unutulmazdı," dedi öyküyü kendine uyacak biçimde değiştiren Maltazar.

Selenya doğru terimi söylemeden edemedi:

"Zehirli kınkanatlı. İzlemesi güzeldir de, dokunması tehlikelidir!"

Gerçek yüzünü göstermeye başlayan Maltazar bağırdı:

"Sarhoştum!"

Prenses:

"Alkolü kaldıramayan içmesin efendim!"

Selenya'nın sağduyulu sözlerine sinir olan Maltazar,

"Biliyoruz, biliyoruz!" dedi. "Biraz anılar, biraz da alkol kendimi bırakmama neden oldu. O da çevremde dönüp duruyordu. Beni büyük bir dikkatle dinliyordu, sözlerimi içiyor gibiydi..."

"Sen de Jack-fire'ları içiyordun anlaşılan!" dedi hiçbir fırsatı kaçırmayan Selenya.

"Evet!" diye itiraf etti öfkeyle. "Geceden, o renkli alacakaranlıktan yararlanarak, benden bir öpücük kopardı," dedi üzüntüyle. "Uzun... zehirli bir öpücük. İlerleyen günlerde zehir, bedenimi çürütmeye başladı. İşte bütün hayatımı o tek öpücük mahvetti."

Selenya hatırlattı:

"Minimoy olduğuna göre, tek bir öpücüğün seni birine ömür boyu bağlayacağını düşünmeliydin."

Maltazar artık onu dinlemiyordu. Geçmişe duyduğu özleme ve içindeki üzüntüye kapılıp dalmıştı.

"Bu büyüyü bozabilecek birilerini aramak için köyü terk ettim. Her türlü ilacın kobaylığını yaptım, berbat şeyler yedim, iğrenç kokan kremler sürdüm. Bana bu zehirle beslenen kurtlar bile yedirdiler, ama hayvancağızlar mideme ulaşamadan öldüler. Beşinci Kıta'da rastladığım birkaç kâhin saçmasapan muskalar için dünya kadar para aldılar benden. Krallıkta bulunan bütün bitki köklerinden tüttürdüm, hiçbir şey acımı dindirmedi. Basit bir öpücük yüzünden hayatım söndü."

Aklından çıkmayan bu acı gerçeği düşünmekten yorulan Maltazar içini çekti.

Selenya onu iğnelemeye yer arıyordu:

"Bir dahaki sefere eşini seçerken daha dikkatli olursun artık."

Maltazar böyle darbeler yemekten hoşnut

değildi elbette, Selenya'ya öfkeyle baktı. Doğrularak,

"Haklısın Selenya, gelecek sefer eşlerin en güzelini seçeceğim, yetiştiğini hayranlıkla izlediğim, hep bir gün dalından koparmayı hayal ettiğim o harika çiçek gibi..."

Maltazar yine gülümsemeye başladı, bu, Selenya'yı kaygılandırdı.

"Şifa dağıtan bir ağaç, beni kemiren hastalığı iyileştirebilecek sırrı verme iyiliğinde bulundu."

Selenya,

"Ağaçlar her zaman iyi öğütler verirler," derken, geriye doğru bir adım attı.

İyi de yaptı, çünkü Maltazar da farkına bile varmadan ona doğru bir adım atmıştı.

"Ancak soylu, özgür, saf bir çiçek bu büyüyü bozup beni daha insansı bir biçime sokabilir. Böyle bir çiçeğin tek öpücüğü kurtarır beni!"

Maltazar usulca yaklaştı, kurbanının dayanıklılığını ölçmek ister gibiydi.

Konu hakkında derin bilgisi olan Selenya,

"Bir prensesin yalnızca ilk öpücüğü bile bu kadar etkilidir!" dedi.

Kendisinden emin bir tavırla,

"Tabii! Ama öğrendiklerim doğruysa... hâlâ evlenmedin, değil mi?" dedi Maltazar; kızı tuzağa düşürmenin mutluluğu içindeydi.

Selenya,

"Bilgilerin biraz eskimiş," demekle yetindi.

Maltazar bir anda kaskatı kesildi. Duyduğu doğruysa, bu onun için felaket olur, yaşamının

kalanı bu korkuluk gibi bedenle geçerdi.

Darkos öksürdü ve odaya girdi.

Protokol kurallarını böyle ihlal ettiğine göre acil bir durum olmalıydı, yoksa önce geleceğini haber vermesi, babasının lütfedip onu kabul etmesini beklemesi gerekirdi.

Maltazar hafifçe başını sallayarak yaklaşmasına izin verdi, ziyaretinin çok önemli bir nedeni olduğunu sezmişti.

Darkos, babasına çekinerek yaklaştı –babasının ne yapacağı hiç belli olmazdı–, kulağına birkaç sözcük fısıldadı.

Duydukları karşısında Maltazar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Prenses, kimseye haber vermeden, kimseyi davet etmeden evlenivermişti.

Maltazar şaşkınlığını sindirmeye çalıştı. Birkaç saniye içinde, aldığı tek bir haberle, bir gün normal bir yaşam süreceği umudu da yerle bir olmuştu. Tüm yaşamı tek bir habere bağlıydı, tek bir öpücüğe, bir pamuk ipliğine...

Bir an öylece şaşakaldı, suratının ortasına sıkı bir yumruk yemiş gibiydi. Bir an dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, ama çabuk toparlandı.

Aylardır yaptığı da buydu, kendisini bırakmamak, yere sağlam basmak, sabretmek... Hayatta öyle çok darbe yemişti ki, onların yanında bu çok da güçlü değildi...

Bu acı ve geri dönüşsüz darbeyi sindirmeye çalıştı. Saldırı bekleyen Prenses'e dönüp,

"İyi hamleydi!" dedi. "Düşündüğümden de zekisin. Cazibeme yenik düşmemek için kar-

şına ilk çıkan adama gönül verdin demek!"

Mizahı elden bırakmayan Prenses,

"Aslına bakılırsa, o son gelendi," diye yanıt verdi.

Maltazar ona arkasını dönüp meyve yüklü arabaya ağır ağır yanaştı.

"O gence paha biçilmez bir armağan verdin, oysa o bunun ne kadar değerli olduğunu bile bilmiyor, onun asla kullanamayacağı bir mücevher bu. Hayatımı kurtarabilirdin, ama yapmadın. Benim de senin canını koruyacağımı sanma," dedi eline iri bir frenküzümü alırken. "Çektiklerimi anlayabilmen için sen de ölmeden önce biraz acı çekeceksin. Fiziksel acı değil, rahat ol," dedi. "Yalnızca ruhsal acı," diye de ekledi sadist bir sesle.

Selenya en kötüsünü bekliyordu.

"Ölmeden önce halkının büyük acılar çekerek geberip gitmesini izleyeceksin," dedi kuru ve kararlı bir sesle.

Korkutmak için söylenen sözcükler vardır, bir de gerçekten korkutan sözcükler... Selenya korkudan donup kalmıştı.

Maltazar ise frenk üzümüne bakıyordu, konuştuklarını geride bırakmış gibiydi.

Belki de kurbanlarını yemeden önce inceliyordu, yiyeceği meyveye öyle ilgiyle bakıyordu.

Selenya'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Dışarıdan belli olmuyordu, ama damarlarındaki kan ateş gibi akıyordu. İçinde bir sıcaklığın, bir nefret dalgasının yükseldiğini duyumsadı, artık ona hiçbir şey engel olamazdı.

Birden kılıcının kınına yapıştı, kolunu kaldırıp bütün gücüyle kılıcı fırlattı. Kılıç havayı yıldırım gibi yarıp geçti, Maltazar'a saplandı. Ne yazık ki saplandığı yer, Prensin bedeninin çürüyüp gitmiş bir noktasıydı. Kılıç aynı zamanda frenk üzümünü de el arabasına çivilemişti. Maltazar bedenine saplandığı halde ona değmeden geçen kılıca bakıyordu.

Kaderin yaşamıyla nasıl oyun oynadığına şaşarak, "İlk kez şu sakat beden bir işe yaradı!" diye düşündü.

Birkaç saniye önce delik deşik olmuş bedenine lânetler yağdırırken, şimdi haline şükrediyordu.

Bir an delinen meyveden akan kan kırmızısı meyve suyuna baktı, birkaç damla almak için parmağını kılıcın altına koydu. En şeytani sesiyle:

"Halkının kanını tıpkı bu meyve suyunu içtiğim gibi içeceğim!" dedi.

Bu sözleri duyan Selenya, korkuya yenik düşmedi, ama yüreği sıkıştı.

Maltazar'ın üzerine yürüdü, ama artık çok geçti. Fedailer dört bir yandan koşarak gelmiş, korumak için babasının önüne kendini atmış olan Darkos'un çevresinde yerlerini almışlardı.

Korumalar Selenya'yı sımsıkı tutup etkisiz hale getirdiler.

Çelik gibi kasları olan bu yarmalardan kurtulmaya olanak yoktu.

Prenses bitmişti, hem silahları alınmış, hem de aşağılanmıştı.

Maltazar, arabanın ahşabına saplanan kılıcı çekip aldı, Selenya'ya döndü. Bir an ona baktı, bu küçük kadının çaresizliği ona zevk veriyor gibiydi.

"Hiçbir şeyden pişman olma Selenya; emin ol, benimle evlenseydin de halkına eziyet ederdim!" dedi, onu yatıştırmak ister gibi.

Selenya gözyaşına boğuldu.

"Sen bir canavarsın Maltazar!"

Şeytan, gülümsemekten kendini alamadı. Bu hakareti o kadar çok duymuştu ki! Bakışları kadar karanlık bir mizah anlayışıyla, "Eşime çekmişim!" dedi. Tadına bile bakmadığı üzümü arabaya atarken, "Götürün onu!" dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arthur, hücresinin parmaklıklarının önüne diz çökmüştü. Demir parmaklıkları zorlamaktan gücü tükenmişti. Yüzünde bir şeylerden tiksinmiş gibi bir ifade vardı.

"Daha yeni evlendim ama şimdiden kendimi dul kalmış gibi hissediyorum. Dul, üstelik de tutuklu!"

Bu düşünce ona bir parça cesaret verdi. Yine yerinden kalktı, demir parmaklıkları bininci kez sarstı. Ama hiçbir şey olduğu yoktu. Hapishane parmaklıkları her tür saldırıya dayanabilecek kadar sağlamdı.

Arthur, arkadaşından çok kendisini ikna etmeye çalışıyordu:

"Buradan çıkmalıyız Betameş, bir yolunu bulmalıyız!"

Otla doldurulmuş minicik yatağa güzelce yayılan Betameş'in çare aramaktan çok uyumaya çalışır gibi bir hali vardı, ama bu arada Arthur'ü de yatıştırmaya çalışıyordu:

"İyi de, ben de bir yol arıyorum, Arthur,

görüyorsun düşünüyorum!"

Arthur öfkelendi:

"Böyle bir durumda nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Uyumuyorum! Yürümek, konuşmak, yemek yemek için kullandığım enerjiden tasarruf edip, o gücü tek bir noktada topluyorum ki böylesi daha iyi..."

"Uyuyabilesin!" dedi arkadaşının usulca uykuya daldığını gören Arthur.

Betameş, derin bir uykuya dalmadan önce zar zor,

"Öyle," diye yanıt verdi.

Bunun üzerine Arthur çocuğun kıçına sıkı bir tekme attı; buzlu su etkisi yapabilecek bir darbeydi bu. Betameş, biz, okumakta olduğunuz bu cümleyi kurana kadar ayağa fırlamıştı bile.

Arthur, alnını Betameş'in alnına dayadı:

"Hani güç? Hani Selenya'nın öperek bana aktardığı güç?"

Betameş, konuya kendi yorumunu kattı:

"Evet, pek güzel bir öpücüktü, pek davetkârdı."

Genç koca, ısrarcıydı:

"Bana aktardığı tam olarak nasıl bir güç?"

Genç kayınbirader, kendisinden gayet emin:

"Tam olarak nasıl mı? Ne bileyim?" dedi.

"Nasıl bilmezsin?"

"Eee, çünkü güç onun gücü. Gücün tam olarak ne olduğunu yalnızca o gücü veren bilir!"

dedi Betameş, "Bunu bilmeyecek ne var?" der gibiydi...

Arthur yıkılmıştı. Homurdandı:

"Yılın haberi bu işte! Bana bazı güçler aktarıyor ama bu güçlerin tam olarak ne olduklarını baştan söylemiyor! Ya bunları kullanmak istersem, ihtiyacım olursa? Şu sizin kabilenin paylaşma anlayışı pek acayip!"

Bu anlamsız durum onu yormaya başlamıştı.

Betameş çok bilmiş bir ifadeyle yanıt verdi:

"Bizde o işler öyle yürümez! Normalde biriyle evleniyorsan, bu onu iyi tanıdığın, beğendiğin anlamına gelir. Nikâhtan sonra sana ne sunduğunu açıklaması gerekmemeli. Sen bunu biliyor olmalısın."

"İyi de ben onu yalnızca iki gündür tanıyorum!" diye bağırdı iyice zıvanan çıkan Arthur.

"Evet, ama bu onunla evlenmeni engellemedi," dedi kayınço, Arthur'ü hafife aldığını söyler gibiydi.

Arthur ise bütün iyi niyetiyle kendini korumaya çalıştı:

"İyi de, bu arada gırtlağıma dayanmış keskin bir kılıç vardı!"

"Ya! Yani gırtlağına dayanmış keskin bir kılıç olmasa evlenmeyecektin, öyle mi?"

"Tabii ki evlenecektim!" dedi sinirlenen Arthur.

Mantığını bir türlü anlayamadığımız Betameş,

"İyi de yaptın! Çok güzel bir nikâhtı!" dedi.

Arthur, ona öküzün trene baktığı gibi bakıyordu. Yel değirmenlerine karşı aralıksız bir mücadele vermek zorunda olan yaşlı şövalye Don Kişot gibiydi. Sinirlerinin bozulmasına ramak kalmıştı.

Bir yandan Betameş'in boğazını sıkıyor, bir yandan da:

"Evet, bu gerçekten çok güzel bir düğündü, sen buradan çıkmama yardım etmezsen ben de senin için aynı güzellikte güzel bir cenaze töreni yapacağım!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Betameş inledi:

"Dur! Beni boğacaksın!"

Arthur ise onun kulağına iyice yaklaşıp en yüksek sesiyle:

"Evet, seni boğduğumu biliyorum! Üstelik aynı şekilde yorumladığımız bir durum olabileceğini görmek beni sevindiriyor!" dedi.

Cezaevinin derinliklerinden bir ses duyuldu:

"Kavgayı kesin!"

Yumuşak ama biraz pürüzlü bir sesti bu. Büyük olasılıkla yılların, üzüntülerin aşındırdığı bir ses.

Hücrenin dibinde yan yatan yabancı,

"Zavallı çocuğa da, o emektar parmaklıklara da böyle kötü davranmana hiç gerek yok. Ölüler Kenti'nin cezaevinden hiç kimse çıkamadı şimdiye kadar," diye ekledi.

Arthur, o yorgun sesin nereden geldiğini anlayabilmek için karanlığı bakışlarıyla taradı.

Bir karaltı gördü. Yalnızca sırtının kamburu görünen yan yatmış bir adamdı bu. Arthur, buradan çıkmaya çabalamadığı için onun büyük olasılıkla zavallı bir deli olduğunu düşündü.

Yine parmaklıklara atıldı.

Yaşlı adam yine konuştu:

"Kendinizi yormayın! Gücünüzü yemek yemeye saklamalısınız!"

Son öğüdünü anlayamadığı yaşlı adama yanaştı. Sohbete devam etmek için sorular sormaya başladı:

"Nasıl yani? Yemek yemek karmaşık bir iş değildir ki! Neden bunun için güç harcayacakmışız?"

"Yemek yemek istersen, onlara her gün yeni bir şey öğretmelisin. Yoksa hiçbir şey yiyemezsin. Bu işten kaytarmaya olanak da yoktur! Onlara eski icatlarımı yutturmaya çalıştığım oldu, ama bir yıl önce anlattıklarımı bile yemediler! Bu sersemlerde acayip bir bellek var! Sahip oldukları tek şey de bu! Kural böyle. Bir yandan içini pamukla doldururken öte yandan beynini çıkarıyorlar." Yine uykuya gömülmek için uygun bir şekil alırken de, "Bilgi buradaki tek zenginlik, uyku ise biricik lüks," dedi.

Tüm bu anlatılanlar, kafasını kaşıyıp duran küçük adamımızda merak uyandırmıştı. Üstelik bir de şu yaşlı adamın sesi de ona tanıdık geliyor, bir şeyi ya da birisini anımsatıyordu.

Hem sorusuna yanıt almak, hem de o sesi tekrar duymak için sordu:

"Ne gibi bilgiler almak istiyorlar?"

"Of! Pek seçici sayılmazlar, ne verirsen onu yerler! Fizik ve matematik kurallarından tut da, bezelye pişirme tarifine kadar! En sıkı teoremlerden nane çayına uzanan bir yelpaze!" dedi şakacı şakacı.

Bu mizah Arthur'ü şaşkına çevirdi. Böyle bir duruma bile belli bir uzaklıktan bakabilen tek bir kişi tanıyordu. Çok sevdiği ve uzun zamandır ayrı olduğu bir insan.

"Onlara okumayı, yazmayı, resim yapmayı öğrettim..."

Kulaklarına inanamayan Arthur, ekledi:

"Resim yapmayı..."

Bu yaşlı adam onun dedesi, dört yıldır kayıp olan Archibald olabilir miydi? Tanıyabileceği tek özelliği sesiydi.

Dedesi kaybolduğunda Arthur çok küçüktü, zihnindeki görüntüsü bulanıklaşmıştı.

Üstelik şu an boyu iki milimetreydi ve tam bir Minimoy'a benziyordu, bu haliyle onu tanıması daha da zordu.

Arthur'ün son sözleri yaşlı adamı meraklandırmıştı.

"Ne dedin çocuğum?" dedi kibarca.

"Onlara çizim yapmayı, boyamayı öğrettiniz. Düşmanı kandırmak için boyanan dev tuvaller. Su taşımayı, dev aynalar yardımıyla ışığı evcilleştirmeyi de..."

Yaşlı adam kendi kendine bu parmak kadar çocuğun tüm bunları nereden bildiğini sordu. Konuşanı daha iyi görebilmek için döndü.

"Evet de, sen bunları nereden biliyorsun?"

Arthur, sakal kaplı yaşlı yüzü inceledi. Çökmüş iki neşeli çukurda, hâlâ ışıl ışıl bakan gözler, ağzın iki yanında fazla gülümsemekten oluşmuş kırışıklıklar... Kuşkuya yer yoktu, bu buruşuk yüzlü Minimoy, Archibald'den başkası olamazdı.

Heyecana kapılan Arthur,

"Ben o mucidin torunuyum da ondan," dedi.

Yaşlı adam kulaklarına inanamadı. İçinde büyüyen neşeye engel olmaya çalıştı. En sonunda, olmayacak bir şey söyler gibi sordu:

"Arthur?"

Küçük oğlan kocaman gülümseyip, başını salladı.

Archibald gözlerine inanamadı. Tüm Noellerin en güzel hediyesini sunmuştu ona hayat. Kalkıp Arthur'ün kollarına atıldı.

Heyecandan soluk soluğa kalmıştı:

"Oh! Torunum! Arthur! Seni yeniden görmek beni çok mutlu etti!"

Birbirlerine öyle sıkı sarıldılar ki bir an soluk alamadılar.

"Seni yeniden görmek, bir kez daha sana dokunmak için öyle çok dua ettim ki! Dualarımın gerçekleştiğini görmek büyük mutluluk! Şükürler olsun!"

Yanağından süzülen yaşlar, yüzünün kırışıklıklarında kayboldu. Arthur'ü daha iyi görebilmek için kendisinden hafifçe uzaklaştırdı.

"Bırak da biraz bakayım sana!"

Torununa gurur ve mutluluk dolu gözlerle

hayran hayran baktı.

"Ne kadar büyümüşsün! İnanılır gibi değil!"

Arthur,

"Bana, daha çok küçülmüşüm gibi geliyor ama..." dedi.

Archibald,

"Doğru ya!" dedi; ikisi de gülmeye başladılar.

İhtiyar, hâlâ torununa dokunma ihtiyacı içindeydi, gözlerine inanamıyordu çünkü. Bunun Maltazar'ın yaptığı kötü bir şaka, onun ünlü büyü denemelerinden biri olmadığından emin olmak istiyordu. Ya torunu yalnızca bir görüntüden ibaretse? Ama Arthur'ün minik kolları sıcacık, capcanlıydı. Pazuları da pek gelişmişti! Bir zamanlar tanıdığı ufaklık değildi karşısındaki.

O, yaşadığı serüven sonucu yaşına göre olgunlaşmış, yakışıklı bir delikanlıydı artık. Archibald'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"İyi de buraya nasıl gelebildin?"

Arthur kısaca:

"Senin sırrını keşfederek!" diye yanıt verdi.

"Ya? Evet, doğru. Tamamen unutmuştum."

Arthur ekledi:

"Matassalailer mesajını almışlar, buraya geçmeme yardım ettiler."

Bunu duyan Archibald duygulandı:

"Ta Afrika'dan kalkıp bana yardıma mı geldiler?"

"Ya, öyle... Sanırım seni çok seviyorlar! Ama son anda seni kurtarma görevini bana verdiler!"

Archibald zevkten dört köşeydi.

"İyi yapmışlar!" derken torununun yanaklarını sıkıyordu. "Bu harika! Sen gerçek bir kahramansın! Seninle gurur duyuyorum!"

Archibald, Arthur'ü ensesinden yakalayıp kabul salonu niyetine kullandığı ot minderine doğru sürükledi. Arthur'ü zorla oturturken,

"Haydi anlat bakalım! Yeni haberler var mı? Başına gelen her şeyi öğrenmek istiyorum!" diyordu.

Arthur nereden başlayacağına karar veremedi. Hikâye öyle uzun ve karmaşıktı ki! Sonundan başlamaya karar verdi.

"Ben... Ben evlendim."

Bunu beklemeyen Archibald, afalladı:

"İyi de, nasıl olur? Sen kaç yaşındasın?"

"Aşağı yukarı... bin yaşındayım..."

Dudaklarının kenarında hınzır bir gülüş beliren Archibald,

"Ah, evet, doğru ya!" dedi.

Bu konuşma onu Arthur'ün dört yaşında olduğu günlere götürdü. Etini kesebilecek kadar büyüdüğünü iddia edip bir İsviçre çakısı istediği zamanlara...

Dedesi o zamanlar ona gerçekten çok büyüdüğünü, ama kendi bıçağına sahip olması için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Asla vazgeçmeyen Arthur de ona sormuştu:

"Yani kaç yaşında olmam gerekiyor?"

Biraz zaman kazanmak isteyen Archibald, "10 yaşında!" demişti.

Zaman, onları yakalamış, vaktiyle söyledikleriyle dalga geçiyordu sanki.

Dedesi meraklı bir kedi gibiydi:

"Kim bu şanslı hanım?"

Arthur gururlandığını ilk kez belli ederek açıkladı:

"Prenses Selenya."

Archibald çok sevinmişti:

"Ondan daha tatlı bir gelin düşünemiyorum! Ailesiyle tanıştın mı?"

Arthur parmaklıkların orada uyuklayan Betameş'i işaret etti.

"Cesur Betameş! Onu tanıyamamışım! İtiraf etmeliyim, onu ilk kez bu kadar sakin görüyorum! Senin yanında o da uslanmış!" diye torununa övünç payı çıkardı Archibald.

Arthur dedesinin kendisini övmesinden utandı, omuzlarını silkti.

Ama dedesi kendisine engel olamıyordu:

"Benim küçük Arthur'üm bir prensesle evlendi ha? İşte geleceğin kralı, benim torunum! Kral Arthur!"

Arthur sıkılmıştı. Gerçekten de bu kadar övülmeye alışık değildi.

"Zindandaki bir kral, gerçekten kral değildir. Haydi dede! Buradan çıkmamız gerek!"

Parmaklıklara yaklaştı.

Kendi enerjisi ve dedesinin dehasıyla şu lanet olasıca zindandan çıkabilirlerdi. Ama Arc-

hibald yerinden kıpırdamadı.

Arthur'ü ve söylediklerini hiçe sayan dede:

"Ya anneannen? Anneannen nasıl?" dedi.

"Seni çok özlüyor. Haydi dedeciğim!"

"Tabii, tabii... Peki ya ev? Bahçe ne durumda? Umarım anneannen bahçeyle yeterince ilgilenmiştir!"

"Bahçe mükemmel durumda. Ama öğleden önce şu hazine ile geri dönmezsek ne ev kalacak ne de bahçe!" dedi Arthur, aynı anda dedesinin yenine yapışmış çekiştiriyordu.

"Tabii oğlum, tabii... Peki garaj ne alemde? Her yeri birbirine katmamışsındır umarım. Küçükken bir şeyleri açıp tamir etmeye pek meraklıydın!" dedi Archibald, sesinde geçmişe özlem vardı.

Arthur onun karşısına dikildi, adamcağızı omuzlarından yakaladı, sarsmaya başladı.

"Dede? Beni duyuyor musun?"

Archibald düşüncelerinden bir an sıyrıldı, içini çekti.

"Elbette duyuyorum Arthur, ama... kimse Ölüler Kenti'nin zindanlarından kaçamaz! Asla!" dedi kederle.

"Göreceğiz. Ya şu an hazinenin nerede olduğunu biliyor musun?"

Archibald boynu yaylı oyuncak köpekler gibi salladı başını.

"Hazine taht odasında, Lânetli M'nin oturduğu yerin tam altında!"

Arthur, kendi kendine söz verdi:

"Pek uzun süre oturamayacak orada! Selen-

ya onunla ilgilenmeye gitti, ben Selenya'yı tanıyorsam, o rezilden geriye pek bir şey kalmayacaktır!"

Betameş, o lânetli adı, o uğursuz sözcüğü duyunca sıçrayarak uyandı. Betameş ne zaman hareketlense Arthur'ün başına bir iş geliyordu, yine öyle oldu.

Archibald kötü kaderi savmak için haç çıkardı ama artık çok geçti. Felaket, her zamanki gibi dakikti!

Hücrenin kapısı açıldı, içeri fırlatılan Selenya, boylu boyunca yere uzandı!

Bir fedai kapıyı kilitledi, devriye uzaklaştı.

Arthur, Selenya'nın yanına gitti, ona tatlı tatlı sarıldı. Toz kaplı yüzünü sildi, dağılmış saçlarını biraz düzeltti.

Selenya bu özenli yaklaşım karşısında duygulanmış, kendisini Arthur'e bırakmıştı. Zaten karşı koyacak hali de yoktu. Sesinde derin bir kederle konuşmaya başladı:

"Başaramadım Arthur, çok üzgünüm."

Prenses hiç bu kadar umutsuz, bu kadar bitkin olmamıştı. Küçük kalbinin taştan olmadığı, sert kabuğunun altında yalnızca güven eksikliği ve duyarlılık olduğu ortaya çıkmıştı.

"Her şey bitti," deyip o âna dek kilit altında tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı.

Arthur onları parmaklarının ucuyla nazikçe kuruladı.

Yumuşak ve rahatlatıcı bir sesle:

"Yaşadığımız, birbirimizi birazcık sevdiğimiz sürece... hiçbir şey bitmiş sayılmaz," dedi.

Selenya gülümsedi, Arthur'ün her koşulda iyimserliğini korumasına hayran kalmıştı.

Belli ki doğru bir seçim yapmıştı. Arthur'ün gözlerinde öyle güzel duygular okunuyordu ki. O gözlerde iyilik, cömertlik kadar cesaret, kararlılık da vardı. Adamı prens haline getiren de bu iyi özelliklerdi zaten. Selenya ona gülümsedi. Arthur, onun gözlerine düşüp boğuldu.

Sorun şu ki, Selenya size böyle baktığında dünyada hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Issız kutup çölünün ortasında bir köy kahvesi, çölün derinliklerinde bir güneş şemsiyesi, sırtının tam orta yerinin iki elle kaşınması gibi...

Arthur ona hayranlıkla baktı, bakışları onun gözlerinin ateşinde iki kartopu gibi eriyip gitti. Farkında bile olmadan eğildi, aşktan inci gibi parlayan o muhteşem gözler, sabah çiyi gibi ışıldayan dudaklar onu mıknatıs gibi çekti.

Dudakları yavaşça, tembel tembel birbirine yaklaştı; aynı anda da gözkapakları yumuşacık kapandı. Tehlike yakındı...

İşte bu yüzden tam dudakları buluşacakken Betameş elini iki ağzın arasına soktu.

"Sizi rahatsız etmek istemem ama... Sanırım, içinde bulunduğumuz koşullara aldırmadan protokol ve geleneklere uygun davranmanız daha doğru olacaktır," dedi, üzülerek.

Bu birkaç sözcük, bizim genç Prensesi kendisine getirdi, içine yavaşça kaymakta olduğu tatlı rüyadan çıkarıverdi.

Boğazını temizledi, bumburuşuk giysisini düzeltmeye koyuldu.

"Yerden göğe kadar haklı! Aklım neredeydi acaba?"

Prenses, daldığı uykudan uyanıyordu. Arthur ise oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi kalakalmıştı.

"İyi de... Hangi kural bu söz ettiğiniz?" dedi, şaşkın şaşkın.

"Atalarımızdan kalma, her evlilikte harfiyen uygulanması gereken temel kural," diye açıkladı Prenses.

"Yani?" dedi açıklamalardan pek de bir şey anlamamış olan Arthur.

Protokolü herkesten iyi bilen Prenses:

"Genç çifti sonsuza dek bağlayan ilk öpücük verildikten sonra, ikinci öpücük için bin yıl beklemek gerekir!" dedi.

Bunları bilmek, onun bulunduğu düzeyin zorunluluklarından biriydi.

"Arzu ölçülü olmalıdır, perhiz sınavını geçmelidir. Bu şekilde ikinci öpücük daha tatlı, daha anlamlı olacaktır. Çünkü yalnızca az bulunan değerlidir," diye ekleyip zaten çökmüş olan Arthur'ü tümden yok etti.

Arthur,

"Eh... evet... tabii," diye kekeledi.

O anda hücrenin kapısı birden, öyle hızlı açıldı ki herkes yerinden sıçradı. Bu gümbürtü, Darkos'un pek sevdiği tiyatrovari havayı yaratmak içindi. En olmadık zamanda sahnede beliren ve olayın yönünü belirleyen kötü adam rolünü oynamaya bayılıyordu.

"Burası biraz fazla sıcak değil mi?" derken

tavandan bir parça buz koparıp ağzına attı. Arthur buzu farklı biçimde kullanmayı yeğleyeceğini düşündü ona bakarken...

Soğuğa rağmen içi yanan Selenya,

"Bence ısı mükemmel," dedi.

Darkos, pek havalı konuştu:

"Babam sizin şerefinize küçük bir eğlence düzenledi. Onur konukları olacaksınız!"

Birkaç fedai her zamanki gibi kıkırdadı. Tuzak hiç kimsenin gözünden kaçmış değildi zaten. Davetliler onları ne tür bir gösterinin beklediğini gayet iyi biliyorlardı.

Arthur usulca Selenya'nın kulağına eğilip fısıldadı:

"Kavga çıkarmamız gerek. Ortalık karışınca aramızdan bazıları kaçmayı başarabilir."

Sürekli uyanık olmasını söyleyen babasının öğütlerine harfiyen uyan Darkos, sordu:

"Yorumlarınız mı vardı, beyefendi?"

Yanıtı Selenya verdi:

"Önemli bir şey değil! Arthur yerinde bir saptama yaptı yalnızca."

Balığın önüne yem takılı bir olta atmış, yemi yutmamasını söylemiş gibiydi. Darkos bir an bile tereddüt etmeden oltaya yöneldi.

"Bu yerinde saptamanın ne olduğunu öğrenebilir miyim?" dedi, ilgisiz görünmeye çalışarak.

Prenses alaycı alaycı:

"Bu saptama *sizin* hakkınızda elbette," dedi.

Darkos doğruldu. Göğsü, farkına bile var-

madan, gururla kabarmıştı.

"Nesneyi öğrendiğime göre yüklemi de duyabilir miyim?" dedi tumturaklı konuşmaya çalışarak.

"*Şaşırmak*. İşte yüklem bu. Arthur, zaten pek çirkin olan babanızın dünyaya kendisinden de çirkin olan sizi nasıl getirebildiğine şaşıyor. Cümlesini de şu şekilde kurdu: 'Şu Darkos'un çirkinliğine şaşıyorum.' Gizli özne, nesne ve yüklem," diye açıkladı Prenses, dilbilgisi öğretmeni gibiydi.

Darkos olduğu yerde dondu kaldı. Buz, açık kalan ağzından kayıp düştü.

Yerinde duramayan fedai sürüsü alışkanlıkları gereği yine kıkırdadı.

Darkos dönüp adamların yüzüne baktı. Bakışı tıraş bıçağından keskindi, alaylar o an şıp diye kesiliverdi.

Kapağı açılır açılmaz fışkıracak bir gazoz şişesine benzeyen öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

Lanetli oğul, basıncı düşürmeye çalıştı. Selenya'ya döndü, bu saldırıya tepki vermemiş olmaktan son derece gurur duyduğunu hissettirerek gülümsedi.

"Seni bekleyen acının büyüklüğü, benim mutluluğumun boyutuna denk olacak. Saygıdeğer konuklar beni izleme zahmetine katlanabilecekler mi?" dedi reverans yaparken.

Görünüşe bakılırsa kavga çıkmayacaktı.

Yine başarısız olduğu için biraz hayal kırıklığına uğrayan Arthur, Selenya'ya:

"İyi bir deneyimdi," diye fısıldadı.

Toplaşıp zindandan çıktılar.

"Bu sürpriz parti hakkımızda hayırlı olmayacak sanki," dedi bu kadar çok sayıda korumanın varlığından kuşkulanan Archibald.

"Zindandan çıktık ya, bence bu hiç fena değil," dedi hâlâ iyimserliğini koruyabilen Arthur. "Çok dikkatli olmalı ve en ufak yanlışlarını, dalgınlıklarını görür görmez kaçmalıyız; tek şansımız bu!"

En az Archibald kadar kaygılı olan Betameş, araya girdi:

"İşi yarım yamalak yapmak ya da hataya yer bırakmak buradakilerin alışkanlıklarına aykırı der."

Arthur kendinden emin bir tavırla:

"Herkes hata yapar, Akhilleus'un bile topuğu vardı!" diye yanıtladı.

Arthur, Alfred, Archibald, şimdi de Akhilleus. Betameş, ailenin henüz tanıma şerefine erişmediği bu üyesinin kim olduğunu soruyordu kendisine. Soyağacının dalları arasında kaybolmaktan korkan Betameş,

"Kuzenin mi?" diye sordu.

Archibald tarihsel gerçeği açıklamak zorunda kaldı:

"Akhilleus eski çağlarda yaşamış değerli bir kahramandı," dedi kibarca. "Bedeni yaralanmaya karşı neredeyse bütünüyle korunmuştu. Bedeninin yara alabileceği tek bir zayıf noktası vardı: topuğu. Herkesin bir zayıf tarafı vardır, Akhilleus'un ve Maltazar'ın bile," diye fısıldadı

dede, Betameş'in kulağına. Betameş alçak sesle söylenmesine karşın Maltazar'ın adını duyunca titremekten kendini alamadı.

ONUNCU BÖLÜM

Kralın dev salonuna açılan iki kapının kanatlarını yerinden oynatabilmek için en az on fedai gerekiyordu.

Bir arada kalmaya özen gösteren konuklar, korkunç gıcırtılar çıkartarak açılan iki dev metal levhaya merakla baktılar.

Devasa salon çok etkileyiciydi. Ucu bucağı görünmüyordu.

Tavana iki dev su tankı asılmıştı, tanklar dağların arasında kalmış iri bulutlar gibiydiler. Koca sarayın su ihtiyacını olsa olsa bu iki dev depo karşılayabilirdi. Tanklar pek çok yerinden delinmiş, deliklere Arthur'den yürütülen plastik kamışlar yerleştirilmişti. Renk renk borular birbirine eklenerek tam ortada dev bir künk oluşturmuşlardı.

Maltazar'ın amacı şimdi su yüzüne çıkıyordu. Suyu kamışlarla Minimoyların köyüne giden kanala akıtacak, sel basmasını sağlayacaktı.

Sel demek ölüm demekti, çünkü bildiğiniz gibi Minimoylar yüzme bilmezdi.

Mekanizmaya bakan Archibald, acı acı söylendi:

"Onlara su kullanmayı ben öğrettim, şimdi bu bilgiyi bize karşı kullanacaklar."

Kendisini suçlu hisseden Arthur de ekledi:

"Kamışları da onlara ben sağlamış oldum..."

Küçük grup, ucu bucağı görünmeyen salonu ağır ağır geçti.

Her yanda güçlü fedai grupları hazır ol konumunda hiç kıpırdamadan öylece duruyorlardı.

Salonun öbür ucunda saydam, kırmızı bir piramit görünüyordu.

Daha yakından bakınca bunun birbiri üzerine yığılı kristal gibi taşlardan oluştuğu anlaşıldı.

Bu cam anıtın dibinde iyi bir kralın asla kullanmayacağı türden korkunç bir taht vardı.

Maltazar, ellerini dev iskelet kafaları şeklinde oyulmuş kolluklara dayamıştı. Tahtının ortasında baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Daha da küstah görünmek için bu duruşu benimsediği sanılabilirdi ama aslında zavallı bedeni yalnızca böyle oturmasına izin veriyordu.

Archibald, torununun kulağına eğilip usulca fısıldadı:

"Hazineni arıyordun ya! İşte karşında!"

Arthur dedesinin ne demek istediğini anlamadı. Çevresine bakındı, sonra gözü o garip kırmızı piramide takıldı. O anda bu devasa anıtın ustaca yontulup, birbirinin üzerine mükem-

mel bir piramit oluşturacak şekilde dizilmiş yüzlerce yakuttan oluştuğunu ayrımsadı.

Arthur'ün ağzı açık kalmıştı. Bu paha biçilmez yığına hayranlıkla baktı, asla bulamayacağını düşündüğü hazine karşısındaydı.

Kendini tutamayıp, gururdan göğsü kabararak,

"Buldum onu!" dedi.

Kendisine gelmiş gibi görünen Betameş:

"Bulman iyi oldu tabii. Bakalım taşıma işini nasıl çözeceksin?" dedi.

Haklıydı, hazine bir kubbenin üzerine yerleştirilmişti, onların boyutundaki varlıklar için her taş en az birkaç ton çekerdi.

Arthur düşündü. Keşke eskisi kadar iri olsaydı. O zaman şu yakutları küçük bir tabağa doldurup taşımak onun için çocuk oyuncağı olurdu.

Ne yazık ki Minimoyların dünyasında her şey mikroskobik ölçülerdeydi, bırakılan işaretleri sonradan bulmak neredeyse olanaksızlaşıyordu. Şu an gördüğü hiçbir şey eski boyuna gelince ona bir şey ifade etmeyecekti.

En iyisi eski haline döndükten sonra hazinenin yerini saptamanın bir yolunu bulmaktı.

Darkos, Arthur'ün sırtına sertçe vurarak onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Yürü! Kralı bekletme!" diye hırladı dişlerinin arasından.

Maltazar, anlayışlı bir sahip gibi müdahale etti:

"İyi kalpli, sadık Darkos'um! Sakin ol oğ-

lum!" Ötekilere dönerek konuşmaya devam etti: "Kusuruna bakmayın. Son günlerde biraz sinirli. Halkınızı yok etmekle görevlendirilmişti. Ne yazık ki bu konuda hep başarısız oldu. Bu yüzden biraz... iğrenç davranıyor. Ama şimdi her şey yoluna girdi. Baba, işleri halleder."

Maltazar sahip olduğu ezici üstünlüğün fazlasıyla farkındaydı. Pastanın üzerindeki kremayı ağır ağır yer gibi keyfini çıkarıyordu bu durumun.

Sonra da piyangodan büyük ikramiye kazanmış gibi coşkuyla bağırdı:

"Müzik başlasın!"

Parmaklarını şaklattı ve müzik çalmaya başladı. Ama ne müzik! Gök gürültüsü gibi! Tam krallara lâyık! Sağır edici!

Archibald kulaklarını tıkadı. Adamcağız sesini duyurabilmek için tüm gücüyle bağırarak:

"Beni yine hapse atmazlarsa onlara solfej dersi de vereceğim, söz!" dedi.

Maltazar elini salladı. Bir şeyin başlamasını emrettiği belliydi.

Yakut piramidin yanında bir masa, onun yanında da üzerinde on kadar büyük kol bulunan bir kumanda paneli bulunuyordu. Masanın yanında da bu kolları çevirmeye hazırlanan çok üzgün bir köstebek vardı.

Dostunu tanıyan Betameş,

"Mino?!" diye bağırdı. "Bu Mino, Miro' nun kaybolan oğlu! Yaşıyor!"

Bu haber bizimkileri neşelendirdi. En çok da günler boyunca onunla oynamış olan Selen-

ya ve kardeşi sevinmişlerdi. Neydi o bitmez tükenmez saklambaç oyunları... Tünel kazmaktaki ustalığı sayesinde hep Mino kazanırdı. Geceleri de seleniyel yapraklarına uzanıp yıldız kümelerine isim vermeye çalışırlardı. Mino, Darkos'un kurduğu tuzağa düşene kadar birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Betameş ona bir işaret çaktı, ama küçük köstebek, tıpkı ailesinin öbür bireyleri gibi, pek iyi göremiyordu...

Mino kendisine dostça hareketler yapan bir karaltıyı fark etmişti. Gözü görmezdi belki, ama iyi koku alırdı; Selenya'nın güzel kokusu hassas burun deliklerine ulaşmıştı.

Minik yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, güzelleşti. Dostları buradaydı, onu kurtarmaya gelmişlerdi. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı, özgürlüğün tatlı havası doldu ciğerlerine.

"Mino! Yeni mi uyandın! Bir saattir sana işaret veriyorum!" diye bağırdı Maltazar en sabırsız haliyle.

Mino heyecandan bayılacak gibi oldu.

"Ay! Evet, sahip! Peki, sahip! Hemen, sahip!" derken sırtı kamburlaştı.

Darkos, babasına eğilip açıklama yaptı:

"Uzaktan pek iyi göremiyor. Ailesinde herkes böyle."

Maltazar oğlunu bakışlarıyla delip geçti. Maltazar'a açıklama yapılmazdı. Darkos bunu bir an unutmuştu. Bir adım gerileyip, özür dilercesine başını eğdi.

Baba,

"Maltazar'ın bilmediği bir şey yoktur! Ben, salt bilgiyim. Senin aksine benim belleğim sınırsızdır, kafam da mükemmel çalışıyor!" dedi en otoriter tavrıyla.

"Bu dalgınlık ânı için çok özür dilerim baba," dedi Darkos, utanarak.

Maltazar, Mino'ya dönüp,

"Gönderin!" diye bağırdı.

Küçük köstebek yerinden sıçradı, hangi kolu çekeceğini bilemedi, sonra daha önce hazırlamış olduğu mekanizmada karar kıldı. Çarklar, halatlar ve makaralardan oluşan karmaşık bir düzenek harekete geçti.

Yüzü aydınlanan Betameş,

"Onun hayatta olduğuna öyle sevindim ki!" dedi.

Her an her şeyin farkında olan Archibald,

"Maltazar'ın elindeysen hayatta değilsindir, olsa olsa ölümün biraz ertelenmiştir," dedi.

Çalışan düzenek en sonunda galerinin tepesinde küçük bir pencere açtı.

Bu pencere doğrudan dışarıya açılıyordu. İçeri giren güneş ışığı, açıklığın altında ışıktan yapılmış bir sütun gibiydi. Işık huzmesi, piramidin ötekilerden daha büyük bir yakuttan oluşan tepesini aydınlattı. Taşın yüzeyinden yansıyan kırmızı ışık, aşama aşama alttaki taşlara da geçti. Piramit, tepeden tabana olağanüstü bir ışıkla parladı. Işığın rengi bordoya çalıyor, sanki kristalin damarlarından şeffaf bir kan akıyordu.

Gösteri olağanüstüydü. İçinde bulundukla-

rı zor duruma rağmen, dostlarımız bile beğenmiş gibiydiler.

Işık, Maltazar'ın tahtı haline getirilme bahtsızlığına uğramış olan o son yakutu aydınlattığı zaman gösteri de sona erdi.

Lânetli M'nin çirkin bedeni tanrısal bir mucizeyle aydınlandı.

Ordu çılgınca tezahürat yapmaya başladı. Hatta kimi askerler diz çöktüler. Bu tür ufak sihirbazlıklar zayıf ruhları her zaman etkiler, iyi bir diktatör olan Maltazar da bu basit numaralardan yararlanmayı iyi bilirdi.

Bundan etkilenmeyen tek kişi yaşlı bilim adamı Archibald'di. Yalnızca biraz eğlenmişti.

"Eee, Archibald? Bilgilerinizin uygulamaya geçirilmiş halini nasıl buldunuz?" dedi tek bir yanıt bekleyen Maltazar.

"Pek güzel! Yanaklarınıza biraz renk getirmekten başka bir işe yaramıyor, ama yine de çok güzel," diye yanıtladı Archibald.

Şeytan kılıklı Maltazar gerildi, ama öfkelenmemeye karar verdi. Alaycı alaycı:

"Kuşkusuz yeni sulama sistemimi yeğlersiniz!" dedi.

Archibald itiraf etti:

"Sistem son derece iyi düşünülerek kurulmuş. Ne yazık ki asıl amaca hizmet etmiyor!"

Maltazar anlamamış gibi yaparak saf bir ifadeyle sordu:

"Nasıl? Amaç su taşımak değil mi?"

Bilim adamı, olabilecek en net biçimde açıkladı:

"Elbette, amaç bitkileri sulamak ve insanların susuzluğunu gidermek; ama onların ülkesine sel basmasına neden olmak değil."

"Yalnızca ülkelerini su basmayacak, sevgili Archibald, onları boğacağız, toz edeceğiz, sularını sıkacağız, geberteceğiz, yok edeceğiz!" dedi heyecanla.

Yaşlı adam en sakin tavrıyla konuştu:

"Siz bir canavarsınız Maltazar!"

"Biliyorum, bunu bana gelininiz de söyledi! Ya siz, siz kim oluyorsunuz? Hangi hakla doğanın çizdiği yolu saptırıyorsunuz? Doğanın daha iyi olmak için sizin buluşlarınıza gereksinim duyduğu inancına nereden kapıldınız?"

Archibald sessiz kaldı. Maltazar da konuyu uzattıkça uzattı.

"Görüyorsunuz ya, siz bilim adamlarının da sorunu bu. Sonuçların neler olabileceğini düşünmeden bir şeyler icat ediyorsunuz! Doğanın bir kararı eyleme geçirmesi yıllarını alır. Bir çiçek yarattıktan sonra onun yaşamın dev çarkında yer alıp almayacağını milyonlarca yıl dener. Oysa siz bir şey icat edersiniz, sonra da kendinizi dâhi ilân edip, adınızı bilimin kara kaplı defterine altın harflerle yazdırırsınız!"

Maltazar sözlerini alaycı bir kahkaha ile bitirdi.

Darkos, duyduğu cümlelerin anlamını çözememiş olmasına rağmen, babasını taklit etmiş olmak için güldü.

Diktatör, küçümseyici bir sesle ekledi:

"Bu kendini beğenmişlikten başka bir şey

değil!"

"Kendini beğenmişlik tehlikelidir, ama en azından ölüme neden olmaz sevgili Maltazar. İyi ki de böyle, yoksa sizin günde bin defa ölmeniz gerekirdi!"

Kral bu sözleri sindirmeye çalıştı. Bu üstü kapalı hakaretler ağır gelmeye başlamıştı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, kendini beğenmişlik tüm büyük krallara gereklidir," dedi.

"Kral olmak yalnızca bir sıfattır. İnsan önce kişiliğini oluşturmalı; iyi, dürüst ve cömert olmayı öğrenmelidir," dedi Archibald.

Maltazar güldü:

"Harika bir tarif! Tıpkı ben!"

Darkos da kıkırdadı, nasıl olduysa bu kez şakayı anlamıştı!

"Üstelik size iyi ve cömert olduğumu kanıtlayacağım," dedi ve kötü bir tiyatro oyuncusu gibi yapmacık hareketler yaparak açıkladı: "Özgürsünüz!"

Birkaç fedai, ana boruyu kapatan parmaklığı yerinden kaldırdı. Bu boru, doğrudan Minimoyların köyüne gidiyordu ve su deposuna yerleştirilmiş bütün kamışlar da buraya yönlendirilmişti. Archibald tuzağı herkesten önce anladı. Tehlikenin bilincine varır varmaz söylenmeye başladı:

"Bize özgürlüğün yanı sıra ölümü de sunuyorsunuz demek?"

Sadist Maltazar güldü:

"Aynı anda iki şey birden sunmak cömertlik

değil midir?"

Durumu anca kavrayan Prenses,

"Biz daha yolun yarısına varmadan üzerimize tonlarca su boşaltacaksın sen!" diye bağırdı.

Saygıdeğer kral öğüt vermeye başladı:

"Selenya, daha az düşünüp enerjini koşmaya harcamalısın!"

Prenses,

"Kurtulma şansımız milyonda bir ise koşmak neye yarar ki?" diye mırıldandı.

"Milyonda bir mi? Bence sen biraz iyimsersin. Bence yüz milyonda bir şansınız var!" dedi kral neşeyle ve ekledi: "Ama hiç yoktan iyidir, değil mi? Haydi! İyi yolculuklar!"

Maltazar kolunu kaldırabildiği kadar kaldırarak fedailerine tutsakları boruya itmelerini emretti.

Betameş tir tir titrerken Arthur'ün aklına bir şey geldi:

"Ölmeden önce Ekselanslarından son bir şey rica edebilir miyim? Majestelerinin iyilikseverliğini, büyüklüğünü ortaya çıkaracak küçük bir yardım!" dedi ve Lânetli M.'nin önünde köle gibi diz çöktü.

Kendisine yaltaklananlara bayılan Maltazar:

"Bu ufaklığı sevdim! Neymiş bakalım bu iyilik?" dedi.

"Tek varlığım olan bu bileziği burada bulunan dostum Mino'ya bırakmak istiyorum."

Küçük köstebek, herkesin kendisine ilgi

göstermesine şaşırıyordu, özellikle de şu hiç tanımadığı çocuğun ilgisine...

Maltazar, Arthur'ün kendisine gösterdiği küçük saate baktı.

Düşündü ancak bunda bir tuzak görmedi.

"Kabul edilmiştir!" dedi sonunda.

Fedailer efendilerinin sonsuz iyilikseverliğini alkışlamaya koyuldular.

Maltazar, fedailerinin alkışları ve övgüleriyle kendinden geçerken, Arthur, Mino'nun yanına geldi. Köstebeğin kulağına,

"Beni baban yolladı!" diye fısıldadı.

Saati çıkarıp köstebeğin bileğine taktı.

"Ben dışarıdayken bana hazinenin yerini bildirecek bir işaret göndermelisin. İşareti saat tam 12'de vermelisin. Anladın mı?" dedi zamanı gittikçe daralan Arthur.

Mino afallamıştı.

"İyi de sana nasıl işaret göndereceğim ben?"

Arthur son şansını kullanmaya kararlıydı.

"Aynalarınla Miro! Aynalarınla! İyice anladın mı?"

Şaşkına dönen Mino, daha çok Arthur'ü sevindirmek için başıyla anladığını işaret etti.

"Yeter artık, iyiliğimin de sınırları var! Götürün şunu!" diye bağırdı Maltazar.

Kendisine yöneltilen övgülere doymuştu. Şimdi ona biraz hareket gerekliydi. Fedailer, Arthur'ü yakalayıp arkadaşlarının yanına, dev kanalın girişine doğru sürüklediler.

Mino yeni dostunun uzaklaşmasını izlerken

ne yapacağını bilemiyordu.

Arthur heceleri abartılı bir şekilde vurgulayarak: "Tam on ikide!" diye fısıldadı.

Fedailer, topluluğu borunun içine doğru ittiler. Demir parmaklık da arkalarından kapanıverdi, böylece sarayın dışına çıkmışlardı; artık tek bir çıkış kapıları kalmıştı.

Önlerinde özgürlüğe açılan uzun boru vardı, ama bu özgürlüğe hiç ulaşamayacaklardı. Boru aynı zamanda onların mezarı olacaktı.

Ölümden kurtulamayacaklarını anlayan dostlarımız yıkılmışlardı. Kimsenin içinden koşmak gelmiyordu. Neye yarayacaktı ki? Hemen ölmek en iyisiydi, bizimkiler demir parmaklıkların önünde durup öylece kaldılar.

Gösteri pek de eğlenceli sayılmazdı, Maltazar, ortamı canlandırabilmek için oyunun kurallarını değiştirmeye hazır gibiydi:

"Size bir dakika avans veriyorum. Belki bu sizi biraz ateşler!" dedi.

Bu haber Darkos'a heyecan vermişti. Bağırdı:

"Zaman cetvelini getirin!"

İki fedai, dev bir çizelge getirdiler. Tam ortada birçok kağıdı tutan bir çivi bulunuyordu. Üstteki kağıdın üzerinde 60 yazıyordu.

Demir parmaklıklara tutunan Selenya, Maltazar'a baktı. Bakışlarındaki zehrin en azından bir damlası Maltazar'a ulaşsa adamın sonu gelecekti!

Sıktığı dişlerinin arasından: "Cehennemde cayır cayır yanacaksın!" diye tısladı.

Arthur, onu kolundan yakalardı:

"O zaten cehennemde. Acele etmeliyiz!"

"Koşmak neye yarar?" dedi kolunu ondan kurtaran Prenses. "Daha geç mi ölmemizi sağlayacak? Burada kalıp ölümle yüzleşmeyi yeğlerim ben!"

"Bir dakika hiç yoktan iyidir! Bu bize bir fikir üretmek için zaman verecektir!" diye bağırdı kendinden emin bir tavırla Arthur.

İlk kez Selenya'ya karşı otoriter bir tavırla davranıyordu. Prenses bundan çok etkilenmişti. Bir zamanların sarsak küçük Prensi olgunlaşıp erkek mi oluyordu ne?

Arthur onu elinden yakaladı, koşmaya zorladı. Genç eşinin kararlılığı ve cesaretinden gözü kamaşan Selenya, onun peşinden sürüklenmeye başladı.

Maltazar onların koşarak uzaklaşmalarını neşeyle izledi:

"Haydi biraz spor yapın bakalım! Geriye sayım başlasın!"

Fedai üzerinde "60" yazan kağıdı kopardı, altındaki yaprakta kocaman rakamlarla "59" yazıyordu.

Saat pek ilkeldi, bir İsviçreli bunu görse şaşkına dönerdi büyük olasılıkla, ama Maltazar'ı çok eğlendiriyordu. Kağıtların koparılma temposuna uyarak başını sallıyordu.

"Vanaları hazırlayın!" dedi sallanırken.

Darkos, zıp zıp zıplayarak yerine koştu, bu sırada baş saatçi üzerinde "52" yazan kağıdı ortaya çıkarmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kaçaklar, zamanla borunun dibine birikmiş olan kalıntı ve pislik tabakasının üzerinde güçleri yettiğince hızlı koşuyorlardı. Ama Archibald çabuk yoruldu, yavaşlamaya başladı. Yaşlı adam hapiste dört yıl geçirmiş, bu süre içinde hiç spor yapmamıştı, incecik bacaklarının kasları artık onu taşımıyor gibiydi.

"Üzgünüm Arthur, ama yapamayacağım!" dedi olduğu yerde duran adamcağız.

Yuvarlak bir nesnenin üzerine çöktü. Bu yuvarlak nesnenin altında daha büyük boyutta bir şey vardı. Arthur durup, geri geldi ve dedesinin karşısına geçti.

"Siz gidin! Ben burada huzur içinde sonumu bekleyeceğim," diye içini çekti adamcağız.

"Bu mümkün değil! Seni burada bırakamam! Haydi dedeciğim, biraz daha çaba göster," dedi Arthur, kararlı bir sesle.

Dedesinin kolunu nazikçe tuttu ama adamcağız kolunu çekti.

"Neye yarar Arthur? Gerçekle yüzleşmeli-

yiz oğlum, kaybettik!"

Bir bilim adamı bile, hayatta kalma şanslarının sıfır olduğunu söylüyorsa, neden mücadele edeceklerdi ki artık? Matematik yanılmaz, zaman da asla durmaz, o halde koşmak neye yarayacaktı?

Topluluğun üyeleri, yüzlerinde derin bir üzüntüyle tek tek yere çöktüler.

Arthur ne yapacağını bilmiyordu, içini çekti.

Maltazar'ın ise keyfi yerindeydi, düşen kâğıt parçalarını biriktirmekle meşguldü. Üzerinde "20" yazan sayfayı çok beğendi. Neredeyse keyfinden şarkı söyleyecekti.

"Bu işler beni acıktırdı! Atıştıracak bir şeyler yok mu? Bir şey seyrederken atıştırmaya bayılırım!" dedi eğlenen kral.

Bir fedai bu sözler üzerine geniş bir tabak dolusu ızgarada pişmiş küçük bir hamamböceği getirdi, Hazretlerinin en sevdiği yiyecek buydu. Bu nedenle sarayın bütün odalarında bu çerezlerden bir tabak bulundurulurdu.

Aslında bir fedai, elinde dolu bir tabakla sürekli onu izlese daha kolay olurdu, ama Maltazar bu fikre hep karşı çıkmıştı. Birilerinin kendisi emredince çevresinde pervane olmasını, en az böcek yemek kadar seviyordu. Zavallıcıkların yemeği en hızlı şekilde getirmek için ter içinde koşuşturmaları da zevkin bir parçasıydı. Izgara hamam böceklerini yemekten çok, başkalarına acı vermekten zevk alıyordu.

Darkos'un, mutfağın yükünü azaltmak için

saraydaki her yere bu tabaklardan koydurduğunu bilmiyordu tabii.

"İyi pişmiş!" dedi Maltazar ağzındaki böceği çıtırdatırken.

Darkos bu övgünün kendisine yapıldığı hissine kapıldı. Baş saatçi yeni bir kağıdı kopardı. Muhteşem bir "10"!

"Biraz yavaşlatın!" diye emretti Kral, "Böylece bana da çiğneyecek zaman kalsın!"

Arthur yenilgiyi kabul edemiyordu. Bir kahraman olarak son saniyeye kadar savaşıp öyle ölmek istiyordu. Sakin olup düşünmeliydi.

Kendi çevresinde döndü, bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

"Bir çözüm olmalı! Her zaman bir çözüm vardır!" diye tekrarlıyordu sürekli.

"Arthur bizim artık yeni bir fikre değil, bir mucizeye ihtiyacımız var!" dedi umudunu tümden kaybetmiş olan Archibald.

Arthur, yardım istercesine, göğe baktı; bir mucize istiyordu, küçücük bir mucize. İçinden dua ederken bir şey onu şaşırttı. Nasıl oluyordu da bulunduğu yerden gökyüzünü görüyordu? O anda yeryüzüne çıkan bir borunun içinde olduklarını anladı. Ne yazık ki üstteki açıklık çok yukarıdaydı ve borunun çeperleri de tırmanamayacağı kadar kaygandı.

Kibar bir örümcek onlara bir iplik sarkıtsa ne güzel olurdu şimdi!

Yukarıda gözüne çarpan otlar ona bir şey hatırlattı. Burası anneannesinin bahçesindeki

su gideri olmalıydı.

Arthur belleğini zorladı, ama bir şey bulamadı. Yanlış yerdeydi belki de.

Başını eğdi, dedesinin üzerinde oturduğu nesneye baktı.

Nesne aydınlıktaydı. Büyük olasılıkla yukarıdan düşmüştü. Bahçeden. Bu düşünce Arthur'ün beynini harekete geçirdi. Bahçe. Boru. Nesne. Düşmüş. Jeton düştü. Dedesini koltuğundan kaldırdı.

Archibald bir araba lastiğinin üzerinde oturuyordu. Üstelik bu herhangi bir araba değildi! Bu Arthur'e doğum gününde armağan edilen ve onun su kanalına düşürdüğü harika oyuncak kırmızı Corvette'ti.

"Dede! İşte mucize!" diye bağırdı neşeyle.

Selenya kızdı:

"Biraz açıklar mısın Arthur? Tek sözcük anlamıyoruz!"

Arthur heyecanla anlatmaya çalıştı:

"Bu bir araba! Bu *benim* arabam! Anneannem almıştı! Kurtulduk!"

Archibald gözlerini kırpıştırdı:

"Anneannen de gerçeklerden biraz uzaklaşmış galiba. Böyle bir arabayı kullanacak kadar büyüdün mü sen?"

Arthur, ağzı kulaklarında:

"Anneannem arabayı armağan ettiğinde, araba bundan çok daha küçüktü dede, için rahat olsun!" dedi. Sonra öbürlerine dönüp: "Bana yardım edin!" diye bağırdı.

Selenya ile Betameş arabanın borunun çe-

perine dayanmış olan yanına geçtiler. Birlikte arabayı ittiler. İnsanüstü bir güç harcayarak arabayı yerinden oynattılar, Corvette sallandı ve dört tekerleğinin üstüne oturdu. Tünelde sevinç çığlıkları yankılandı.

Maltazar afalladı. Zaman cetveli üç saniyenin kaldığını gösterirken nasıl böyle sevinç çığlıkları atabiliyorlardı? Yanıtını bulamadığı bu soru onu tedirgin etmişti. En ufak bir riske atılmamaya karar verdi. Zafere çok yaklaşmıştı. Birden emretti:

"Vanaları açın!"

"Ama... henüz sıfıra gelmedi! Daha üç kâğıt var!" dedi Darkos bütün yavaşlığıyla.

"Hâlâ üçe kadar sayabiliyorum!" diye kükredi Maltazar.

Darkos babası onu öldürmeye karar vermeden görevini yerine getirmek için vanaların yanına koştu.

Baş saatçi Darkos'tan daha parlak çıktı, son kâğıtların hepsini birden kopardı.

"Sıfır!" diye bağırdı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Arthur artık ona kocaman görünen küçük anahtarı arabanın yanına soktu.

Kilit öyle sertleşmişti ki Arthur'ün alnında ter damlaları belirdi. Selenya da onun yanına gelip anahtarı çevirmesine yardım etti.

Toplu taşıma araçlarına pek güveni olmayan Betameş sordu:

"Bu tür bir makineyi kullanabileceğine

emin misin?"

Tartışmaya son vermek için,

"Bu tam benim işim!" diye yanıtladı Arthur.

Betameş'in içi rahatlamadı ama başka çaresi de yoktu.

Darkos, depo boyunca dizilmiş duran fedailerin yanına geldi.

"Haydi!" diye emretti.

Fedailer delikleri geçici olarak tıkamak için kullandıkları takozları çıkarmak için tokmaklardan yararlanıyorlardı.

Takozlar çıkınca, Darkos eline kocaman bir çekiç alıp musluğa bütün gücüyle vurdu, suyun akmasına da tek vuruş yetti.

Akan su meşrubat kamışlarını anında şişirdi, ana boruya giden şişmiş damarlar gibiydiler.

Maltazar zevklenmişti. Korkunç planı sonunda işliyordu işte. Kanalın içinde uğultuyla akan, kaçakların içinde bulunduğu boruya şiddetle dolan suyu artık kimse durduramazdı.

Arthur hâlâ anahtarı çevirmeye çalışıyordu. Selenya artık tutmaz olmuş olan ellerine üflüyordu. Prenses eli ne de olsa hassas oluyor...

Suyun uğultusu net bir şekilde duyuldu. Selenya çıldırmış gibi bağırdı:

"Bittik, vanaları açtılar! Arthur! Biraz acele et!"

Anahtara deliler gibi bastıran Arthur emretti:

"Sen öne geç, ben yanına geleceğim!"

Betameş arabaya sıçrayıp arkada Archi-

bald'in yanına yerleşti.

Dede başını çevirip arka camdan dışarı bakınca uzaktan hızla gelen su kütlesini gördü.

Önündeki her şeyi yok eden bu dalgayı görünce heyecandan kalbi duracak gibi oldu. Arthur'e yalvardı:

"Acele et Arthur!"

Harcadığı çabadan dolayı yüzü kızaran Arthur,

"Bu işin altından kalkmamız bu yayın güzelce kurulmasına bağlı!" dedi.

Son gücünü topladı ve cesaret bulmak için Herkül gibi bağırdı. Selenya'nın hayranlık dolu bakışlarının altında yayı bir kez daha döndürebilmişti.

Arthur kendiliğinden dönmesin diye anahtarı omzuyla sıkıştırdı ve yerdeki odun parçasını almaya çalıştı. Arabaya binecek zamanının olması için anahtarı sabit tutmalıydı, ama dalga yaklaşıyordu ve kimseyi beklemeye niyeti yoktu. Betameş'in ağzı açık kalmıştı. İmdat, diye bağırmak istiyordu ama ağzından tek ses çıkmıyordu, korkudan çenesi kilitlenmişti. Arthur odun parçasını saplamayı başardı ve anahtarı geçici olarak sabitledi.

Arabaya atlayıp direksiyona yapıştı.

Pek gelişmiş bir model sayılmazdı, Arthur arabayı çabucak keşfetti. Corvette anneannesinin tarihi Chevrolet'sinden çok da farklı olamazdı. Yine ağaca çarpmasa daha iyi olurdu tabii!

Aklı iyice karışan Arthur, Selenya'ya:

"Biliyor musun, ilk kez arabayla bir kızı gezdiriyorum," dedi.

Aklı daha çok arkadan gelen suyun gittikçe artan gümbürtüsünde olduğu için bu romantik girişimleri algılayamayan Selenya,

"Umarım bu sonuncu olmaz!" dedi.

Arthur, profesyoneller gibi dikiz aynasını düzeltti, az sonra arabayı yutacak olan dalgayı gördü. Anahtarı sabitleyen tahta parçasını çıkarıp,

"Gidiyoruz!" diye bağırdı.

Arka tekerlekler serbest kalan gücün itmesiyle patinaj yaptılar. İlerleyen suyun yarattığı rüzgâr, arabayı öne itti. Bilinmez ya, belki de araba içindekilerin çığlıklarından korkup da harekete geçmiş olabilirdi!

Sonunda lastikler tutuşu sağladı ve Corvette'in hızı iki katına çıktı.

Borunun içindeki araba, yaklaşan suyun pençelerinden kaçıp füze gibi uçacaktı neredeyse.

Arthur iki eliyle direksiyona yapıştı. Selenya koltuğa çivilenmişti sanki. Hava basıncı yüzüne garip bir ifade vermişti, sanki zorlama bir gülüş vardı yüzünde. Betameş bir daha asla hiçbir araca binmeyeceğine yemin ediyor; hızdan yüzü gri bir renk alan Archibald, akıp giden manzaraya bakıyordu.

Corvette'in gücüne hayran kalmış olacak,

"Akıl alır gibi değil, yalnızca dört yılda otomobil teknolojisi ne kadar ilerlemiş!" diye mırıldandı.

Hız öyle yüksekti ki, borunun sağ tarafı birbiri ardına gelen eğrilere dönüşmüştü.

Arthur daha iyi odaklandı. Artık yalnızca direksiyonu tutmaktan öteye gidiyor, arabayı gerçekten kullanıyordu.

Betameş, hızın yarattığı basınca rağmen öndeki koltuğa sarılmayı başarmış, yüzünü iki koltuğun arasına sıkıştırmıştı. Bağırarak:

"Bir sonraki kavşaktan sağa dönmek gerek!" dedi.

Cümlesi bitmeden Arthur kendisini kavşakta buldu. Direksiyonu hızla sağa çevirdi, bunun etkisiyle savrulan yolcular kapılara yapıştı.

Araba zar zor toparlanıp yolda ilerlemeye başladı. Arthur derin bir soluk aldı.

Virajı atlatamamaktan korkan şoför, yakınan bir sesle,

"Betameş! Gelecek sefere bana biraz daha erken haber vermeye çalış, tamam mı?" dedi.

Arthur'ün sözünü dinleyen Betameş bağırdı:

"Sola!"

O sözcüğü söylemeden yeni kavşak karşılarındaydı bile! Şoför ani bir refleksle sola çevirdi direksiyonu.

Arabanın iki yolu birbirinden ayıran duvara çarpıp parçalanmasına ramak kalmıştı.

Arthur yine derin bir soluk aldı,

"Sağol Beta!" dedi. Alnı ter içinde kalmıştı.

Bunu gören Selenya elinin tersiyle Arthur'ün alnını kuruladı.

Bu yumuşacık davranış içinde bulundukla-

rı koşulların ağırlığıyla çelişiyordu. Çifte kumrular el ele tutuşamadıklarından bakışmakla yetindiler.

"Sağa!" diye bağırdı Betameş, âşıklar yerlerinden sıçradılar.

Selenya'nın gülümsemesiyle alt üst olan Arthur sağını solunu ayırt edebilecek durumda değildi, direksiyonu bir sağa bir sola kırıp duruyordu.

Yol ayrımına hızla yaklaşıyorlardı. Arabadakiler çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Arthur'ün arabayı sağdaki tünele sokması mucize olacaktı.

Çığlıkları kanalizasyon sistemi içinde yankılanıyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Arthur'ün babası belki bininci kez ayağını küreğin üzerine yerleştirip bastırıyordu. Altmış yedinci çukurunu açmaya çalışıyordu.

Karısı ise, durumu daha da zorlaştıracak bir beceriksizlik yapmamak için biraz mesafeli duruyordu.

Ama havada yankılanan ve nereden geldiği anlaşılamayan şu çocuk çığlıkları onda merak uyandırıyordu. Duyduğu sesler sonra hemen uzaklaşıyordu. Anne biraz daha dinledi ve hayal gücünün ona yine oyun oynadığını düşündü. İşine döndü, kocasına portakal soymak gibi önemli bir görevi ihmal etmemeliydi.

Ama havada bu kez farklı bir ses yankılandı. Boğuk, kaynamaya benzeyen bir ses... Anne yine kulak kesildi. Bu kez sesler daha yakından geliyordu.

"Canım, şu acayip sesi sen de duyuyor musun?"

Küreği elinde, dalıp gitmiş olan kocası doğruldu.

"Ha, nerede?" dedi, kış uykusundan uyanan bir ayıya benziyordu.

"Burada, yerin altından geliyor. Sanki yerin altından su akıyor."

Kadın yere diz çöktü ve toprağın derinliklerinden gelen homurtuyu daha iyi duymak için kulağını yere yapıştırdı.

Baba en aptal ifadesiyle kıs kıs güldü. Dirseğini küreğin sapına dayayıp,

"Şimdi de gaipten sesler mi duymaya başladın?" diye espri yaptı. "Bu gidişle dört bir yandan gelen küçük melekler ve hayaletler de görürsün yakında!"

Aslına bakılırsa babanın bu kadar isabetli konuştuğu pek görülmemişti. Otuz iki dişini sergileyen babanın hemen arkasında garip siluetler belirdi. Anne bunu fark etti. Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı, kendisini cennete götürecek melekleri görmüş gibiydi.

Baba yine kıkırdayarak konuştu:

"Babanın eski kitaplarındaki gibi garip yaratıklar ve küçük canavarlar da gelebilir tabii! Ya da kıllarla kaplı çirkin gövdeleriyle kara büyücüler!"

Gevrek gevrek gülmeye devam eti, sonra da Afrika dansı yapmaya başladı. Karısı ona bakıyordu, gözleri korku doluydu. Parmağını hafifçe kaldırarak bir şey gösterdi, sonra yere, daha doğrusu portakalların üzerine yığıldı.

Kocası şaşırdı, kadının bu hale gelmesine neden olan hayali pek merak etti.

Anlamadan çevresine bakındı, sonunda dö-

nüp arkasına bakmaya karar verdi.

Dönünce beş Bogo-Matassalai ile burun buruna geldi. Burun göbeğe geldi desek, daha doğru olur. Beş dev adamın üzerinde giysi namına yalnızca peştamal gibi bir bez vardı, ellerinde ise ucu iyice sivriltilmiş mızraklar taşıyorlardı.

Babanın o saniye eli ayağı boşaldı. Dişleri birbirine vurmaya başladı, vasiyetname yazan eski bir daktilo gibi ses çıkarıyordu.

Matassalai'lerin şefi ona doğru yavaşça eğildi, aralarındaki bir metrelik boy farkından dolayı bu biraz zamanını aldı.

Dev Afrikalı, "Saatiniz var mı?" diye kibarca sordu.

Baba başıyla evet dercesine bir işaret yaptı, iplerin ucunda sallanan bir kukladan farkı yoktu.

Bileğine baktı. O kadar korkmuştu ki akreple yelkovanı bile göremiyordu. Kolunda saat olmadığı göz önüne alınırsa, bu durum son derece doğaldı.

"Saat... saat..."

Bileğine boşu boşuna vuruyordu, bu şekilde saat elde etmesine olanak yoktu.

Mızrağın ucuna bakarak,

"Mutfakta bir saatim daha var, o daha iyi çalışır..." diye kekeledi.

Matassalai bir şey demedi, gülümsemekle yetindi.

Baba bu gülümsemeden gitmesine izin verildiği anlamını çıkardı.

"Hemen... hemen dönerim," diye geveledi ve deliğine saklanacak bir fare gibi panik içinde koşmaya başladı.

Darkos elindeki kağıda alelacele bir göz attı:

"Hesaplarıma göre su otuz saniyeden az bir süre içinde kente ulaşacak."

Bunu duyan babası keyiflendi.

"Harika! Harika! Benim Yedi Ülkeler'in mutlak hakimi olmama ve Minimoy halkının yalnızca tarih kitaplarında yer alan bir anıya dönüşmesine bir dakikadan az zaman kaldı demek!"

Maltazar ellerini ovuşturdu, 'Başarıya ulaş da nasıl ulaşırsan ulaş,' demiş olan Machiavelli'nin küçük bir kopyası gibiydi.

İmparator Sifrat dö Matradoy ise köyün kapısının önünde fır dönüyordu. Vahim olayların yaklaştığını ve krallığını elinde tutma şansının neredeyse sıfır olduğunu biliyordu. Ama bir krallığın yitiminin, çocuklarının yitimi yanında ne önemi olabilirdi ki? Selenya ile Betameş hâlâ geri dönmemişlerdi.

Tüm sırlarını paylaşan sadık köstebeğe dönüp,

"Saat kaç, emektar Miro?" diye sordu.

Hayvan da en az onun kadar üzgün görünüyordu, saatini küçük yelek cebinden çıkarırken derin derin içini çekti.

"On ikiye beş var kralım," dedi saatine ba-

karak.

Burada Maltazar'ın yaptığı gibi zamanı uzatmak söz konusu bile değildi. Saniyelerin doğru ölçüldüğü Minimoylar ülkesinde yaklaşan trajik sonun geciktirilmesi olanaksızdı. İyi kalpli kral içini çekti, kollarını sarkıttı.

"Beş dakika bile kalmadı, ama hâlâ tek bir haber bile alabilmiş değiliz!" dedi.

Kendini kaybediyor gibiydi. Miro yaklaştı, elini sevgiyle onun sırtına koydu.

"Onlara güvenin kralım, kızınızın sıra dışı bir cesareti vardır. Genç Arthur'e gelince o da bana sağduyulu ve yetenekli bir çocuk gibi görünüyor. O ikisinin başarılı olacaklarını düşünüyorum ben."

Bu güzel sözlerle biraz teselli bulmuşa benzeyen kral hafifçe gülümsedi.

Teşekkür etmek ve yakınlığını göstermek için dostunun sırtını sıvazladı.

"Umarım söylediklerini tanrılar da duysun Miro! Tanrılar da duysun!"

Yorgunluğa aldırmayan Arthur direksiyona bütün gücüyle asılıyordu. Hız yapmaya alışmıştı, bakışlarını akıp giden yola dikmiş, ilerliyordu.

Corvette arkalarından gelen dalgayı atlatmışa benziyordu.

"Sağol anneanne!" dedi içinden Arthur. Bu harika armağan olmasaydı asla kurtulamazlardı. Anneannesi de bu oyuncağın bir gün bu kadar gerekli olabileceğini, hatta onun için çok

değerli insanların hayatını kurtarabileceğini asla düşünemezdi herhalde. Betameş birden başını çevirdi. Hıza rağmen geçtikleri yeri tanımış gibiydi.

"Sanırım neredeyse geldik. Burası karahindiba tarlasının sınırını belirleyen işaret."

Selenya gözlerini kısıp tünelin sonuna baktı ve bir şey görür gibi oldu.

"Orada! Kapı orada! Köyün kapısı!!" diye bağırdı neşeyle.

Bu haber arabada neşeyle karşılandı ve herkes birbirini kutladı, birbirine sarılıp haykırdı. Ama bu mutluluk geçiciydi çünkü araçları yavaşlamaya başladı.

"Yo, hayır!" diye fısıldadı Arthur, arkadaşlarını ürkütmemeye çalışıyordu.

Corvette daha da yavaşladı ve yayı boşaldığı için durdu. Arabadakiler yıkılmışlardı.

"Bana arabanın bozulduğunu söyleyip işletmeyeceksin değil mi?" dedi Selenya, böyle bir şakaya hiç gülmeyeceği çok belliydi.

İyice sersemlemiş olan Arthur, yanıt verme fırsatı bulamadı, çünkü Betameş sözünü kesti:

"Haydi, çabuk! Sel buraya ulaşmadan arabayı yeniden kurmak gerek."

Arthur umutsuzca yanıtladı:

"Buna olanak yok! Zamanımız yetmez! Üstelik kollarım tamamen tutulmuş durumda."

"Ya bacakların?" diye sordu Selenya.

Birkaç saniye içinde topluluk arabadan inmiş, tünelde, kapı yönünde koşmaya başlamıştı.

Yalnızca yüz metre kalmıştı, ama o boyla bu uzaklığı koşmak dünyanın öbür ucuna varmak kadar zor görünüyordu bizimkilere. Corvette çalışsa bu uzaklığı bir kaç saniyede aşardı. Homurtusu duyulan dalga için de burayı silip süpürmek için saniyeler yeterliydi!

Yorgunluktan yavaşlayan dedesine ve Betameş'e,

"Acele edin! Sel bizi yakalayacak!" diye bağırdı Arthur.

Suyun homurtusu köyün içinde de uzaktan uzağa duyulmaya başlamıştı.

Kral, kulak verdi. Sadık Miro'suna sordu:

"Bu homurtu da ne?"

Köstebek:

"En ufak fikrim yok, ama ayağımın altında olumsuz titreşimler olduğunu hissediyorum, bu uğultu pek de hayra alamet değil."

Küçük topluluğun önünde yirmi metre kalmıştı.

Arthur geri dönüp, dedesinin koluna girdi.

Yürümesine yardım ederken,

"Ha gayret dede, az kaldı!" dedi ona.

Küçük Arthur kendisinden hiç umulmayacak bir güç geliştirmişti. Evde ya da okulda güç gerektiren işlerden ödevini yapmak bahanesiyle kaytaran çocuk gitmiş; yerine, elini taşın altına koyan, savaşçı kadar cesur ve inatçı bir adam gelmişti.

Köyün giriş kapısına ilk varan Selenya, bü-

tün gücüyle kapıya vurmaya başladı. Yorgun bir sesle:

"Kapıyı açın!" diye bağırdı.

Kral bu güzel sesi bin kişi aynı anda konuşsa bile tanırdı.

Sevgili kızı, prensesi, görevden dönen küçük kahramanıydı o.

Bekçi, tünele bakan küçük gözetleme penceresini açtı. Dalga henüz görünmüyordu ama yarattığı rüzgâr bekçinin suratına tokat gibi çaptı.

Korkmadığını belli etmek için en tok sesiyle bağırdı:

"Kim var orada?"

Selenya elini pencerenin kenarına koydu, sonra da ayak parmaklarının ucunda yükselip yüzünü göstermeye çalıştı. Betameş de koşarak geldi ve kendi yüzünü göstermek için ablasını itti.

Bekçi onlara bir saniye kadar baktı, gözleri ifadesizdi, pencereyi yüzlerine kapattı.

Selenya öfkelendi, daha hızlı vurdu kapıya. Arthur ile Archibald de onlara katıldı; hep birlikte kapıyı dövmeye başladılar.

Kral köyün ana giriş kapısına geldi ve bu yaygaraya rağmen kılını kıpırdatmayan bekçiyi görünce şaşırdı.

"Siz ne yapıyorsunuz? Neden kapıyı açmıyorsunuz?"

"Yine bir kandırmaca!" diye açıkladı bekçi, kendisinden pek emindi. "Ama iki kez aynı numarayı yemem! Bu kez de yüzlerine resim çiz-

mişler. Tıpkı çizgi film gibi, Selenya ile Betameş'in yüzlerini kendi suratlarına çizmişler. Prensesinki çok iyi yapılmıştı ama Betameş'inkinde bazı hatalar vardı; o olmadığı hemen anlaşılıyordu!"

Küçük topluluk kapıya tüm gücüyle vurmaya devam ediyor, bu sırada da rüzgâr şiddetini gittikçe arttırıyor, varlığını iyiden iyiye hissettiriyordu. Archibald ne kadar zamanlarının kaldığını anlamak için dönüp arkasına baktı. Dalganın göründüğünü fark edince şaşkına döndü. Dev bir su kütlesi ışık hızıyla üstlerine geliyordu.

Hayatta kalma içgüdüsüyle gücünü toplayan Archibald,

"Kapıyı açın, tanrı aşkına, kapıyı açın!" diye bağırdı.

Kral bu bağırışı duydu. Belleği onu yanıltmıyorsa bu Archibald'in sesiydi. Kral ağır kapıya yaklaştı. Emin olmak istiyordu.

Küçük pencereyi araladı, Selenya ile Betameş'in yüzleriyle karşılaştı.

Koro halinde,

"İmdat!" diye bağırdılar, yüzleri korkudan alt üst olmuştu.

Öfkelenen Kral, bekçiye dönüp daha önce hiç yapmadığı gibi bağırdı:

"Kapıya hemen aç, seni teve bozuntusu seni!"

Bekçi kapıya yanaştı, arkadaşlarının yardımıyla kapıyı tutan dev sürgüleri açmaya girişti.

Dev dalganın bir saniye önce Corvette'i na-

sıl yuttuğunu gören Betameş,

"Acele edin!" diye tepindi. Güçlü rüzgâr kahramanlarımızı kapıya yapıştırmıştı.

Son sürgü çekildi ve bekçiler kapıyı biraz araladılar, ama rüzgâr oradaki herkesten güçlüydü ve onun itmesiyle kapılar ardına kadar açıldı.

Dostlarımız içeri girip hemen kapının arkasına geçtiler.

Arthur, kimseye selam verecek hali yoktu, bütün gücüyle bağırdı:

"Çabuk! Dalga geliyor! Kapıyı kapatmak gerek!"

Bekçinin kafası kızmıştı, homurdandı:

"Bir aç, bir kapat, bunlar da ne istediklerini bilmiyorlar canım!"

Ama sonra köpükler saçarak kudurmuş bir hayvan gibi üzerlerine gelen dev dalgayı fark etti.

O zaman tutumu tamamen değişti ve kapıya koştu.

"İmdat!" diye bağırdı, bunu duyan öbür bekçiler hemen yardıma koştular.

Kapıyı on kişi itiyordu, hepsi de kapının bu kadar ağır, rüzgârın da bu kadar güçlü olmasına lânet ediyorlardı. Dalganın ise içinde bulunduğu durumdan hiç şikâyeti yok gibiydi. Amacına yaklaşmanın, az sonra bütün köyü yutacak olmanın mutluluğu içindeydi.

Miro herkese örnek oldu ve kapıya doğru atıldı.

Küçük köstebek kapı itmekten çok tünel

kazmakta ustaydı, ama böyle acil bir durumda büyük küçük her yardım önemliydi.

Kral bulunduğu önemli konuma rağmen manevraya yardım etmek istedi.

"Haydi Patuf, indir beni!" dedi sevgili binek hayvanına.

Patuf güçlü kollarıyla kafasının üzerinde oturan Kralı yakaladı, yavaşça yere indirdi.

"Haydi Patuf şimdi de kapıyı kapat!"

Patuf iki saniye kadar iyi ama aptal ifadesiyle bön bön baktı. Kendisine söyleneni anlamak için her zaman gereksinim duyduğu süreydi bu iki saniye. Minimoyca ana dili değildi. İnsanlar bunu unutup Patuf'un biraz salak olduğunu düşünüyorlardı, ama Patufça konuşmaya kalksalar kendilerinin de en az bu dev hayvan kadar salak görüneceklerinin farkında değildiler.

Hayvan kocaman ellerini kapıya dayadı ve kaslı kollarıyla kapıyı itti.

Patuf ile işler hızlanmıştı, ama dalga da artık çok yakındaydı. Yalnızca birkaç metre kalmıştı.

Arthur sürgünün üstüne atladı, kapatmak üzereydi. Patuf biraz daha itti, o bile bu güçlü rüzgâr karşısında zorlanıyordu.

Dalga kapıya ulaştı... ama Patuf son bir çaba göstererek kapıyı kapatmayı başardı. Arthur de sürgüyü çekti.

Dalga kapıya inanılmaz bir şiddetle çarptı. Çarpışma bütün köyde hissedildi, dostlarımız yere serildiler.

Arthur bu kez ikinci sürgüye yapışıp kapatmaya çalıştı.

Öte yanda, su bütün tüneli doldurmuştu, tek bir hava kabarcığı bile yoktu.

Sonunda ikinci sürgü de çekilmiş, kapı sıkıca kilitlenmişti.

Yine de herkesin eli kapının yüzeyindeydi, bu şekilde destek veriyorlardı. Kapının da gerçekten buna ihtiyacı vardı, çünkü öte yandan suyun yaptığı basınç çok büyüktü.

Bu sıvı hem çok güçlü, hem de çok sinsiydi. En ufak bir yarık buldu mu hemen oradan sızmayı çok iyi biliyordu.

Kral kapının her tarafından su fışkırdığını gördü.

Kendi kendisine mırıldandı: "Umarım dayanır!"

Darkos, küçük toplarla çalışan mekanizmaya baktı. Son top iki dalın arasından yavaşça yuvarlanıp öbürlerinin yanında yerini aldı; böylece süre doldu. Büyük bir zevkle:

"İşte!" dedi. Babasına döndü: "Majesteleri şu andan itibaren tek ve mutlak Kral ve Yedi Ülkeler'in tek hakimi sizsiniz!"

Darkos, normalden biraz daha abartılı bir reverans yaparak babasının önünde eğildi.

Maltazar başarısının tadını çıkarıyordu. Göğsü yavaşça kabardı, sanki ilk kez soluk alıyor gibiydi, sonra zevkle içini çekti.

"Bu tür sıfatlara duyarsızım desem yalan

olur, insanın dünyanın hakimi olması önemsiz bir şey sayılmaz," dedi en alçakgönüllü haliyle. "Ama beni her şeyden çok sevindiren şey... hepsinin ölmüş olduklarını bilmek!" dedi Maltazar.

Zafer kötülüğünden hiçbir şey götürmemişti.

Küçük kahramanlarımız ölmemişlerdi, ama tamamen kurtulmuş da sayılmazlardı.

Kral birilerinin onu yatıştırmasını ister gibiydi:

"Kapı dayanır mı acaba?"

Miro,

"Dayanır," diye yanıt verdi.

Miro gibi ünlü bir mühendisin bu yanıtı vermesi herkesi rahatlattı.

Selenya ile Betameş kapıyı tutmayı bırakıp babalarının kollarına koştular.

"Küçüklerim benim, sizi sağ salim görmek ne güzel!" dedi Kral, heyecanla.

Onlara sımsıkı sarıldı, çocuklarına yeniden dokunabilmek onun için büyük bir mutluluktu. Sonra yüzünü göğe çevirdi, gözleri yaşlarla doluydu.

Alçakgönüllü bir tavırla mırıldandı:

"Dualarımı yerine getirdin Tanrım, sana şükürler olsun!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anneanne de dualarının kabul edilmesini istiyordu. Sabahtan beri üçüncü duasını etmişti, ama gelen giden yoktu.

Hafifçe içini çekti, geniş duvarı süsleyen haçın önünde diz çöküp yine Hazreti Meryem'e dua etmeye başladı. Arthur'ün babası da tam o anda salona daldı.

"Oradalar! Oradalar! Dev gibiler! Çok kalabalık! Tam beş tane! Bahçede! Siyah! Simsiyahlar! Ve saatleri yok!" diye kekeledi baba.

Şifreli konuşsa daha anlaşılır cümleler kurardı herhalde! Kendi çevresinde döndü, boğuluyor gibiydi.

"Çabuk! Yoksa büyük siyah, kızgınlıktan köpürmek! Çok kızmak! Zaman kaybetmemek!" deyip evin girişine koştu.

Matasallai'lere dediği gibi saate bakmaya gelmiş değildi, yalnızca cesaretini toplamak için eve girmişti. Böyle durumlarda kadınların ve çocukların öncelikli olduğunu bile düşünmemişti. Zaten çocuk ortada yoktu, karısı ise

anca aklına gelmişti.

Baba pencereyi örten tüllerin gerisinden baktı, ziyaretçilerin hâlâ bahçede olduklarını gördü. Kaçmanın tam zamanıydı.

Anneanneye zar zor,

"Ben... ben... birazdan dönerim!" deyip evin öbür ucuna, giriş kapısına doğru koşmaya başladı. Kapıyı açtı ve yine yerinden sıçradı. Ziyaretçi vardı. Hem de üç ziyaretçi.

Birincisi o kadar iri yarı ve siyah değildi. Hatta zarif biriydi. Baba biraz sakinleşti.

Bu sırada Davido şapkasını çıkardı. Öbür iki ziyaretçi de siyah sayılırdı, tenleri değil ama giysileri öyleydi. Jandarma olmalıydılar.

Davido, büyük ikramiye kazanmış gibi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle,

"Saat on iki!" dedi.

Baba bir şey anlamadan öylece baktı. Davido yeleğine güzelce tutturulmuş olan saatini çıkardı.

"Daha kesin konuşmak gerekirse, on ikiye bir var," dedi mutlulukla. "Sabrımın sınırına da gelmiş oluyoruz."

Küçük topluluk, başta Betameş olmak üzere köprüden önceki bekleme salonuna girdi.

Yaşlı bekçi yine rahatsız edilmiş, kozasından çıkmak zorunda kalmıştı. Bu onu biraz huysuz yapıyordu.

"Acele edin! İlk halkayı çevirdim bile!" diye homurdandı. "Yalnızca bir dakikanız kaldı!"

İlk geçen Archibald oldu, sihirli gözlüğün

son merceği olan dev aynanın karşısına yerleşti. Uğurlama komitesine Kral da katılmıştı. Kral, Archibald'e yaklaştı. İki adam suç ortağı havasında gülümsediler, el sıkıştılar.

"Tam aramıza döndün derken yine ayrılıyoruz!" dedi Kral, üzüntüsünü gizleyemiyordu.

"Yıldızların yasası böyle, yıldızlar beklemez!" dedi Archibald, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Biliyorum; bu çok üzücü. Bize öğreteceğin daha o kadar çok şey vardı ki!" dedi alçakgönüllü Kral.

Archibald elini onun omzuna koydu, bütün kibarlığıyla konuşmaya koyuldu:

"Artık siz de benim kadar bilgiye sahipsiniz, en önemlisi bu değil mi? İkimiz bir bütün oluşturduk, birimizin bilgilerini ötekilerimizin bilgileri tamamladı. Bir takım olmanın sırrı da bu değil midir? Minimoyların sırrı?"

"Evet, doğru," dedi Kral, "*Ne kadar kendin olursan o kadar gülersin.* Ellinci emir."

Archibald yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekledi:

"Görüyorsunuz ya bunu da bana siz öğrettiniz!"

Kral gösterilen saygı ve dostluk karşısında duygulanmıştı.

Bedenleri küçücük, ama yürekleri kocaman olan bu iki adam, dostça el sıkıştılar. Köprücü ikinci halkayı çevirdi, bu akıl içindi, biraz yağlanmaya ihtiyacı vardı doğrusu!

"Damadıma iyi bakın!" dedi Kral gülümse-

yerek.

"Elbette. Siz de gelinime!" diye yanıtladı Archibald.

Köprücü üçüncü halkayı, ruhun halkasını da çevirdi. İstasyon şefleri gibi:

"Yola çıkıyoruz!" diye bağırdı.

Archibald son selâmını verdi, ve camın üzerine atıldı, cam da onu içine çekiverdi. Yaşlı adam, reçelin içine düşen bir ekmek kırıntısı gibi, yok oluvermişti.

Archibald büyünün etkisiyle sarsılıyor, büyüdükçe küçülen merceklerden bir bir geçiyordu.

Uzak görüş noktasından çıkıverdi, hava ve ışık ile buluşunca şişen bir çöp yığını gibi fırlatıldı.

Gür otların üzerinde üç kez yuvarlandıktan sonra Archibald normal boyutlarına kavuşmuştu.

Birkaç saniye otların üzerine oturup heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Matassalai'lerin başkanı karşısına dikildi. Adam, bembeyaz dişlerini gösteren harika bir gülüşle karşıladı onu.

"Yolculuğun iyi geçti mi Archibald?" diye sordu Başkan.

Eski dostunu görünce rahatlayan dede,

"Harika! Biraz uzun, ama... harika!" diye yanıtladı.

Afrikalı, kaygıyla:

"Arthur nerede?" dedi.

"Geliyor!"

Minimoy dostlarımız cesur Arthur'ü göndermek için hiç de acele ediyor sayılmazlardı. O jöle kıvamındaki kütlenin onu, sineği yutan bir kertenkele gibi içine almasını geciktirmeye çalışıyorlardı. Ama ailesine kavuşmak, anneannesine başına gelenleri anlatmak için –bu vakte kadar kadıncağız meraktan ölmediyse tabii!– bunu yapması gerekiyordu.

Çok duygulandığı her halinden belli olan Betameş, Arthur'ün yanına sokulup neredeyse yalvardı:

"Sensiz çok sıkılacağız! Çabuk dön!"

Arthur:

"Onuncu ayda döneceğim! Söz veriyorum!" deyip, elini yukarı kaldırdı ve yere tükürdü.

Bu garip adet Betameş'i başta biraz şaşırttı, ama sonra bunun hoşuna gittiğini fark etti ve o da uyguladı.

Elini kaldırarak,

"Söz!" dedi, yere kocaman bir tükürük attı.

Arthur, hiçbir şeyin gerisinde kalmayan bu küçük adama gülmekten kendini alamadı.

"Acele edin!" dedi köprücü. "Köprü on saniye sonra kapanacak!"

Arthur, görüntüsünü çarpıtan koca merceğe doğru ilerledi.

Vedalaşma sırası Selenya'daydı, biraz çekinir gibiydi Prenses. Heyecanını dizginlemekte zorlandığı belliydi.

Arthur onun tam karşısındaydı, olduğu yerde sıkıntılı sıkıntılı kıpırdanıp duruyordu.

Prenses,

"Ancak bin yılda kendime bir koca seçebildim, o da yanımda birkaç saat kalabildi," dedi tatlı tatlı.

"Eve dönmeliyim, ailem meraktan ölmüştür, tıpkı seninkiler gibi!"

Selenya ikna olmadıysa da,

"Tabii! tabii!" dedi kibarca.

Arthur,

"Hem on ay o kadar da uzun bir süre değil," dedi ikna etmeye çalışırcasına.

"On ay, sensiz geçecek milyonlarca saniye eder," diyen Prenses'in gözlerinden yaşlar boşandı.

Arthur'ün de gözleri dolmuştu. Parmaklarının ucuyla eşinin gözündeki yaşları kuruladı, ona sarıldı. Acı bir sesle:

"Adetlerinizin, protokol kurallarınızın gerektirdiği gibi, aşkımızın gücünü kanıtlayacağız milyonlarca saniye!" dedi Arthur.

"Protokolün canı cehenneme!" diye bağıran Prenses dudaklarını Arthur'ünkilere yapıştırdı.

İki aşık birbirine sarılıp bütün güçleriyle öpüştüler. Gerçek bir aşk öpücüğü. Öpücüklerin ilki. En güzeli. Yasak olmasından dolayı, en çekicisi.

Selenya öpüşürken ellerini Arthur'ün omuzlarına koydu, onu şiddetle geriye doğru itti. Öpücük yarıda kaldı, dudaklar birbirinden koptu, Arthur dört gözle onu bekleyen camda yok olup gitti.

İçine gömüldüğü jöle yüzünden sesi boğulmadan hemen önce "Selenya!" diye bağırabildi

yalnızca.

Güçlü akımlar Arthur'ü evirip çevirdi, çocuğun her yanı hareket halindeydi.

Derin uçurumlar üzerinden nasıl atladıklarını anlatıp duran dağcıların hislerini anlıyordu şimdi.

Arthur kütleyle boğuştu. Dedesinin Afrika serüvenlerini anlatan yazılarını keşfetmeden önce en sevdiği kitap olan 'İlk Dağcı'da yazdığı gibi hiç durmadan hareket etti.

İçinden geçtiği mercekler gittikçe daha küçük, daha aşılmaz görünmeye başladı.

Hele sonuncusu duvardan farksızdı. Arthur bundan geçerken başını çarptı.

Sonunda kendisini dışarıda bulduğunda ciğerleri ona fazla temiz gelen havayla doldu. Bedeni balona dönmüştü, çarpışmadan sonra şişiveren hava yastığı gibiydi.

Yere fırlatılmanın etkisiyle yuvarlanmaya başladı.

Sonunda otların arasında dizleri ve elleri üzerinde emekleyen bebekler gibi doğrulup durabildi. Karşısında ise koca bir burun ve sallanan bir kuyruk vardı!

Sahibini görmekten dolayı büyük mutluluk duyan Alfred, duygularına hakim olamayıp Arthur'ün yüzünü yaladı. Arthur gülmekten katıldı. Salyalı öpücüklere karşı koyabilmek için çeşitli hamleler yaptı ama boşuna!

En sadık dostunu bulduğu için son derece mutlu olan Arthur, bu ilgiden pek şikâyetçiymiş gibi:

"Dur, Alfred! Bırak da iki saniye soluk alayım!" dedi.

Archibald yardıma geldi, torununun elini tuttu.

Ayağa kalkar kalkmaz yerde öylece yatıp kalmış olan annesini fark etti.

Küçük Arthur hemen annesine doğru seğirtti, eğilip yüzüne baktı.

"Ona ne oldu?" diye sordu.

Matassalai'lerin başkanı, sözlerine kanıt olarak elindeki portakalı göstererek:

"Bizi görünce portakalların arasına yatıp uyudu," dedi.

Archibald düzeltmeden edemedi:

"Ona 'düşüp bayıldı', derler!" dedi gülerek.

Afrikalı anlamamıştı, hâlâ portakalına bakıyordu.

Arthur, annesinin yüzünü sevgiyle okşayarak, yumuşacık bir sesle fısıldadı:

"Annecik! Haydi uyan!"

Bu güzel ezgiyle büyülenen anne, uyanıverdi. Gözlerini yavaşça aralayınca oğlunun sağlıklı yüzünü gördü, gözleri kamaştı. Önce rüyasının devamını gördüğünü düşündü, gülümseyip gözlerini tekrar kapadı.

Arthur bu kez onun yanağına vurarak uyanması için ısrar etti:

"Anne?"

Anne birden gözlerini faltaşı gibi açtı. Şaşkın bir ifadeyle:

"Bu bir rüya değil mi yani?" diye sordu.

"Hayır! İşte ben buradayım, oğlun, Arthur'-

üm ben!" dedi onu omuzlarından tutup usulca sarsarak.

Anne oğlunu bulduğunu anladığı gibi gözyaşına boğuldu.

"Ah! Benim biricik oğlum!" dedi ve 'yatıp uyudu' ya da başka bir deyişle 'düşüp bayıldı.'

Bahçenin öte yanındaki anneanne, oynanan bu dokunaklı sahneyi kaçırmaktaydı. Kadıncağız basamaklı sekiye doğru ilerleyen Davido'ya eşlik etmekteydi. Rezil ev sahibi, tepeden kıvrıla kıvrıla inen yola bakıyordu. Bir yarışmanın hakemiymiş de kronometreyi salise salise izlemesi gerekiyormuş gibi elinden düşürmediği saatine baktı.

"Tam on iki!" dedi gururla tek seyircisi olan anneanneye, iki polisi dikkate değer bulmuyordu. "Saat tam on iki ve ufukta hâlâ bir şey yok!" diye ekleme zorunluluğu duydu.

Sırf daha fazla acı vermek için yaranın içinde bıçağını hareket ettirmek gibi bir şeydi yaptığı.

Davido önce derin derin içini çekti sonra da bütün umudunu yitirmiş bir insan gibi davranarak:

"Sanırım bu kutsal Pazar günü bile İsa yardımınıza gelmeyecek," dedi.

Aptal aptal kıkırdamak için anneanneye sırtını döndü. Bu adamdan iyi fedai olurdu. Anneanne çok üzgündü, polisler de afallamışlardı. Zavallı kadına yardım etmeyi çok isterlerdi ama yasalar Davido'dan yanaydı.

Davido'nun pis pis sırıtması yerini asık suratına bıraktı. Boğazını temizleyerek anneanneye döndü. Ama anneanne artık yalnız değildi. Archibald ile Arthur iki koluna girmiş öylece duruyorlardı. Bir sihir yapılmış gibiydi. Mucize gibi.

Davido'nun soluğu kesildi, ağzı açık kaldı.

Büyücüler kralı, gözünün önünde bir kenti yok etse bu kadar şaşırmazdı. Bu bir sihirden fazla bir şeydi. Bu bir büyü değildi. Bu bir felâketti.

Archibald, ona gülümsedi, gülümsemesi dostça değildi, nezaket gereği olduğu belliydi.

"Haklısınız Davido. Güzel bir Pazar günü!" dedi taşı hep gediğine oturtan Archibald.

Davido, felç olmuş gibiydi, yerinden kıpırdayamıyordu.

Büyükbaba,

"İmzalanacak bazı kağıtlar varmış galiba?" diye sordu ona.

Davido, ancak birkaç saniye sonra başını sallayabildi.

Zaten pek gelişmiş olmayan zihinsel yetenekleri şoktan dolayı tümden zayıflamıştı.

"Salona geçelim o zaman, orası hem serindir, hem de daha rahat ederiz," dedi Archibald; doğrusu örnek bir ev sahibiydi.

Eve doğru ilerlerken Arthur'ün kulağına eğilip gizlice fısıldadı:

"Şimdi hazineye ihtiyacımız var işte. Ben zaman kazanmaya çalışırken sen de yakutları bulmaya çalış."

Arthur kendisine kolay bir görev verildiğinden pek emin değildi. Ama kendisine bu kadar güvenilmesi ona gurur verdi.

Gizlice,

"Bana güvenebilirsin!" deyip bahçeye doğru seğirtti.

Zar zor birkaç metre ilerlemişti ki babasının kazdığı çukurlardan birine düştü. Boylu boyunca uzandı.

Alfred burnunu çukurun kenarında gezdirerek hasar tespit çalışmalarına başladı.

"İyi başlamadık!" dedi Arthur; ağzı toprakla dolmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ölüler Kenti'nin büyük meydanında savaş hazırlıkları başlamıştı.

Fedai ordusu dev bir M harfi oluşturacak şekilde dizilmişti.

Sivriböceklerinin üzerine kurulmuş yeni fetihlere hazırlanan binlerce asker.

Maltazar, muhteşem ordusunun toplandığı dev meydanı kuşbakışı gören balkonunda ağır ağır ilerledi.

Bu törenin şerefine yeni bir pelerin giymişti, simsiyah kumaşın üzerinde hepsi birbirinden parlak yüzlerce yıldız vardı.

Halkın coşkulu gösterilerle karşıladığı hükümdar, balkonundan halkı selamlayan bir devlet başkanı gibi kolunu kaldırdı.

Piramidin yanında duran Mino, şeytan kılıklı adamın, parlak, yıkıcı, ona kalırsa mide bulandırıcı zaferinin tadını çıkarmasını izledi. Ne yapacağını düşünüyordu kara kara. Arthur böyle bir su baskınından nasıl kurtulabilirdi ki?

Bu, neredeyse olanaksızdı, ama o 'olanaksız' sözcüğünden çok 'neredeyse'yi önemsiyordu. Milyonda bir de olsa, küçücük bir şans vardı ve Mino bu olasılığı yok sayacak kadar cesur değildi.

Yine saatine baktı. Arthur tek bir ayrıntıyı atlamıştı. Küçük köstebek saate bakmayı biliyordu ama yakını göremiyordu. Çıldırmış gibiydi. Kolunu bedeninden uzaklaştırmaya çalıştı, bir şey değişmedi. Gözü iyi görmüyordu. Tüm köstebekler gibi. Babası gibi.

Arthur bahçeyi karış karış tarıyordu. Bu kadar önemli bir boyut değişikliğinden sonra bazı şeyleri görmek olanaksızdı. Yalnızca ceviz ağacının dibindeki küçük dereciği bulabilmişti. Suyun geldiği yönü izledi, duvar boyunca yürüdü, büyük bir su deposunun dibine ulaştı.

Buralarda otların arasında bir yerde minicik bir ızgara olmalıydı, ama Arthur ne kadar ararsa arasın sonuç değişmiyordu.

Oysa Alfred topunu bulmuştu. Sahibinin her yerde bu değerli hazineyi aradığını düşünerek topu çocuğun ayaklarının dibine bıraktı.

Aramaya odaklanan çocuk, Alfred'e,

"Oyun oynanacak zaman değil!" dedi.

Topu alıp uzağa fırlattı. Ancak bu yaptığı, bir köpeğe oyun oynanmadığını ifade etmenin en etkili yolu sayılmazdı!

Bu sırada Mino, hazinenin yakınındaki fedailerden birine yanaştı.

Boğazını temizledi, nazik bir ifadeyle konuşmaya başladı:

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lütfen saatin kaç olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Yakından iyi göremiyorum da!"

Fedai, kalın kafalı birine benziyordu. Köstebeğin cümlesini bitirmesini beklemesi bile mucize sayılabilirdi. Fedai eğilip bileziğe baktı. Sonra da havlamaya benzer bir sesle:

"Ben okuma bilmem!" dedi.

Hem kabaydı, hem de aptal.

Küçük köstebek,

"Ah! Ne yapalım, o kadar da önemli değil!" dedi üzgün üzgün.

"Haydi Mino! Acele et!" dedi Arthur, duaları ona ulaşmasa da şansını deniyor, ona güç vermeye çalışıyordu.

Alfred kuyruğunu sallayarak topu getirdi.

Gözünün önünde oynanan trajedinin farkında değildi. Yalnızca topunu ve onunla oynanabilecek oyunu görebiliyordu.

Öfkelenen Arthur, topu yakaladı, bütün gücüyle bahçenin öbür ucuna attı.

Daha doğrusu, atmak istedi.

Ama ne yazık ki yorgun bir kol ve hafif bir rüzgâr, aralarında anlaşıp, farklı bir karar vermişlerdi. Top menzilden çıkıp salona daldı.

Davido yerinden sıçrayıp kahvesini o krem rengi güzel takım elbisesine döktü.

Kahvesini sütsüz içtiğinden, durum oldukça vahimdi; yapılacak pek bir şey yoktu.

Davido can havliyle anlamsızlaşan birkaç küfür geveledi.

Anneanne elinde bir bezle seğirtti, büyükbaba da üzülmüş gibi yaparak:

"Ay! Çok üzgünüm... Bilirsiniz ya! Çocuklar!" dedi.

Davido, anneannenin elinden bezi alarak kendi üstünü sildi.

"Tanrıya şükür ki çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyorum! Henüz bunu öğrenme şerefine erişemedim," diye homurdandı dişlerinin arasından.

Konu çocuk olunca içi mutlulukla dolan Archibald,

"Ah çocuklar! Bir çocuk küçük bir kuzu gibidir, hayatınıza renk katar, hatta benimki hayatımı kurtarmıştır..." dedi; sözlerinin ne anlama geldiğini yalnızca kendisi biliyordu.

"Kuzuları bir kenara bırakıp konumuza dönsek?" dedi kağıtları Archibald'in burnuna doğru sallayarak.

"Tabii!" dedi Archibald kağıtlara bakarak.

Ona biraz daha zaman kazandıracak yeni bir fikir bulmalıydı.

"Yalnız izin verin de önce size bir kahve daha hazırlayayım," dedi yerinden kalkarken.

Her ne kadar Davido, "Gerek yok!" diye yanıt verse de, kurnaz dede sağırmış gibi hiç tepki vermeden mutfağa yönelmişti bile.

"Orta Afrika'dan gelen bir kahve bu. Tadıp bana fikrinizi söylersiniz."

Maltazar, ona coşkulu gösteri yapan kalabalığı, kolları havada selamlamakla meşguldü hâlâ.

"Benim sadık askerlerim!"

O nutkuna bu sözlerle başlar başlamaz ortalığı sessizlik kapladı. Çıt çıkmıyordu, sanki bir tapınaktaydılar da, onun ağzından dökülecek tanrısal sözleri kutsal bir içki gibi yudum yudum içeceklerdi.

"Zafer bizimdir!" dedi hükümdar.

Yankılanıp tekrar tekrar kulağınıza çarpan sesini duysanız sırtınızdan soğuk terler boşanırdı.

Fedailer neşeyle bağırdılar. Onun her cümlesinden sonra böyle yapıyorlardı zaten. Cümleleri anlıyorlar mıydı, yoksa Darkos'un düzenli olarak gösterdiği "Alkış!" yazılı panoya mı uyuyorlardı, bilinmez tabii. Çoğu okuma yazma bilmediğinden alkışlamıyor, çığlık atmakla yetiniyordu.

Maltazar herkesin susmasını bekleyip konuşmasına devam etti:

"Size zenginlik, iktidar, büyüklük, sonsuzluk vaat ediyorum,"

Fedailer yine bağırdılar, ama başkanlarının kendilerine vaat ettiği; tabii ki asla vermeyeceği bu şeylerin ne olduğunu anlamış değillerdi! Bu sözcüklerin anlamları yalnızca başkana aitti. Kendisinin zenginlik ve iktidarı paylaştığı pek görülmemişti. Büyüklük ve sonsuzluktan pay vermesi ise daha küçük bir olasılıktı.

"Şimdi bize vaat edilen bütün toprakları iş-

gal edeceğiz, fethedeceğiz!" dedi ve dinleyiciler yine çıldırdı.

İşte sonunda bir şeyi anlamışlardı; sivriböcekler ve fedailer kendilerine verilen görevi duyunca yerlerinde duramaz oldular.

Mino'nun görevi ise o kadar ilgi çekici değildi. Yalnızca Arthur'ün kendisine verdiği saate bakıp akreple yelkovanın nerede durduğunu görmesi gerekiyordu! İkinci girişimini yapmaya hazırlandı.

"Pardon, yine rahatsız ediyorum sizi!" dedi kibarca fedaiye. "Bunu size armağan ediyorum!" diye ekledi, saati de güleç bir ifadeyle ona uzattı.

Sersemin teki olduğundan armağan sözcüğünün ne anlama geldiğini anlamış olması küçük bir olasılıktı.

Mino ona düşünecek kadar zaman bırakmadı, bu saatler sürebilirdi. Bileziği onun koluna geçiriverdi.

"İşte! Size çok yakıştı!" dedi uzaklaşmadan önce.

Fedai, anlamsız bir ifadeyle baktı saate.

"Ha?" dedi, kafası karışmıştı anlaşılan.

Mino iki adım atıp uzaklaşmıştı bile. Durup, döndü.

"Ben bunu ne yapacam ki? Okuma bilmem ben!" diye homurdandı fedai, sevimlilikten hiç payını almamıştı zavallı.

"Dert değil!" dedi Mino. "Saati öğrenmek istediğinizde, okumayı bilen birine doğru kolunuzu uzatmanız yeterli. Örneğin ben. Kaldırın

kolunuzu, göreceksiniz, çok kolay!"

Fedai ömründe ilk kez uçak görmüş bir yerli gibi Mino'yu dinledi, iki kolunu birden kaldırdı. Minik köstebek belli bir uzaklıktan bakınca saati görebildi.

"Aman Tanrım! 12'yi 5 geçiyor!" diye bağırdı, delirmiş gibiydi.

Mino koşarak kumanda panelinin yanına gitti, fedai de orada aynı şekilde kazık gibi dikilmeye devam etti.

Dışarıda Arthur hâlâ küçük köstebeğin kendisini belli etmesini bekliyordu.

Ama hiçbir işaret yoktu, umudunu yitirmeye başlamıştı.

Zamanı tutturamamış olsa da Mino elinden geleni yapıyordu aslında.

Hayvancağız büyük bir hızla hesap yapmakla meşguldü. Köstebeklerin ne hızlı hesap yaptıklarını hayal bile edemezsiniz.

Birkaç kolu çevirdi, bunun üzerine birkaç yakutun konumu değişti. Piramidi aydınlatan ışık kimse farkına bile varmadan yavaşça söndü. Kalabalık, son cümlesini söylemekte olan Maltazar'a odaklanmıştı:

"...Eğlence başlasın!"

Ordu neşeyle bağırdı, seslerin bu kadar yükseldiği görülmemişti.

Herkes silahını aynı anda havaya fırlattı, birkaç saniye boyunca etkileyici bir gösteri sunuldu. Ama numaranın sonu iyi planlanmamıştı. Silahlar rastgele yerlere rastgele şekilde düş-

tüler. Onlarca yaralı vardı!

Maltazar bakışlarını gökyüzüne çevirip öylece kaldı, ordusunun salaklığı onu dehşete düşürmüştü.

Mino bu geçici karmaşadan yararlanıp bir kol daha çevirdi.

Birden piramidin içinde bir ışık huzmesi peydahlandı, kızıl ışık piramidin tepesinden yükselip doğrudan yeryüzüne çıktı.

"Ah ne güzel, kırmızı ışık!" dendiği duyuldu sağda solda.

Mino bir kol daha çevirdi, kırmızı ışık daha da güçlendi. Olağandışı bir gücü vardı ışığın, Ölüler Kenti'nin göğünü delip geçiyordu.

"Bu olağanüstü, hükümdarımız Tanrı kadar güçlü!" diyen Darkos, kalabalığın sesini engellememek için yavaşça alkışladı babasını.

Maltazar'ın ise bazı kuşkuları vardı, bunları nasıl dile getireceğini bilemiyordu.

Bahçenin tam ortasında muhteşem bir kırmızı ışık huzmesi çıkıyor, neredeyse göğe uzanıyordu.

Arthur neşeyle çığlık attı, delikten bakmak için kendini yere attı.

Topunu almayı başaran Alfred de kocaman bir şekere benzeyen bu iştah açıcı ışığa yaklaştı.

Arthur elini çukura daldırdı ama ne yazık ki kolu yeterince uzun değildi.

Mino Arthur'ün tepedeki delikte beliren

gölgesine baktı.

Ancak gölgeyi gören yalnızca Mino değildi. Ne olduğunu tam olarak çözememiş de olsa Maltazar da gölgeyi fark etmiş, yaklaşan tehdidi sezmişti.

"Bu gerzek bizi ele verecek! Hemen durdurun onu!" diye bağırdı kubbenin çevresinde duran askerlere.

Arthur kafasını kaşıdı. Alnı yine boncuk boncuk terlemişti..

"Alfred, bunu başarmanın bir yolunu bulmamız gerek!" dedi köpeğine bakarak.

Alfred kulaklarını hafifçe dikti, cümlenin tekrar edilmesini ister gibi bir hali vardı.

Arthur içini çekti. Ağzında tuttuğu topa salyalarını akıtmakla meşgul olan salak köpeğine pek umut bağlamaması gerektiğini düşündü.

Arthur bir an duraksadı. Bir ayrıntı. Bir fikir.

"Top! Elbette!"

Neşeyle bağırıp kolunu köpeğine uzattı:

"Hayatımı kurtaracaksın Alfred! Topu getir!"

Köpek, büyük bir zevkle bahçenin öbür ucuna koştu, Arthur'ün gülüşünün oyunun yeniden başladığını müjdelediğini düşünmüştü!

Öfkeden kuduran Arthur, köpeğin peşinden koştu ama dört pati karşısında iki bacağın pek şansı yoktu.

Bu sırada fedailer bir araya gelip, mızrakla-

rını öne doğru uzatmışlar, Mino'ya doğru ilerliyorlardı.

Mino korkudan titriyor, kendini savunmak için bir silah arıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Arthur, ömründe hiç bu kadar yüksek sesle bağırmamıştı.

Ciğerleri yandı. Sesi öldürücü olmasa bile felç etmeye yeterliydi: Alfred zınk diye durdu. Sahibinin bedeninin derinliklerinde bir canavar varmış da o bağırmıştı sanki.

Alfred çenesini gevşetti, top bu durumdan yararlanıp yere düştü, Arthur de bunu fırsat bilip topu aldı.

"Teşekkürler!" dedi çocuk, yine eski nazik haline dönmüştü, köpeğin kafasını okşadı.

Alfred'in asla unutamayacağı bir aldatmacaydı bu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mino da son günü olmaya aday gibi görünen bu günü unutmazdı herhalde.

Fedailer karşısındaydı; Mino son bir yönteme başvurup kendini koruma pozisyonu aldı, Bruce Lee'nin köstebek versiyonu gibiydi!

"Dikkat!" dedi ellerini öne doğru uzatıp, "Kötü olabilirim!"

Kötü kelimesi Maltazar'ın kulağında çınladı. Öfkeden kuduran hükümdar, Selenya'dan almış olduğu sihirli kılıcı kınından çıkardı.

Önce kılıcı çekip iyice gerildi, sonra da bütün gücüyle Mino'nun bulunduğu tarafa fırlattı.

Köstebeğimiz yakını görmekte güçlük çekiyordu çekmesine de, uzağı görmekte son derece başarılıydı. Mino kendisine tam gaz yaklaşan füzeyi tüm ayrıntılarıyla görüyordu.

Küçük köstebek yavaşça sağa kaydı. Hesaplarına göre bu yeterliydi. Kılıç da sağa, Mino'nun allak bullak olmuş suratının birkaç santimetre ötesine gürültülü bir şekilde saplandı.

Demek ki bir köstebek bile hesaplarında yanılabilirdi.

Maltazar ıskaladığı için çok öfkeliydi, hem de oğlunun gözü önünde.

Hükümdarımız, başarısızlığına mantıklı bir bahane bulacağına, oyalama taktiğini seçti.

Geç ve güç anlayan fedailerine,

"Yakalayın onu!" diye bağırdı.

"Size söylemiştim! Beni kızdırmayacaktınız!" dedi Mino ve yavaşça geri çekildi.

Fedailer kıkırdadılar ve tabii ki küçük köstebeği ciddiye almadılar. Bu, onların aleyhine oldu.

Kendilerinden iki yüz kat büyük bir tenis topu üstlerindeki borudan geçti. Onlar için bir göktaşı kadar büyük olan top, yeryüzünden gelen ışığı tümden kesti. Fedailer de üzerlerine gelen gölgenin ne olduğunu görmek için başlarını kaldırdılar. Çok uzun sürmedi. Topu topu bir saniye. Top kafalarına gülle gibi iniverdi.

Maltazar balkonda eğilip öylece kalmıştı. Bu final pek de zevkine uygun sayılmazdı.

"Durdurun şu topu!" diye bağırdı, bu emrin yerine getirilmesinin olanaksız olduğunu algılamış değildi henüz.

Her sıçrayışta yolunun üzerinde ne varsa yok eden top, fedaileri, dev bir süpürgenin kuru yaprakları uçurduğu gibi dalga dalga savurdu.

Yerlerinden çıkan kamışlar ve borular, bovling lobutları gibi dans ediyor, oluşan onlarca delikten su fışkırıyordu. Meydan, iki su depo-

sundan sürekli su akıtan fıskiyelerle doluydu. Arthur ve arkadaşlarının kaçmak için kullandıkları boru su ile dolup taşarak yatağından çıkmıştı.

Suyun önüne katıp getirdiği top, borunun girişine gelip dayanmış ve boruyu banyo tıkacı gibi tıkamıştı. Meydan hızla suyla kaplanınca, fedai ordusu paniğe kapıldı.

Maltazar oğluna emirler yağdırıyordu:

"Bir şeyler yap!"

Ama zavallının elinden dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Mino hazineyi taşıyan tabağa tırmanıp iki yakutun arasına girdi.

Meydan mahşer yerine dönmüştü. Su, Ölüler Kenti'nin meydanını doldurmuş, satıcıların küçük barakaları kendilerini sele bırakmışlardı.

Bazı sivriböcekler oldukları yerde kalmışlardı, su neredeyse eyerlerine kadar yükselmişti; kimileri de çıkış yolu bulunmayan salonda dört dönüyorlardı.

Çok ağır zırhlarla donanmış olan fedailer, suya düşer düşmez dibi boyluyorlardı.

Suyun basıncıyla duvarlardan kopan koca koca parçalar meydana devrilip, dev dalgalar yaratıyordu. Dalgalar barakaları sarayın duvarlarına, Maltazar'ın bulunduğu balkonun hemen altına itiyordu.

Hükümdar, tam gaz yaklaşmakta olan ve pek yakında sarayını yıkacağı anlaşılan felakete bakıyordu. İnanamıyordu. Küçücük bir kös-

tebek nasıl böyle bir tufana neden olabilmişti? Böyle güçlü bir imparatorluk nasıl bu kadar hızlı yok olabilirdi?

Bazen en büyük makineleri bozmaya bir kum tanesi yeter, hassas topuğuna vurulan darbe koca bir devi yere yıkabilir, bir avuç cesur adam devrim yapabilir. Mino'nun ona yüz kere söylediği gibi 'Büyük Düşünce Kitabı'nı okuması, bunları bilmesine yeterdi aslında. İki yüz otuzuncu emrin de belirttiği gibi: "Çivi ne kadar küçükse, battığı ayağı o kadar çok acıtır."

Maltazar dersi anlamıştı anlamasına da harekete geçmek için çok geçti artık.

Mahvolmuştu, tıpkı krallığı gibi.

Su sonunda hazinenin içinde bulunduğu tabağı yerinden kaldırmıştı. Küçük tabak, yerin üstüne çıkan boruya girmişti.

Mino hâlâ tabağın içindeydi, iki yakutun arasında yüreği korkudan küt küt atıyordu.

Gemicilik, köstebeklerin uzmanlık alanı sayılmaz, Mino'cuğun midesi fena halde bulanıyordu.

Krallığının, gözlerinin önünde yok oluşunu izleyen Maltazar'ın da midesi fena halde bulanıyordu.

Su düzeyi balkona erişmişti, artık fazla seçeneği kalmamıştı.

İlk fırsatı değerlendirdi, bir sivriböceğin üzerine sıçradı.

Sivriböceğin üzerindeki fedai, efendisini eyerin arkasında görünce pek gururlanmıştı, ama bir eyerin üzerinde tek bir efendi bulana-

bileceğini tamamen unutmuştu.

Maltazar, fedaiyi yakalayıp aşağı attı.

Zavallı binici bir çığlık bile atamadan kendisini suyun dibinde buldu.

Maltazar sivriböceğin dizginlerini alıp gitmeye hazırlandı.

Darkos arkasından, "Baba!" diye bağırdı.

Maltazar dizginleri çekip sivriböceği durdurdu.

Oğlu balkondaydı, dizlerine kadar suya gömülmüştü, gözlerinden dehşet okunuyordu.

"Baba beni bırakma! "

Sesi çocuk gibiydi.

Maltazar oğlunun karşısına geçip durdu.

"Darkos! Komutanlığa seni atıyorum!" dedi.

Oğlu tam anlamıyla havaya girememişti, herhalde bu yeni atamanın tadını çıkarmak için kuru bir yerde olmak daha iyi olurdu. Elini babasına uzattı, tek umudu sivriböceğin arkasında küçücük bir yerdi.

"Bir komutan, gemisini asla terk etmez!" diye ekledi babası, en basit askeri kuralı bile oğluna hatırlatmak zorunda olduğu için öfkeliydi.

Maltazar, dizginleri çekti, yarım daire çizdi ve Ölüler Kenti'nin kubbeli göğünde kayboldu.

Hayal kırıklığına uğrayan, terk edilen Darkos, güçsüzdü, başını eğdi.

O zaman suyun beline kadar geldiğini ve yüzünün görüntüsünün suyun yüzeyine yansıdığını gördü. Kendisine kavuşmak ister gibi gö-

rünen bu kardeş yüze baktı. Bu düşünce onu gülümsetti. Yansıması da gülümsedi. Darkos heyecanlanmıştı.

İlk kez biri ona yaklaşırken gülümsemişti.

Bu aynı zamanda bunu yapan son kişi olacaktı. Yansıması gitgide yaklaştı, ona bir elveda öpücüğü verdi.

Arthur toprağa uzanmış, yeraltından gelen suyun homurtusuna kulak kabartıyordu.

Topu gönderdiği küçük delikten hiçbir şey gelmiyor, Arthur görevinin son aşamasında başarısız olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Yedi Ülkeleri aşmış, yerin altında iki milimetre boyuyla fedaileri yenmiş, Jack-fire'ları devirmiş, bir prensesle evlenmiş, büyükbabasını kurtarmıştı; kala kala hazine kalmıştı. Amaca bu kadar yaklaşmışken başarısız mı olacaktı? Arthur'ün aklının almadığı bir adaletsizlik vardı bu işte. Şu âna dek hep yardım eden kader, neden birden desteğini çeksindi ki ondan? Bu son düşünce moralini düzeltti, küçük deliğe daha da yaklaştırdı başını. Suyun çıkardığı uğultulu sesi net bir şekilde duyuyordu. Kulakları onu yanıltmıyorsa, su düzeyi de giderek yükseliyor gibiydi.

Arthur kara delikten içeri daha da dikkatli bakmaya başladı.

Birden dipte bir nesne parladı. Piramidin tepesindeki yakut ışığa kavuşmuştu. Su, tabağı yavaşça yükseltti, piramit aşama aşama aydınlandı.

Arthur büyülenmiş gibiydi, gözleri yaşarmıştı.

Görevini yerine getirmişti. Uğruna yaşamını yüzlerce kez tehlikeye attığı, bütün tehlikelere cesurca atıldığı zorlu bir görev. Küçük bir çocuk olarak atıldığı yoldan, küçük bir adam olarak dönüyordu.

Arthur ellerini uzatıp yakut dolu tabağı nazikçe tuttu.

Hazineyi, diplomasına bakan bir öğrenci gibi şöyle bir süzdü.

Jüri üyeleri onu kutluyor, jüri başkanı ise kuyruğunu sallıyor, övgülerini havlayarak dile getiriyordu.

Arthur garaja girdi, çalışıp çalışmamak arasında bocalayan koca neon lambasını yaktı.

Tabağı yavaşça masaya koydu. Tezgâhın çekmecelerini karıştırdı. Aradığını buldu. Bir büyüteç.

Piramide yavaşça yaklaştı, her yanına bakarak küçük köstebeği aramaya girişti.

Arthur,

"Mino!" diye fısıldadı, normal tonda bir konuşma bir Minimoy için fazla gürültülü olabilirdi.

Mino duymuştu, ama bu korkunç bağırış ona göre hayra alamet değildi. Dostu Arthur'ün, sesini, bu kadar alçakken tanıması zordu.

Mino yine de cesaretini topladı, kafasını göstermeye karar verdi. Kenarını zar zor görebildiği bir cam duvarın üstüne bıraktı kendisi-

ni. Mercekten en az bir gezegen büyüklüğünde dev bir göz ona bakıyordu.

Mino babasının onu korkutmak için anlattığı bir hikâyeyi anımsadı. Hikâyeye göre bir mezarlığın dibinden bakan böyle koskoca bir göz vardı...

Mino korkunç bir çığlık attı, yakutların üzerinde bayılıp kaldı. Daha iyi bir yer bulamazdı bayılmak için.

Minimoy halkı, kapıya küçük elleriyle destek vermeyi sürdürüyordu, ama suyun basıncı azalmaya başlamıştı. Bu güzel haberi onlara kapıyı dinlemekten vazgeçen Miro verdi.

Kral yüklenmeyi bıraktı, ama ellerini kapıdan çekemedi.

Kralın aksine, Patuf'un içi hemen rahatlamıştı. Geri geri birkaç adım attı, ellerini beline koydu ve bedenini arkaya doğru eğerek sırtını gevşetti. Ne de olsa kapıya destek verme işinin üçte ikisini yapan oydu. Sırtını esnetmek hakkıydı artık.

Kapıya ellerini dayayıp öyle durmakta ısrar eden Kral biraz gülünç duruma düştüğünü fark etti.

Babasına bakıp eğlenen Prenses,

"Artık bırakabilirsiniz babacığım! Sanırım artık desteğe gerek kalmadı," dedi.

Suyun homurtusu uzaklaşıyordu, kötü bir anı gibi geçmişe gömülüyordu.

Miro tam göz düzeyinde bulunan küçük pencereyi açtı, dışarı şöyle bir göz attı.

"Su kalmadı! Başardılar!" diye bağırdı köstebek.

Haber, eşi benzeri görülmemiş sevinç ve coşku gösterileriyle karşılandı. Yüzlerce küçük şapka havada uçuşuyor, çığlıklar, şarkılar, ıslıklar duyuluyordu.

Hayatta kalmanın mutluluğunu dile getiren çeşit çeşit ses.

Selenya babasının kollarına atıldı. Efsanevi gururunu bir kenara bırakmış gibiydi.

Bir yanda yanaklardan koca koca gözyaşları süzülürken, öte yanda kahkahalar her yeri çınlatıyordu.

Betameş, yağdırılan iltifatlardan, elini sıkan onca kişinin ilgisinden aptallaşmış durumdaydı. Kalkıp herkese topluca teşekkür etti. Minimoy halkı iyice coştu, ulusal marşlarını okumaya başladılar.

Bu neşeli görüntüyü izleyen Miro'nun gözlerinde o an bile hüzün vardı.

Kral ona yaklaştı, boynuna sarıldı. Miro'yu içten içe yiyip bitiren, onun eğlenmesine engel olan üzüntünün nedenini biliyordu.

"Keşke benim küçük Mino'm da bu gösteriyi izleyebilseydi!"

Kral hüzünlendi, Miro'nun omuzlarını iyice sıktı. Bu gibi durumlarda yapacak ve söylenecek pek bir şey yoktur.

O sırada yükselen bir uğultu eğlenceye gölge düşürdü. Suyun çıkardığından daha güçlü, gittikçe yükselen bir sesti bu.

Yer sarsılmaya başladı. Eğlence bıçak gibi

kesildi.

Yer sarsıntıları hızlandı. Birkaç toprak kütlesi tavandan kopup düştü. Yerde, gökten düşen bombaların yaptığı gibi kraterler açtılar.

Kendilerini sığınaklara atan halk, Maltazar'ın öcünü gecikmeden alacağını söylüyordu.

Ondan başka hangi şeytan, kentin kubbesini yerle bir edebilirdi ki?

Daha güçlü bir sarsıntı oldu, bunun sonucunda tavandan koca bir taş düştü

"Dikkat!" diye bağırdı Miro, elinden başka bir şey gelmiyordu.

Minimoylar koşarak uzaklaştılar, koca taş, yere düşüp dev bir toz bulutu kaldırdı.

Yere öyle güçlü çarptı ki, Kral arkaüstü oturuverdi.

Sarsıntılar durdu, tavanda beliren dev boru yere kadar indi.

Kral gözlerine inanamıyordu. Bu şeytan Maltazar yine ne icat etmişti acaba?

Dev şeffaf boru bir yerde sabitlendi ve içinde kayan bir top olduğu görüldü.

"Bir ölüm topu bu!" diye çığlığı bastı Betameş.

Daha büyük bir paniğe neden olamazdı herhalde.

Bir tek Selenya korkuya kapılmamıştı.

Ona bir şeyler anımsatan bu korkunç boruyu inceliyordu.

"Bu bir meyve suyu kamışı!" diye bağırdı, ağzı kulaklarındaydı. "Arthur'ün kamışlarından biri!"

Borunun içindeki top yere kadar kaydı, toprağa çarptı ve bir kenara yuvarlandı.

Mino doğruldu, her tarafı tutulmuştu, ağzında biriken toprağı yere tükürdü.

Kollarında sımsıkı tuttuğu nesne, Selenya'nın kılıcıydı.

"Oğlum!" diye bağırdı köstebek Miro, heyecandan alt üst olmuştu.

"Kılıcım!" diye bağırdı Selenya, mutluluktan deliye dönmüştü.

Miro oğluna atılıp onu kollarına aldı.

Üstü başı tozla kaplı olan Minimoylar sevinç çığlıkları attılar.

Kral, mül-müller gibi birbirine yapışmış olan Miro ve oğluna yaklaşıp,

"Neyse, sonu iyi biten her şey iyidir," dedi.

Selenya, otoriter bir tavırla:

"Tam olarak öyle değil aslında!" dedi.

Küçük topluluğu orada bırakıp meydanın ortasına, eskilerin kayasının bulunduğu yere kadar yürüdü.

Kılıcını uzatıp, tek hareketle taşa sapladı.

Taş kapandı ve kılıcı sonsuza dek içine hapsetti.

Selenya içi rahatlamış gibi gülümsedi. Babasına bir bakış attı, Kral da başını sallayarak kızına takdirini ve minnettarlığını ifade etti. Selenya da alçakgönüllülükle kabul etti. Bu serüvenin ona öğrettiği pek çok şey arasında özellikle bir erdem vardı ki, yalnızca Selenya'yı prenseslikten kraliçeliğe yükseltmekle kalmayacak, onu yaşamda da başarılı kılacaktı: bilge-

lik.

Kamış, sessiz bir füze gibi yavaşça yükselip köy meydanını geride bıraktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Arthur kamışı aldı, Mino'nun artık orada olup olmadığını anlamak için içine baktı.

Kamışın boş olduğunu görünce,

"İşte bu!" diye bağırdı.

Deliği örtmek için üzerine küçük bir taş koydu ve yakutlarla dolu tabağı aldı.

Bu hazine tabağının yerine ulaşması şarttı çünkü Archibald zaman kazanmak için ne uyduracağını şaşırmıştı.

Elleri mürekkep lekeleriyle kaplıydı ve üç parçaya ayırmış olduğu kalemine küçük fiskeler atmakla meşgûldü.

"İnanılır gibi değil! Bu kalem bana hiç ihanet etmemişti! Ama en kritik anda, bu önemli kâğıtları imzalayacağım dakikada, beni terk ediyor!" dedi dede, hiç olmadığı kadar gevezeydi. "Kalemimi İsviçreli bir arkadaşım armağan etmişti, bildiğiniz gibi İsviçreliler yalnızca saat ve çikolata üretiminde değil, kalem yapımında da ustadırlar."

Çileden çıkan Davido, kendi Mont-Blanc

marka kalemini adamcağızın burnuna doğru salladı.

"Alın! Bakın bu da İsviçre'den geliyor! Şimdi imzalayabilirsiniz! Yeterince zaman kaybettik zaten!"

Ev sahibi artık kaçamakları affetmemeye kararlıydı. Bakışlarından belliydi bu.

"Aa? Ehm... Evet, tabii ki!" diye kekeledi Archibald, bir yol bulmaya çalışıyordu.

Kaleme hayran hayran bakarak birkaç saniye daha kazandı.

"Harika! Güzel yazıyor mu?" dedi dede.

"Deneyin de görün!" dedi Davido; kıvrak bir yanıttı doğrusu.

Archibald'in seçeneği kalmamıştı, son kâğıdı imzaladı.

Ev sahibi, kâğıdı hemen dedenin elinden kapıp dosyaya yerleştirdi.

"İşte! Artık ev sahibisiniz!" diye bağırdı Davido, yüzü biraz gergindi.

Archibald,

"Harika!" derken, bunun bu kadar da basit olmadığını biliyordu.

Tüm kâğıtları doldurmuştu ama asıl işi halletmemişti.

Davido elini uzatıp,

"Para?" dedi.

Bunun son şansı olduğunu biliyordu. Satış senedi, ancak sözleşmede belirtilen tutar ödendiğinde geçerlilik kazanacaktı ve Archibald'in şimdilik o kadar parası yoktu. İhtiyar adam Davido'nun yanında duran iki polise yardım iste-

yen gözlerle gülümseyerek baktı. Kamu düzeninin sadık bekçileri ne yazık ki bu konuda bir şey yapamıyorlardı.

Davido olayların kendi lehine döndüğünü sezdi. İhtiyar adamın son dakikada ortaya çıkması bir mucizeydi zaten. Bir günde iki mucize birden olacak değildi ya...

Davido dosyayı açtı, sözleşmeleri aldı ve yırtmaya hazırlandı.

Ev sahibi olarak kalacağını düşünen adam, "Para yoksa, senet de yok!" dedi.

Evin kapısı açıldı, herkes dönüp o yöne baktı.

Bir mucize bekleyince haliyle meraklı oluyor insan.

Bu küçük mucize pek de terbiyeliydi. Kapıyı kapattıktan sonra, içeri girmeden ayaklarını paspasa güzelce sildi.

Salonu geçti, parkeyi çizmesin diye keçe terliklerini giydi, masaya kadar ilerledi, oradakiler de gelen kurtarıcıyı umutla bekliyorlardı.

Arthur yakutlarla dolu tabağı dikkatle Archibald'in önüne koydu.

Anneanne heyecanını, dede de hayranlığını gizlemeye çalışıyordu.

Davido, soluğunu tutmuştu.

Arthur ise yalnızca gülümsüyordu. Mutluydu.

Archibald coşkuluydu. Sonunda biraz eğlenebilecekti.

"Eveeet!" dedi yakutlara bakarak, "paran varsa dostun da var demektir. Elli numaralı

emir."

En küçük yakutu seçti.

"İşte borcumuz! Söz verdiğimiz gibi, tam zamanında!" derken küçük yakutu taş kesilmiş gibi kıpırdamadan duran Davido'nun önüne itti.

İki polis rahatlayarak derin bir soluk aldılar. Bu mutlu son onları da rahatlatmıştı.

Anneanne masaya küçük bir mücevher kutusu getirdi. Tabağı alıp içindekileri kutuya boşalttı.

"Burada daha güvende olurlar. Üstelik ben bu tabağı dört yıldır arıyordum," dedi neşeyle.

Arthur ile Archibald neşeyle güldüler. Davido ise gülmedi. Davido'nun gülmekle yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Kalkıp çıkış kapısını işaret eden Archibald, "Güle güle beyefendi!" dedi.

Davido'nun bacakları tutmuyordu sanki. Yerinden kalkamıyordu.

İki polis durumu daha da zorlaştırmamak için anneanne ve dedeyi ellerini kasketlerine götürüp selamladılar ve çıkışa yöneldiler. Böylece Davido'ya hem örnek oldular, hem de yolu gösterdiler.

Davido mahvolmuştu, sinirlerinin boşaldığını hissetti.

Gözkapağının kenarında küçük bir tikin başladığını fark etti. Bu tik, sürekli yanıp sönen bir araba sinyaline benziyordu. Direksiyon başında delirmiş bir sarhoş gibiydi.

Nefret ile delilik birbirinden pek uzak sayıl-

mazdı; Davido deliliğe gittikçe yaklaşıyordu.

Ceketini açtı, cebinden İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir tabanca çıkardı. Savaşta olmadıklarına göre bu hareketin ne anlama geldiği açıktı.

"Kimse kımıldamasın!" diye bağırdı.

İki polis silahlarına doğru bir hamle yaptılar, ama delilik Davido'yu atak yapmıştı.

"Kimse kımıldamasın, dedim!" diye bağırdı, sesi daha etkileyiciydi.

Yanındakiler sessizce bakıştılar. Kimse bu salağın bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti.

Davido şaşkınlıktan yararlanıp küçük mücevher kutusunu alıp kolunun altına koydu.

Anlamaya başlayan Archibald sordu:

"Bu yüzden toprağımızı ele geçirmeyi bu kadar çok istiyordunuz, değil mi?"

"E tabii! Kazanç kazançtır. Hep daha fazlası istenir!" diye kıkırdadı, bakışları deli gibiydi.

"Peki bahçede böyle bir hazine olduğunu nereden biliyordunuz?"

Silahını üzerlerinden ayırmadan konuşan Davido:

"Siz söylediniz ya, aptal kafalı!" diye bağırdı. "Bir akşam İki Nehir Barı'nda oturmuş söyleşiyorduk," diye yüksek sesle konuştu, uzun zamandır baskı altında tuttuğu bir güç birden açığa çıkmış gibiydi. "Ateşkesi kutluyorduk ve siz ünlü köprülerinizi, tünellerinizi, küçük ve büyük Afrikalılarınızı ve özellikle hazinenizi anlatmaya kaptırmıştınız kendinizi. Afrika'dan

getirip özenle bahçenize gömdüğünüz yakutlar. Öyle özenle saklamıştınız ki nereye sakladığınızı bulamıyordunuz! Bu sizi pek güldürüyordu, ama ben düşündükçe geceler boyunca ağlıyordum! Sizin nerede olduğunu bile bilmediğiniz bir hazinenin üzerinde uyuduğunuzu düşündükçe gözüme uyku girmiyordu!"

"Uykunuzu bozduğum için üzgünüm," diye yanıt verdi Archibald, sesi buz gibi soğuktu.

"Sorun değil! Artık hazine bende ya, arayı kapatırım! Artık uykusu kaçacak olan sizsiniz!" dedi Davido, çıkışa doğru geri geri giderken.

"Davido, bildiğiniz gibi uykunuzu kaçıran hazine değil, sizin aç gözlülüğünüzdü," dedi Archibald.

"Bugün açgözlülüğümü bile ortadan kaldıracak kadar çok para sahibi oldum, güzelce uyuyacağıma dair size söz veririm! Karayipler'e gidip derin bir uyku çekeceğim! Afrika ilgimi çekmiyor!" diye yanıt verdi Davido.

Ne yazık ki beş Matassalai'in sırtına çevirdiği beş sivri mızrağı henüz görememişti.

Archibald kendi kurduğu tuzağa düşen zavallı deliye acıyarak bakıyordu:

"Para mutluluk getirmez Davido, bu ilk emirlerden biridir, siz de çok geçmeden kavrayacaksınız bunu."

Beş mızrak, kaçmaya yeltenen adamın sırtını hafifçe dürtünce adam rüzgârın aleyhine döndüğünü anladı, belli ki fırtına yakındı!

Davido kıpırdamaya cesaret edemiyordu, iki polis bu durumdan yararlanıp adamın

silahını aldılar.

Afrikalı kabile şefi, mücevher kutusunu Davido'nun koltuğunun altından çekti aldı. Polisler de en ufak bir açıklama yapmadan kelepçeleri Davido'nun bileklerine taktılar, adamı çıkışa doğru sürüklediler.

Tek sözcük etmesine fırsat verilmemişti. Bir *elveda* bile diyemedi Davido.

Matassalailerin başkanı, Archibald'e yaklaştı, ona mücevher kutusunu verdi.

Kocaman bir gülümsemeyle:

"Gelecek sefere sana verdiğimiz hediyeleri daha iyi sakla!" dedi.

Gülümseyen, dersini almışa benzeyen Archibald:

"Söz!" dedi.

Arthur, anneannesinin kollarına atıldı, hak ettiği sevgi gösterisinin tadını çıkarmaya başladı.

Oysa bu sırada Arthur'ün zavallı annesi üst üste tokat yiyip duruyordu. Sert tokatlar değildi bunlar ama yine de tokat tokattır, değil mi?

Onu yalnızca bu uyandırabilirdi. Kocası onu kaldırabilmek için koluyla sırtına destek verdi.

Gözlerini açar açmaz ilk gördüğü şey, elleri kelepçeli Davido'nun polisler tarafından arabanın arkasına atılması oldu.

Anne kirpiklerini kırpıştırdı, yine kötü bir rüya görmekte olduğu hissine kapıldı.

Kocası, ona:

"Daha iyi misin canım?" diye kibarca sordu.

Kadın hemen yanıt vermedi. Polis arabasının sirenleriyle birlikte uçup uçmayacağını merak ediyor olmalıydı.

Araba çok toz çıkardı ama uslu uslu karayolunu takip etti.

O halde bu bir rüya değildi.

Yanıt vermek için biraz geç de olsa,

"Çok iyiyim," dedi. Kalktı, üstünü başını düzeltti. Kocasının açtığı çukurlara baktı. "Her şey yolunda," dedi hiçbir şey olmamış gibi. Belli ki hâlâ kendisine gelmiş değildi. O kadar sık düşmekten kafası zarar görmüş olmalıydı. "Biraz ortalığı düzelteyim," dedi. Sanki mutfağı derleyip toplamaktan söz ediyordu.

Küreği alıp çukurları kapamaya başladı.

Kocası güçsüz bir ifadeyle ona baktı. Derin bir soluk alıp bir çukurun kenarına oturdu. Beklemekten, karısının bu halinin geçici olduğunu ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Beklemek ne pratik bir çözüm, diye düşündü karısının gururla kapattığı ilk çukura bakarken.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bu çılgın serüvenin üzerinden bir hafta geçmişti. Bahçe düzene girmiş gibiydi, park yerinin taşları tırmıkla düzeltilmiş, seramik zemin karoları onarılmıştı.

Eskisinden farklı olan tek şey ortalığı saran kokuydu. Mutfağın penceresinden iştah açıcı bir koku çıkıyordu.

Anneanne tencerenin kapağını kaldırdı, çıkan buharı kokladı. Yemek saatlerdir ağır ateşte demleniyor, çok da güzel kokuyordu. Alfred'in en uslu haliyle saatlerdir aşçının yanında oturmasının nedeni de buydu.

Anneanne tahta kaşığını tencereye daldırıp, dudaklarının ucuyla yemeğin tadına baktı.

Tencereyi iki bezle tuttuğu gibi salona doğru seğirtti.

Orada açların yaptığı yoğun gösteriyle karşılandı.

Masadakiler mutluluklarını ifade etmek için: "Hmmmm!" dediler.

Archibald bu yepyeni güzel tencereye yer

açmak için şişeleri itti. Sonra da bağırdı:

"Zürafa boynu ha! En sevdiğim yemek!"

Bu sözler üzerine kızının gözleri kayıverdi, ama kocası onu havada yakaladı.

Şimdilik kendindeydi, ama hâlâ biraz hassas olduğu su götürmezdi.

Beyaz şarap şişesini yakalayan dede,

"Şakaydı!" diye açıkladı.

Kızının kadehini doldurup:

"Al kızım! Bir yudum iç! Bunun sana zararı dokunmaz!" diye takıldı.

Beş Matassalai'ye şarap servisi yapmaya hazırlandı, ama onlar kibarca reddettiler.

Ancak iki polis hiç mi hiç karşı koymadılar. Biri:

"Amaç şişeyi boşaltmaksa her zaman hizmetinizdeyiz!" diye takıldı.

Şaka herkesi eğlendirdi, özellikle babanın gülmekten soluğu kesilmişti.

Karısı sırtına vurdu, eline beyaz şarap dolu kadehi tutuşturdu.

Koca, kadehi bir dikişte devirdi. Hemen kendisine gelmişti; karısına, artık sırtına vurmasına gerek kalmadığını işaret etmek zorunda kaldı. Şişeyi kapıp etiketine baktı. Bu ev şarabıydı, Archibald'in ürünü. Alkol derecesi oldukça yüksekti. Her sorunu çözebilecek güçte bir içkiydi anlaşılan!

Minimoylara ateş suyu yapmayı kimin öğrettiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

Anneanne tabaklara yemek koydu; odayı Burgonya usulü dana eti yemeğinin iştah ka-

bartıcı kokusu kapladı.

Herkese bol kepçeden yemek konmuştu ama masadakiler yemek için önce ev sahibesinin yerini almasını kibarca bekliyorlardı.

Son tabak da doldurulmuştu ama sandalye hâlâ boştu.

Yeni tenceresiyle meşgul olduğu için çevrede neler olup bittiğini o âna dek fark edemeyen anneanne, birden:

"Arthur nerede?" diye sordu.

Archibald:

"Ellerini yıkamaya gitti, birazdan gelir!" dedi.

Yemek buram buram kokuyordu.

Archibald, konuyu değiştirmek için:

"Afiyet olsun!" dedi.

Masadakiler de hep bir ağızdan:

"Afiyet olsun!" dediler ve et yemeğini mideye indirmeye koyuldular.

Arthur ellerini yıkamaya gitmemişti. Birinci kattaydı.

Anneannesinin odasından çıktı, elinde o ünlü anahtar vardı. Koridorda parmak ucuyla ilerledi, Alfred tarafından izlenmediğine emin oldu.

Bugün izlenme riski yoktu. Et yemeği günü Alfred, tencereden en fazla bir metre uzaklaşırdı.

Arthur, Archibald'in çatı katının kapısına geldi. Girişin yasak olduğunu bildiren panonun varlığına rağmen, çocuk, anahtarı kilide soktu.

Oda yine ağzına kadar dolmuştu. Çalışma

masası eski yerine konmuştu. Biblolar, maskeler odanın duvarlarında daha önce asılı oldukları çivilere tutturulmuştu. Kitaplar da birbirlerinin üzerine yığılmaktan son derece hoşnut olmalıydılar.

Arthur yavaşça ilerledi, tadını çıkarmak ister gibiydi. Kiraz ağacından yapılma masayı, bufalo derisiyle kaplı sandığı, bu hikâye başlamadan önce onu pek eğlendiren bütün maskeleri okşadı. Yeniden elde edilen bu mutluluk onu rahatsız ediyordu. Üzüntüye benzer, karmaşık bir duygu. Özlem gibi.

Pencereyi açıp, yaz havasının odaya dolmasını sağladı. Pervaza dirseklerini dayadı ve bahçe cücesinin arkasına gizlenmeye çalışan koca meşeye bakarak derin derin içini çekti. Yukarıda gökyüzü masmaviydi, ince bir hilal kendini güneşe sunar gibiydi.

"Dokuz aydan fazla, Selenya... dokuz aydan fazla..." dedi en sonunda.

Böylece üzüntüsünün nedeni hakkında bilgi sahibi de olduk. Bu ne mutluluk, ne özlem, ne de üzüntüydü. Yalnızca aşktı.

Gerçek aşk. Yanından uzaklaştığınız anda acı çektiğiniz, aylar ve milimetrelerle ölçülür cinsten bir aşk.

"Sen bana güçlerini aktarmamış mıydın? Oysa ben kendimi hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim! Belki de yalnızca senin yakınındayken işe yarıyor bu güçler," dedi Arthur.

Bu soruların yanıtlarını kimse bilemezdi.

Arthur bir an sessiz kaldı, en azından bir

yankının ona yanıt vereceğini umuyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca koca meşenin dalları arasında ıslık çaldı rüzgâr.

Arthur elinin ayasına bir öpücük kondurdu. Üfleyerek yön gösterdi öpücüğe.

Öpücük meşeye doğru uçtu, dalların arasından ustaca geçti, gidip Selenya'nın yanağına kondu.

Küçük Prenses bir yaprağa oturmuş, penceredeki Arthur'e bakıyordu.

Yerinde duramayan bir damla yaş, yanağından kayıverdi.

Arthur, hüzünlü bir ifadeyle:

"Yakında yanında olacağım!" diye fısıldadı.

Selenya da,

"Bekleyeceğim," dedi sabırla.

Sabır, bu serüvenin ona bilgelikten sonra öğrettiği ikinci erdemdi.